

Nezvrátné cesty osudu 1.

Lucia Homolová

Kapitola č.1: Čas osudných rozhodnutí

Dažďové kvapky dopadali na strechy domov v Surrey a každý kto len mohol sa pred dažďom skrýval vnútri. Len pred jedným z domov sa odohrával ohnivý rozhovor medzi mladou ženou a akýmsi čiernovlasým mužom.

„Bože James, ty to vážne nechápeš? Niekedy si vážne hovorím, prečo s tebou vlastne som. Prečo konečne nemôžete nechať Snapea na pokoji? Už nie ste deti v škole, pochop to a začni sa správať zodpovedne, lebo ak nie, považuj naše zásnuby za zrušené.“ kričala na neho a on len neveriacky pozeral do jej zelených očí zaliatych slzami.

„Lilly, to predsa...“ snažil sa protestovať, ale jej mrazivý pohľad ho umlčal. Chcel sa jej dotknúť, objasť ju a upokojiť, ale vytrhla sa mu a bežala nocou pomedzi dažďové kvapky kam ju nohy zaviedli. Vedel, že teraz nemá cenu jej dohovárať a najlepšie bude dať jej čas.

Žena chvíľu bežala a potom len bezcieľne pomaly prechádzala tmavými ulicami nevedno kam a nevnímala dážď, ktorý jej zmáčal vlasy a nevadilo jej, že premokla do nitky. Po nejakej hodine bezcieľneho blúdenia nakoniec zastala uprostred detského ihriska a posadila sa na hojdačku. Ticho vzlykala.

„Lilly? Prečo plačeš?“ oslovil ju známy hlas a ona sa zachvela. On veru nebol ten, ktorého teraz chcela vidieť. Vedť nebyť jeho, nebola by teraz tu, ale s ostatnými by pripravovala všetko potrebné na svadbu, alebo by ležala v náručí svojho snúbenca. Namiesto toho sa s ním pohádala a prečo? Kvôli nemu. Kvôli chlapcovi, teraz už dospelému mužovi, na ktorom jej záležalo, no jemu zjavne nezáležalo na nej.

„Nechaj ma.“ odvrkla.

„Čo sa ti stalo?“ spýtal sa jej tichý hlboký hlas a dotyčný k nej podišiel bližšie. Položil jej ruku na rameno a otočil sa k nej tak, aby jej videl do očí.

„Nechaj to tak, Severus.“ odpovedala, ale on sa nedal. Tie oči ho opäť uchvátili. Krásne zelené, smaragdové oči, ktorých jediný pohľad stačil človeku, aby sa do nej zamiloval.

„Pohádali ste sa? Už zas?“ spýtal sa s miernym sarkazmom, preňho tak typickým.

„Aj ty zase začínaš? Ste jeden horší než druhý. Už ma nebaví...“ ďalšie slová boli umlčané jeho váhavým gestom. Boli k sebe otočení tvármi a on jej prstom jemne zotrel slzy z tváre. Tvár však mala zmáčanú nielen slzami, ale aj dažďom. Pomaly sa k nej približoval až ju napokon pobožkal.

Prekvapená zostala nehybne stáť, no po chvíli jeho bozk opätovala.

Prsty jej zaboril do mokrých vlasov, ktorých medená farba by sa inak odrážala v svetle mesiaca, ktorý váhavo vykukoval spomedzi búrkové

mračná.

Na chvíľu sa od seba odtiahli a zelené oči pohliadli do čiernych bezodných studní. Prerývane dýchali. Viedol ju do malého prístrešku, ktorý bol na ihrisku postavený. Jediné kúzlo im zaistilo súkromie, aby ich nik nerušil.

„Čo...“ opäť ju pobozkal a tentoraz neustal, kým im nedoprial chvíľu potrebnú na to, aby sa nadýchli.

„Nemali by sme...“ povedala nesmelo, ale všetky protesty utíchli, keď ju pohladil po tvári chladnou rukou. Zavrela oči a odovzdala sa celkom jeho moci. Pevne ju objal a položil na zem, kde predtým vyčaroval teplú deku. ľahol si vedľa nej a skúmavo sledoval jej profil. Krásne, podľa neho príliš dokonalé črty tváre dopĺňali mokré pramienky vlasov. Bola pre neho jediná. Jediná a dokonalá.

„Ako dlho?“ spýtala sa potichu.

„Odkiaľživa a navždy.“ pošepol jej a slová spečatil ďalším bozkom. Onedlho, nedbajúc na vietor skuvíňajúci v štrbinách starých drevených dosiek či blesky pretínajúce čiernu oblohu, nevnímali nič len jeden druhého.

Lilly driemala na zemi prikrytá teplou dekou. Severus ju stále hladkal po ramenách a niečo jej ticho šepkal, kým nezaspala. Zobudila sa o pár hodín neskôr, keď ju ovanul chladný vzduch na holých ramenách. Zamrkala, aby si privykla na jasné denné svetlo a obzrela sa okolo seba. Bola tu sama. Keď začala po zemi zhladávať svoje veci, našla zložený list papiera, nadpísaný známym rukopisom. Bez váhania ho otvorila a oči sa jej opäť zaliali slzami.

Tvoje miesto v mojom srdci nenahradí žiadna iná. Vždy ťa budem milovať a neželám si nič, len tvoje šťastie. Snáď ho nájdeš po jeho boku.

Tie slová ju zasiahli viac, než by si kedy priznala. Potrebuje s ním hovoriť, toto nemôže nechať len tak. Lenže mohla hľadať hoc aj donekonečna, Severus Snape už tu nikde nebol. Keď sa zobudil ráno vedľa nej, uvedomil si čo spôsobil. Miloval ju viac než čokoľvek na svete, ale práve preto nemohol dopustiť, aby s ním zostala. Hoci to priznával len nerád, ona ho nemiluje, nie tak ako on ju. Bude to tak pre všetkých lepšie. Musí odísť a už nikdy sa nevrátiť. Už nikdy neskríži cestu Lilly Evansovej, čoskoro Potterovej. V tichosti opustil nielen ihrisko, ale aj mesto a zamieril rovno k Luciusovi Malfoyovi, rozhodnutý nechať sa predviesť priamo k NEMU.

O dva mesiace stál čiernovlasý kúzelník v tieni veľkého stromu. Z diaľky pozoroval tú, ktorú tak veľmi miloval. Stála v krásnych bielych šatách vedľa jeho najväčšieho nepriateľa a práve mu sľúbila svoju lásku a vernosť naveky. Jeho srdce krvácalo, dušu mu trhalo na kusy. Napriek tomu tam zostal stáť a díval sa na bujarých hostí, ktorí práve

blahoželali mladomanželom. V tej chvíli však vzplanulo jeho znamenie na ruke a on sa premiestnil k svojmu Pánovi.

„Čo si počul, Severus?“ spýtal sa Voldemort svojho oddaného služobníka o niekoľko mesiacov neskôr.

„Prorocstvo, môj pane. O vás a ...“ pokračoval tmavovlasý kúzelník a vyrozprával mu od slova do slova všetko, čo počul.

Temný Pán ho vypočul a prepustil. Dlho rozmýšľal nad tým, kto by ho mohol ohroziť a bol rozhodnutý zbaviť sa svojho protivníka v podobe malého dieťaťa raz a navždy.

Keď sa Lilly Potterovej narodil syn na sklonku siedmeho mesiaca, Voldemort nelenil a zvolal svojich verných, svojich Smrtijedov.

„Priatelia, vitajte. Mám pre vás úlohu. Pred časom som vďaka jednému z vás vypočul zvláštne prorocstvo, týkajúce sa mojej skazy.“ prehovoril chladným hlasom Tom Riddle, ktorý si nechal hovoriť Lord Voldemort. V miestnosti to medzi postavami v tmavých plášťoch a s maskami na tvárach zašumelo.

„Nebojte sa.“ utíšil ich jediným gestom Voldemort. „Ten, čo ma má poraziť je teraz len malý usmrkanec, takže aká je šanca, že porazí najmocnejšieho čarodejníka na svete?“ rozosmial sa a mnohí sa pridali k nemu. Severus Snape, zahalený v tmavom plášti sa mierne striasol.

„Môj pane, kto je ten Vyvolený?“ spýtal sa sarkasticky muž stojaci vedľa Severusa. Bol to Lucius Malfoy.

„Myslím, že tušíš, Lucius. Nepochybujem, že ťa to poteší. Rovnako aj teba, Severus.“ obrátil sa k mladšiemu mužovi. „Potterovci majú syna, ktorý sa narodil presne ako vraví prorocstvo. On je ten, kto by ma mal poraziť. No nie je to smiešne?“ vybuchol opäť v hlasný smiech.

„Čo od nás žiadate, môj pane?“ spýtala sa akási žena zastretým hlasom.

„Nájdete mi ich, Bella. Ten starý blázon, Brumbál ich bude chcieť určite ukryť. Potrebujem ich len nájsť. O ostatné sa postarám sám.“ povedal a jeho ľadový hlas preťal vzduch ako žiletka.

„Dovoľte mi zabiť ich.“ žobronila tá žena, ktorú predtým oslovil ako Bellatrix.

„Nie. Chcem len, aby ste ich našli. Nič viac. Inak neuniknete môjmu hnevu.“ prikázal a rozpustil zhromaždenie. Keď už boli všetci preč, pristúpila k Voldemortovi osamelá tmavá postava.

„Môj pane...“ oslovil ho a pokľakol pred ním.

„Čo ešte chceš, Severus?“ spýtal sa ho podozrievavo.

„Ja... chcel som požiadať o.... nemohli by ste ju ušetriť?“ dostal zo seba napokon.

„Čože? Koho?“ spýtal sa najprv nechápavo, ale v momente mu to došlo.

„Žiadaš milosť pre tú mudlovskú šmejdku? Ako sa odvažuješ?“ osopil sa na neho a mávol zlostne hůlkou. „Crucio.“ zoslal na neho a vysoká postava s a zrútila na zem. Severus sa zvíjal od bolesti a sotva lapal po

dychu. Hlavou sa mu vírili tisícky myšlienok jedna za druhou a medzi inými aj túžba po smrti. Nedávno pochopil osudnú chybu, ktorej sa dopustil, keď prijal jeho znamenie a pridali sa k nemu. Doteraz za to zaplatilo už veľa nevinných a teraz? Teraz za jeho chybu zaplatí jediná osoba, ktorú kedy miloval. To nesmie dopustiť.

Bolešť povolila a on zúfalo zalapal po vzduchu. Chladný nočný vzduch mu trhal pľúca, ale napriek tomu ho vdychoval zas a znova.

„Prosím pane, len ju. Ušetríte ju.“ pokúsil sa znova, ale vyslúžil si len ďalší trest od svojho pána.

Keď sa po niekoľkých pokusoch o záchranu milovanej, ktorý každý bol potrestaný mučivou bolesťou, vzdal sa. Nevedel ako sa mu podarilo dostať sa domov, ale podarilo sa. Tackavo došiel až ku sprche. Teplá voda trochu uvoľnila jeho svalstvo, aj keď nie natoľko, aby už necítil bolesť. O to už sa postaral lektvar a Severus upadol na pár hodín do nepokojného spánku, plného najdesivejších snov. Zobudil sa celý spotený a dezorientovaný, ale keď si spomenul na všetko čo sa odohralo na poslednej smrtijedskej schôdzke, vedel čo musí urobiť. Predpokladal, že za to zaplatí vlastným životom, ale aký zmysel by mal jeho život, keby ho On vzal jej? Aj keď s ňou nemohol byť, držala ho pri živote aspoň viera, že je šťastná. Na malý zvitok pergamentu niečo načmáral a odkaz poslal po svojej sove. Teraz mu neostávalo iné, než čakať.

Asi o hodinu neskôr sa pred ním zhmotnil úchvatný vták so zlato červeným perím. Vedel, že je to odkaz od Brumbála a nechal vtáka, aby ho preniesol na určené miesto. Dopadol na tvrdú zem niekde na vrcholku nejakej hory. Pred ním stál vysoký, úctyhodne vyzerajúci čarodejník, kedysi jeho učiteľ.

„Čo odo mňa chce Voldemort?“ spýtal sa nevraživo.

„Nič nechce. Neposlal ma on, prišiel som sám.“ zamumlal Severus so sklonenou hlavou.

„Tak sám? A prečo?“ spýtal sa a skúmavo na neho pozrel. „Čo všetko si mu povedal?“

„Všetko.“ zašepkal takmer zronene. „Myslí si, že tá veštba hovorí o Lilly Potterovej.“

„Ale veštba nehovorí o žene.“ protestoval Albus.

„Vy viete čo myslím. Chce jej syna a ju zabije s ním.“ vysvetľoval.

„Keď ti na nej tak záleží, prečo si nepožiadala Voldemorta, aby ju ušetril? Určite by ti vyhovel.“ vrčal na neho Brumbál.

„Prosím som. Odmietol.“ priznal sa. „Ochráňte ju, nesmie zomrieť.“

„Žiadaš, aby som ju zachránil a jej manžela a syna nechal zomrieť? Hnušíš sa mi.“ povedal Albus a otočil sa na odchod.

„Zachráňte ich všetkých. Skryte ich a zachráňte.“ vykrikol za ním zúfalo. Brumbál sa otočil na polceste a skúmavo si ho prezeral.

„Čo za to?“ spýtal sa pokojne.

„Čože?“ Severus prekvapene odtrhol zrak od zeme a konečne pohliadol do modrých stareckých očí. „Čokoľvek.“ podvolil sa napokon. Myslel si,

že nič horšie než smrť ho postihnúť nemôže a jeho život bez jej aj tak zmysel nemá. Jeho duša snáď konečne nájde pokoj a prestane sa trýzniť výčitkami svedomia za svoje neodpustiteľné chyby, ktorých sa dopustil.

Voldemort usilovne pátral po Potterovcoch, v snahe zbaviť sa ich syna, ktorý by mohol neskôr predstavovať hrozbu. Šťastena stála pri ňom, keď sa pred ním jedného dňa zjavil jeho nový služobník. Peter Pettigrew sa stal strážcom tajomstva a jedine on mohol Pánovi Zla prezradiť, kde sa Potter so svojou rodinou ukrýva. Zakríknutý mužíček, ktorý vždy zostával v závese za svojimi priateľmi Potterom, Blackom a Lupinom sa rozhodol zmeniť svoj život a oddať sa Jemu. A tak v ten večer zradil priateľa, ktorý do jeho rúk zveril život svoj, svojej manželky a dieťaťa. O niekoľko hodín bol mŕtvy a s ním aj Lilly. Len malý asi ročný chlapec sedel na podlahe jednej izby rozpadnutého domu a plakal. Jeho krik sa rozliehal domom, ktorý bol nadobro zničený. Plakal nad stratou svojich rodičov, hoci to v tej chvíli ešte nechápal. Vedel len, že sa niečo stalo a on sa bál. Naťahoval rúčky k mame, ktorá nehybne ležala na zemi vedľa neho a so strachom v krásnych zelených očiach sa na neho dívala. V tých očiach už nehorelo to svetlo života. Boli prázdne a bezduché, ale to preto, že svoj život obetovala za syna. Syna, ktorý prežil a porazil najmocnejšieho temného čarodejníka tej doby.

Severusove znamenie zla vzplanulo práve vo chvíli, keď sa Voldemortova smrtiaca kliatba odrazila od chlapca a zasiahla ho v plnej sile. Nemusel dlho pátrať po tom, čo sa stalo. Na druhý deň už totiž sedel v kancelárii Bradavického riaditeľa. Po tvári mu stekali horúce slzy. Stratil ju, navždy. Už nikdy nepozrie do tých smaragdových očí, nikdy už nebude počuť jej zvonivý smiech, nikdy sa jej viac nedotkne... „Myslel som, že ich ochránite.“ vravel vyčítavo skrz slzy.

„Verili nesprávnej osobe. Tak ako ty, Severus.“ vysvetľoval riaditeľ rovnako zdrvený tou stratou. „Nedúfal si, že ju napokon predsa len ušetrí?“

Severus len prerývane dýchal.

„Jej syn prežil.“ povedal, načo sa Severusova tvár skrivila v bolestnej grimase.

„Má jej oči. Pamätáš si jej oči, však Severus?“

„Ona je preč... je mŕtva.... už nikdy....“ vzlykal naďalej čiernovlasý kúzelník.

„Sú to výčitky tvojho svedomia, Severus?“

„Prial by som si, aby som to bol ja miesto nej...“ zamumlal.

„Aký by to malo zmysel? Ak si ju miloval, skutočne miloval, potom si nemáš čo vyčítať. Urobil si, čo sa dalo na jej záchranu. Ale ak potrebuješ uľahčiť svojej duši, uisti sa, že nezomrela zbytočne.“ hovoril ďalej Brumbál.

Severus si zmätene prehrával jeho slová v hlave, ale i tak, skrz zármutok nebol schopný chápať.

„Pomôž mi ochrániť jej syna. On prežil a potrebuje ochranu.“ vysvetlil.

„Voldemort je preč. Prečo by...“ protestoval Severus.

„On sa vráti. A keď sa tak stane, opäť pôjde a bude chcieť dokončiť, čo začal a nezastaví sa pred ničím, to dobre vieš.“

Severus sa na neho na chvíľu zadíval a premýšľal. Nechcel, ale musel. Kvôli nej, kvôli sebe. Ak neochránil ju....

„Dobre.“ privolil napokon. Keď bol už takmer pri dverách, pristúpil k nemu Brumbál a položil mu ruku na rameno. V ruke držal nejaký zvitok.

„Toto tu pre teba nechala. Dala mi to už pred časom so slovami, že ti to mám dať, ak by sa jej dačo stalo. Snažil som sa ju ubezpečiť, že sa nič nestane, ale myslím že vedela...“ vysvetľoval. Severus váhavo siahol po liste a schoval ho v kapse svojho habitu. Nechcel si ho prečítať a pri najbližšej príležitosti ho chcel hodiť do ohňa.

Lenže keď sám vo svojom starom dome na gauči a pozeral do plameňov, nemohol to urobiť. Neustále obracal v ruke list od Lilly a bojoval s túžbou ho otvoriť a dychtivo si prečítať každé jej slovo.

Lenže strach a výčitky ho máтали až príliš na to, aby sa tej túžbe podvolil bez odporu. Napokon odpor slabol a on pred sebou rozvinul pergamen, aby si prečítal posledný odkaz od svojej jedinej lásky.

Kapitola č.2: Tajomstvo listu

Keď sa v to ráno otvorili dvere na jednom z domov v Surrey, Vernon Dursley takmer zakopol o košík s dieťaťom, ktoré v ňom ležalo. Drobný chlapček, ktorý až doteraz spokojne spal, sa následkom nárazu zobudil a začal plakať. Vernon sa odrazu spamätal a zavolať smerom dnu:

„Petunia! Pod' sem! Rýchlo!“ kričal na svoju ženu. Vo dverách sa o chvíľu zjavila prekvapená žena.

„Čo sa deje? Čo tak kričíš? Zobudíš Dudlíčka.“ karhala ho, ale keď zbadala košík s dieťaťom, čel'usť jej poklesla a nebola schopná slova.

„Čo to má znamenať?“ zúrila Vernon, ktorého tvár už nadobudla všetky farby od červenej po zelenú.

„Ja...ja neviem. Kde sa tu to dieťa vzalo?“ jachtala Petunia.

„Ako to mám vedieť? Zavolám na políciu.“ rozhodol Vernon a už mieril k telefónu v obývačke.

„Počkaj. Je tu nejaký list.“ zastavila ho manželka, ktorá už niesla košík s plačúcim dieťaťom dnu. Než zavrela, obzrela sa po okolí, či ju hádam nesleduje niektorý zo susedov. Položila košík na kuchynský stôl a vytiahla list spod deky. Jej oči prelietali z riadku na riadok a farba z tváre sa jej postupne vytrácala. Pery mala pevne zovreté do úzkej linky, keď sťažka dosadla na stoličku vedľa stola.

„Čo je, Petunia? Čo je v tom liste?“ vyzvedal jej manžel. Bez slova mu podala list a ona začal nahlas čítať:

*Vážená pani Dursleyová,
nepoznáme sa avšak dá sa povedať, že som bol priateľov vašej sestry. Žiaľ prislúcha mi nemilá povinnosť oznámiť Vám, že vaša sestra a jej manžel boli včera v noci zavraždení. Prežil iba ich syn, Harry, ktorého by som týmto rád zveril do vašej opatery. Obávam sa, že príde doba, keď bude jeho život v ohrození, ale jedine vy ako jeho pokrvná príbuzná ho môžete ochrániť. U vás je v bezpečí. Prosím, prijmite Harryho za svojho a vychovávajte ho ako vlastného. Verím, že vaša sestra by si to tak želala.*

S úctou Albus Brumbál.

„Petunia, čo to má znamenať? Hádám len nechce, aby tu ten fagan zostal?“ kričal Vernon a nevšimol si kričiace dieťa na stole.

„Presne tak, Vernon. Ten chlapec tu zostane.“ povedala Petunia a viac sa k tomu nevyjadřila. Mechanicky upravila dieťaťu v košíku deku, aby mu nebolo teplo a aby sa cítil pohodlne a z chladničky vytiahla krabicu s mliekom, ktoré zohriala a naliala do fľaše. Vernon ju s úžasom sledoval, ale neodvážil sa manželke odporovať. Napokon len čosi

zamrmlal a odišiel do práce.

Petunia mechanicky bez akýchkoľvek emócií nakrмила hladné dieťa a vrátila malého Harryho späť do košíka, kde zaspal, aj keď už nie tak pokojne, ako predtým, než ho našli na prahu svojho domu. Keď sa postarala o vlastného syna, začala vyprázdňovať starú komoru po schodmi, ktorá doteraz slúžila ako odkladací priestor na všetko možné. Než sa jej manžel vrátil, bol tento tmavý prístenok vypratáný a bola tu umiestnená malá postieľka, v ktorej kedysi spával ich Dudley, kým mu nekúpili väčšiu, aby sa mu spalo pohodlnejšie. Jediné svetlo, ktoré tu bolo, vyžarovala slabá žiarovka zavesená na stene. Petunia prezliekla Harryho do nejakých starších vecí, ktoré našla po Dudleym a uložila ho do tmavej komory.

Zelené očka malého chlapca tápali v tme a hľadali, kde by sa mohli utiekať o pomoc. Cítil sa taký stratený v tej tme a tichu, ktoré ho obklopovali. Keďže bol len dieťa, ktoré potrebovalo cítiť bezpečnú náruč svojej matky, držať sa otcovej ruky, ktorá ho bezpečne istila pri prvých krokoch, rozplakal sa. Ani jeden z nich tu teraz nebol, aby mu pomohol a malé dieťa nechápalo, čo sa deje. Prečo nik neprichádza? Vždy, keď začal plakať, skláňala sa nad ním predsa mamička, vzala ho na ruky a tíšila ho, kolísala. Kde je teraz? Keď nik neprichádzal, plač zosilnel a trval dovtedy, kým dieťa vysilené nezaspalo.

Severus Snape pozeral na slová napísané jej rukou. Bez najmenších pochyb rozoznal jej rukopis a začal čítať:

Drahý Severus,

ani neviem, kde by som mala začať. Tak veľmi ma to všetko mrzí.... Ak čítaš tento list, znamená to, že už nikdy nebudem mať možnosť osobne ti to všetko povedať, ale ty musíš vedieť... mal by si vedieť pravdu. Po tej noci v Severnej veži som ťa hľadala. Chcela som sa s tebou rozprávať, ale zmizol si a ako som zistila, zrejme navždy z môjho života. Nechápala som to, myslela som že si dostal čo si chcel a jednoducho odišiel. Prepáč mi, priateľ môj, že som si toto o tebe mohla myslieť. dnes už chápem dôvod tvojho činu a pravú hĺbku tvojej lásky ku mne. Áno, spomínam si, ako si mi zašepkal do ucha, že ma miluješ. Myslel si si, že spím ale ja som si spomenula. Mrzí ma, že som tvoju lásku nemohla opätovať, ale ty si to vedel lepšie než ktokoľvek iný a preto si odišiel. Ach Severus, hoci som ťa nemohla milovať tak, ako by si chcel, vedz že si mal v mojom živote nezastupiteľné miesto. Bol si môj najlepší priateľ a viem, že by som ti mohla vo všetkom veriť. Mohla by som ti zveriť vlastný život a viem, že by si ma nezradil a neublížil mi.

Severus odtrhol zrak od listu a začal sa prechádzať po izbe ako uväznený lev. „Verila mi, zverila by mi svoj život.... vraj nezradil, bože

Lilly, bol som to ja, kto ťa zradil. To ja som zodpovedný za tvoju smrť, len ja.“ vykrikoval zúfalo. Nebol tam nik, kto by ho počul, ale on to zo seba potreboval dostať. Znova vzal do ruky list a pokračoval v čítaní.

Cítim veľkú vinu za to, čo sa stalo. Nikdy si neodpustím tú zradu, ktorej som sa dopustila. Zradila som naše priateľstvo, ranila som tvoje city tým, že som sa vydala za iného a jeho som podviedla tiež. Nezaslúžim si vašu lásku. Mal by si mnou opovrhovať, za to, čo som ti urobila. Najviac ma však mrzí, čo moja nerozvážnosť spôsobila. Neustále musím myslieť na to, že to bola Jamesova nerozvážnosť a to, že som ti viac nepomohla, čo ťa zaviedlo na rázcestie. Kiež by to šlo vrátiť späť, kiež by si sa nikdy nepridal na jeho stranu. Ale ešte nie je neskoro, môžeš sa vrátiť. Ja tu už síce nebudem, aby som napravila svoju chybu, ale ty môžeš. Nevzdávaj to, Severus. Si silnejší, než si myslíš a dokážeš to. Ak nie kvôli láske, ktorú si kedysi ku mne cítil, urob to pre nášho syna.

Ako to myslíš? Čo má znamenať tá posledná veta? vyskočil opäť a čítal ďalšiu pasáž listu.

Klamala som všetkým, keď som tvrdila že Harry je Jamesov syn. Sprvu som tomu aj sama verila, ale prednedávnom som zistila pravdu. Tá jediná spoločná noc nás spojila viac, než sme si obaja mysleli. Harry je náš syn, tvoj a môj. Možno už je neskoro to od teba žiadať, ale aj tak to skúsím. Som si istá, že to náš maličký prežil. Áno, som si taká istá ako som si istá, že tento list nepíšem zbytočne, pretože nebude trvať dlho a On sem príde. Neubránim sa, sám dobre vieš, že je to ťažké. Na mne však nezáleží, hlavne aby bol v poriadku náš syn. Severus, prosím, postaraj sa o neho. Neviem, kto iný by to dokázal lepšie, než jeho vlastný otec. Je to obdivuhodný chlapec a viem, že keby som mohla vidieť, ako vyrastá, robil by mi len radosť. Snáď ju urobí aspoň tebe, môj najdrahší priateľ. Ak odmietneš moju prosbu, nemôžem sa na teba hnevať. Je to moja chyba, že som nekonala skôr, ale nerada by som, aby pre naše chyby trpel môj maličký. Viem, že sa napokon rozhodneš správne. Budte šťastní, nič iné si nepražem.

S láskou tvoja Lilly

Severus sedle na gauči a bez pohnutia zísal na poslednú časť listu. To snáď nie je možné, to nemôže byť pravda. Ako sa to... v hlave mal hrozný zmätok. Netušil, čo by mal urobiť. Slzy, ktoré mu predtým zmáčali tvár už pomaly vyschli, hoci bolesť v srdci pretrvávala a teraz ešte zosilnela. Mal syna a ani o tom nevedel. Kde je? Čo s ním je? Brumbál vravel, že prežil a žiadal ho, aby mu pomohol ho ochrániť. Vedel snáď Brumbál o tom? Nie, to by mu povedal. Ale kde je chlapec? Je to skutočne jeho syn?

Severusovi sa hlavou prehánalo neskutočné množstvo otázok a ani na jednu si nevedel odpovedať. Bol zmätený a nevedel, čo má robiť. Vyhovieť Lillinej žiadosti, či zabudnúť na to, že niekedy vôbec existovala?

Kapitola č.3: Otec

Celú noc nemohol ani oko zažmúriť. Pochybnosti a vina ho zožierali a on s nimi nemohol nijako bojovať. Ani nechcel bojovať. Ráno vstal z postele celý rozlámaný a unavený. Mal sa o hodinu stretnúť s Brumbálom, ktorý mu prisľúbil pomoc pri súdnom procese. Rovnako ako mnohých iných, aj Severusa obvinili zo spoluúčasti na mnohých vraždách, ktoré Voldemort a Smrtijedi vykonali. Len vďaka Brumbálovej záruke teraz nehnije v Azkabane, ale súdia ho na slobode. Dnes sa mali dohovoriť na podrobnostiach obhajoby.

V rýchllosti sa obliekol a vyšiel z domu. Premiestnil sa do Prasiniek, odkiaľ šiel pomalým krokom smerom k hradu. K hradu, ktorý v ňom nevyvolával najlepšie spomienky, no zrejme nebude mať to šťastie, aby ho už nikdy v živote nemusel vidieť. Sľúbil totiž Brumbálovi, že nastúpi do školy ako učiteľ Lektvarov. Albus ho tak chce mať zrejme pod kontrolou, pomyslel si Severus, ale vlastne to bolo teraz to najmenšie, čo ho trápilo.

Starý kúzelník ho vrelo privítal a trval na tom, že sa s ním musí naraňajkovať. Z krbu priletel tanier plný obložených chlebíkov, voňavá káva a dve šálky.

„Len sa ponúkni, Severus. Si akýsi vychudnutý.“ ponúkal ho s úsmevom, no vyslúžil si len Snapeov zlostný pohľad. Okrem kávy sa ničoho nedotkol, len mlčky počúval Brumbálove plány. Súdny proces sa mal konať už za pár dní a Albus sa rozhodol byť hlavným svedkom v Severusov prospech.

„Budeme tvrdiť, že si sa k nemu pridal na môj rozkaz. Bol si človek v službách Fénixovho rádu, ktorý nám vďaka svojmu postaveniu medzi Smrtijedmi podával dôležité informácie.“ vysvetľoval Brumbál, no Severus ho sotva vnímal. Celý čas ho na jazyku páčila jedna otázka. Len jedna jediná. Nakoniec to nevydržal.

„Kde je ten chlapec?“ prerušil ho.

„Čože?“ zatváril sa nechápavo Albus, ktorý bol ešte stále myšlienkami pri súdnom procese, z ktorého chcel dostať Snapea živého a bez trestu.

„Lillin syn, kde je?“ zopakoval otázku, ale Brumbál sa nezdal byť nadšený.

„Prečo ťa to zaujíma? Včera si sa nezdal byť nadšený z toho, že prežil.“ skonštatoval prekvapene.

„Včera bolo včera, dnes je dnes. Sľúbil som vám, že pomôžem to decko ochrániť. Tak prezradíte mi, kde je?“

„Je u svojich príbuzných. Lilly mala sestru, ktorá sa teraz o chlapca stará.“ prezradil mu starec napokon a skúmavo si prezeral tvár budúceho profesora lektvarov. Ten sa však skryl za svojou kamennou maskou a nedal na seba nič poznať.

„Tak môžem pokračovať v tom, ako ťa dostať z problémov?“ spýtal sa

a keď sa nedočkal inej odpovede, okrem krátkeho kývnutia hlavou, pokračoval.

Ešte v ten večer stál Severus pred domom, v ktorom bývala Petunia Dursleyová. Nevidel veľa, ale slabý detský nárek doliehal až k nemu. Po chvíli utíchol a Severus Snape sa vrátil do svojho opusteného domu rozhodnutý vrátiť sa tam ráno.

Druhý deň pozorovania nepriniesol veľa dobrého. Petunia Dursleyová, ktorá sa od doby čo ju spoznal veľmi nezmenila, trávila takmer celý deň s deťmi v záhrade. Lenže jej záujem patril výhradne tomu malému vypasenému individuu, ktoré nazývala svojim synom. O druhého chlapca, ktorý sa taktiež dožadoval pozornosti takmer nezavadila pohľadom. Keď sa malý Harry prichytil jej sukne, keď sa váhavo postavil na nôžky v snahe urobiť pár krôčikov, vytrhla si cíp sukne z jeho rúk, akoby to bol nejaký prašivý pes. Harry, ktorý takú reakciu nečakal spadol na zadok a chvíľu akoby sa rozhodoval, či má alebo nemá začať plakať. Ročné dieťa však sotva pochopí, že plač u jeho tety nevyvolá súcit, lež zlosť. Vzala ho na ruky a odviedla do domu, kde ho zavrela do tej komory pod schodmi a vrátila sa k svojmu Dudleymu. To, čo Severus videl mu stačilo na to, aby jednal. Jeho prvé kroky viedli k Brumbálovi.

„Viete o tom, že sa tá ženská k nemu správa horšie než k prašivému psovi?“ vrhol sa na neho len čo vstúpil do riaditeľne a prekvapil starého čarodejníka.

„O čom to hovoríš, Severus?“ pýtal sa nechápavo.

„Nie o čom, ale o kom. O Lillinom synovi. Ako ste mohli?“ prepaľoval ho očami.

„Upokoj sa Severus a sadni si.“ vyzval ho pokojne Brumbál a spoza polmesiačikových okuliarov pozeral na našťavaného muža pred sebou.

„U Dursleyovcov sa bude mať Harry najlepšie. Bude vyrastať mimo toho všetkého. Navyše je tam v bezpečí.“ vysvetľoval starec unavene.

„V bezpečí? Nazývate komoru pod schodmi bezpečím? Tí ľudia sa k nemu správajú, akoby vôbec neexistoval.“ protestoval ďalej.

„Bolo to moje rozhodnutie a ty ho nijak nezmeníš.“ povedal rozhodne Brumbál. „Dovoľ mi pripomenúť ti, že si svoju úlohu už zohral.“ pozrel na neho vyčítavo a Severus od zlosti zatínal päste.

„Len si poslúžte. Ak mi chcete predhadzovať na oči moje chyby, prosím. V tom prípade však nechápem vašu snahu vyhrať ten proces. Stačí jediné vaše slovo a som do konca života v Azkabane.“ zavrčal a chystal sa na odchod.

„Počkaj, Severus. Tak som to nemyslel. Ale pokiaľ ide o Harryho, nepleť sa do toho, do čoho ťa nič nie je.“ volal za ním, ale to už za sebou Snape prudko zabuchol dvere.

Severus nechápal, ako to Brumbál môže dovoliť. Hádam sa nebol na chlapca pozrieť? Nevie, v akých podmienkach ho vychovávajú? Vraj nepliešť sa do vecí, do ktorých mu nič nie je... ale to predsa nie je pravda. On predsa má dôvod sa starať o to, čo s chlapcom bude.

Premiestnil sa opäť do Surrey a z diaľky sledoval dom. Keď aj posledné svetlo zhaslo, rozhodol sa pozrieť sa na chlapca z blízka.

„*Allohomora*.“ zamrmľal potichu a vstupné dvere sa pred ním pootvorili. Vošiel dnu a zamieril k dvierkam, spoza ktorých sa ozvalo slabé mrnčanie. Otvoril dvere na prístenku pod schodmi a zbadal detskú postieľku namačkanú v úzkom priestore. V nej ležal malý chlapec a spal nepokojným spánkom. Mával okolo seba zmätene ručičkami a ústa sa mu krivili, akoby sa mal každú chvíľu rozplakať. Severus Snape na neho pozeral a odrazu nevedel, čo by mal urobiť. Chlapec sa zobudil a začal plakať. Snape ustúpil do tmavého kúta, aby ho nik nevidel, ale bolo to zbytočné. Nik nevenoval plačúcemu dieťaťu ani najmenšiu pozornosť. Natiahol k nemu ruku a opatrne ho pohladkal po rúčke, ktorá sa okamžite zovrela okolo jeho prstu. Dieťa stíchlo a pozrelo na neho očami svojej matky. Očami, ktoré si okamžite každého podmania.

„Pššššššššš, už je dobre.“ zašepkal a zobral ho na ruky. Zdalo sa, že sa Harry konečne upokojil a jeho dych sa vrátil do normálu. Severus cítil, ako mu klesla hlavička na jeho rameno a ani sa nenazdal, už ten malý opäť spal. Držiac v náručí svojho syna sa obzeral po komore a žasol nad tým, kam to uložili dieťa. Všade naokolo boli popretkávané jemné pavučiny a na nich nesmeli chýbať pavúky.

„Pre Merlina, tak toto mu nedarujem.“ zašomral a pevne privinul syna k sebe. Nemusel sa dlho rozmýšľať a premiestnil sa aj s Harrym do svojho domu. Najprv ho uložil do svojej postele a až potom si uvedomil, čo práve urobil. Uniesol dieťa. Ospravedlňuje ho fakt, že ide o jeho syna? Ale predsa nemohol dovoliť, aby zostal s tými mudlami, ktorí ho zjavne neznášali. To sa o neho radšej postará sám. Pozrel na spiaceho chlapca vo svojej posteli a skúmal jeho detskú tváričku, akoby hľadal niečo, čím by sa mu podobal. Vlasy mal síce dosť krátke, akoby ho len nedávno ostrihali, ale boli rozhodne čierne ako uhoľ. Azda pery by mohli byť rovnako úzke ako Severusove, ale určite po ňom nezdedil jeho nos ani oči. Keď sa na neho pozeral, videl ju. Videl svoju Lilly, ktorú nadovšetko miloval a stačil jediný pohľad na Harryho, aby sa rozhodol milovať aj jeho.

„Spokojne spinkaj, už si v bezpečí.“ povedal potichu, aby ho nezobudil a sám si ľahol na gauč v obývačke.

Albus Brumbál mal v ten deň nezvyčajne dobrú náladu, teda aspoň do chvíle, kým poobede do riaditeľne nevbehla zadýchaná profesorka McGonagallová.

„Albus, on.... zmizol...“ lapala po dychu a unavene klesla do kresla oproti nemu. Jeho úsmev na perách zamrzol.

„Minerva, čo sa stalo? Kto zmizol? O čom to hovoríš?“

„Chlapec... je preč.“ povedala a jej hlas bol naplnený čírym zúfalstvom.

„Ako to... chceš povedať, že....“ sťažka dosadol do kresla a nechápavo na ňu pozeral. V očiach sa mu odrážala naliehavá prosba, aby mu to vysvetlila a tak sa zhlboka nadýchla.

„Ráno som šla k ich domu, ako ste žiadal. Najprv sa nič nedialo, no potom okolo poludnia vyšla tá Dursleyová na dvor so svojim synom. Harry s nimi nebol a keď som sa nenápadne dostala do domu, nikde som ho nenašla.“ vysvetľovala.

„To ale nič neznamená. Možno si dom neprezrela dôkladne, Minerva.“ snažil sa nájsť nejaké vysvetlenie.

„Možné to je, preto som sa vydávala za náhodnú okolo idúcu a spýtala sa jej na druhé dieťa, ktoré som u nich pred pár dňami vídala.“ pokračovala, akoby ju neprerušil.

„A?“ nevydržal.

„Povýšenecky na mňa pozrela a povedala, že to nebol jej syn, ale len vzdialený príbuzný, o ktorého sa na pár dní starala, ale vraj si ho už vzali preč a nevráti sa.“

„Minerva, povedz mi, že to nie je pravda.“ zúfalo vykrikol Albus. Jeho kolegyňa a priateľka však len smutne prikývla, aby potvrdila svoje slová. Strážila ten dom už niekoľko dní, aby sa malému Potterovi nič nestalo, ale jej snaha bola márna. Toho chlapca zjavne niekto uniesol a jeho príbuzným to vonkoncom nevadí.

„Čo budeme robiť, Albus? Máš tušenie, kto to mohol byť?“ spýtala sa zronene.

„Netuším, Minerva. Avšak jedno podozrenie by som mal. Ak ma teraz ospravedlníš, pôjdem urobiť čo je v mojich silách, aby som ho našiel.“ povedal rozhodne a v duchu už premýšľal, čo urobí.

Ako prvé viedli jeho kroky k Snapeovi. Našťastie sa mu pred časom podarilo zistiť, kde býva a tak bez meškania a predošlého ohlásenia svojej návštevy smeroval k nemu. Severus práve uložil unaveného chlapca do postele a zabezpečil izbu Silenciom. Nevedel, ako dlho potrvá Brumbálovi, kým príde na chlapcovo zmiznutie a nechcel riskovať, že sa prezradí, ak by Harry začal plakať. Len čo spratal zo stolíka misku s kašou, ktorou svojho syna krmil, ozvalo sa prudké klopanie na dvere. Uškrnul sa sám pre seba a uzavrel svoju myseľ, aby skryl svoje tajomstvo. Mal plán a mohol len dúfať, že sa to všetko obráti v jeho prospech. Bez váhania otvoril dvere a dnu sa vrátil Brumbál nahnevaný, ako ho ešte nikdy nevidel.

„Brumbál, čo tu robíte?“ spýtal sa a nasadil prekvapený výraz tváre.

„Ty vieš, prečo som tu, Severus. Kde je? Kde ho schovávaš?“ spýtal sa bez meškania a bez okolkov nazeral do všetkých miestností.

„Neviem, o čom hovoríte a ak dovoľíte, ste v mojom dome a nemáte žiadne právo prehľadávať ho, kým mi neprezradíte o čo vám ide.“ okríkol ho Severus a z hlasu bolo cítiť, že je azda rovnako nahnevaný ako samotný Brumbál. Starý muž prestal slediť po dome a postavil sa čelom k nemu. Ich pohľady sa stretli a Severus bez problémov odrazil jeho pokus dostať sa mu do mysle.

„Uchylujete sa k jeho metódam?“ spýtal sa ironicky. „Keď chcete niečo vedieť, prečo sa proste neopýtate?“ pokračoval a naznačil riaditeľovi, aby sa posadil. Ten však zostal stáť a skúmavo si ho prezeral.

„A povieš mi pravdu? Kde je?“

„Kde je kto? Odkedy ste sem vtrhli sa ma len nezmyselne pýtate, bez toho, aby ste mi vysvetlili o čo ide. Možno by to pomohlo a ja by som vám mohol odpovedať.“ hovoril s jasným sarkazmom, jasne si vedomý toho, že vytáča riaditeľa do krajnosti.

„Harry Potter, Lillin syn bol dnes v noci unesený. Vieš mi o tom povedať niečo viac?“ spýtal sa prudko a Severus nasadil nevinný prekvapený výraz.

„Konečne niečo nové. Prečo by som o tom niečo mal vedieť? Sám ste povedal, aby som sa neplietol do vecí, do ktorých mi nič nieje.“ Vrátil mu jeho nedávnu poznámku a chladne sa na neho pozrel.

„Práve preto, že si sa do toho plietol predtým ma napadá, že s tým máš niečo spoločné.“ V tej chvíli sa Snape nahlas rozosmial, akoby počul najlepší vtip roku.

„Aha, tak preto to všetko. Vy si myslíte, že som ho uniesol ja? Vskutku zaujímavá predstava. Ach Albus, dokážete si predstaviť, žeby som tu, v tomto dome JA mohol mať dieťa? Teraz neviem, či to brať ako lichôtku či ako urážku.“

„Prestaň s tým Severus a odpovedz mi! Uniesol si ho či nie? Ak áno, chcem vedieť, čo si s ním urobil, pretože skutočne pochybujem, žeby si ho k sebe prijal.“

„Takže tak je to. Vy si myslíte, že som ho uniesol a buď sám zabil, alebo ešte lepšie, že som ho dal tým Smrtijedom, ktorých ešte nechytili. Vidím, že mi naozaj bezvýhradne dôverujete. Tak teda, povedal by som, že si viac nemáme čo povedať. Predpokladám, že si budete musieť nájsť iného profesora lektvarov, pretože ja to odmietam.“ povedal ľadovým hlasom a otvoril dvere, aby jasne naznačil, že o Brumbálovu návštevu viac nestojí.

„Severus, počkaj. Ty vieš, ako som to myslel. Len málo ľudí vedelo o tom, kde ten chlapec je.“ zmiernil Albus, lebo zbadal, že prestrelil.

„Samozrejme, ale povedzte mi, za kým ste šli predtým, než ste sa zjavil na prahu môjho domu?“ spýtal sa s úškrnom. Odpoveď nepotreboval ani jeden z nich.

„Porozprávajme sa, Severus. Napadlo ma, žeby si to mohol byť ty, keďže si tak veľmi protestoval o tom, kam som ho umiestnil.“

„Oh, samozrejme, pretože každý iný určite nemo súhlasil s tým, že ste ho dal do rodiny, ktorá o neho takmer zakopávala, keď spadol, miesto aby mu pomohli vstať. Do rodiny, ktorá ignorovala, keď sa chlapec rozplakal a miesto, aby ho tá jeho príšerná teta utíšila mu ešte dala pár na zadok. Tomu vy vravíte vhodné miesto pre dieťa? Ako myslíte, nemal som sa do toho starať, nestarám sa. Ale pomoc odo mňa nežiadať, keď sám tomu chlapcovi nezabezpečíte ani normálnu rodinu a detstvo. Zbohom, Brumbál.“ povedal a ukázal znova na dvere, ktoré pred chvíľou otvoril.

„Zaujímalo by ma, prečo sa o toho chlapca odrazu tak zaujímaš.

Nenapadlo ma, že by ti mohlo byť ľúto syna Jamesa Pottera.“ povedal

Albus už na odchode.

„Nejde o to, či je to syn, ale o to, že je to malé dieťa, ktoré potrebuje niečo úplne iné než to, čo ste mu zaistil vy. Popravde, lepšie by sa mal aj v domove pre siroty, verte mi.“ odvrkol Severus a zabuchol prekvapenému Albusovi dvere pred nosom.

Snape si uľahčene vydýchol. Šlo to ľahšie, než si myslel. Predpokladal, že bude musieť Brumbála k podobnej hádke sám vyprovokovať, ale jeho zlosť mu hrala do kariet. Zrušil kúzlo na dverách spálne a len čo začul plač, vošiel dnu. Malý čiernovlasý chlapček zaregistroval pohyb a zelenými očkami sa rozhlíadal po izbe. Len čo zbadal Severusa, prestal plakať a na jeho tváričke sa zjavilo niečo, čo by sa dalo nazvať úsmevom.

„Tata“ vyslovil jasne a načiahol k nemu ruky, aby ho vzal na ruky. Severus sa zarazil. Od včera ten malý nepovedal ešte žiadne zrozumiteľné slovo a práve toto ho naplno zasiahlo. Ten malý ho včera videl prvý krát a možno to, že ho tíšil, keď plakal a bol s ním, mu pripomenulo otca. Lenže nie jeho, Severusa, lež Jamesa. Ten bol jeho otcom v prvom roku Harryho života. Teraz sa však nad tým nechcel zamýšľať. Vyslyšal synovu nemú prosbu a vzal ho z postele. Položil ho na zem a podal mu ruku, aby mohol urobiť pár krôčikov smerom k obývačke. Tvár malého dieťaťa priam žiarila radosťou, ktorá sa vlievala aj do srdca jeho otca. Napriek tomu, že sa stal otcom zo dňa na deň s tým zatiaľ nemal žiadne problémy. Keď Harryho omrzelo prechádzať sa po dome, sadol si na predložku pred krbom a uchvátené sledoval plamene olizujúce suché drevené polienka. To všetko pod bedlivým dohľadom Severusa, ktorý dával pozor, aby sa k ohňu nepriblížil príliš. Staré nepotrebné veci, ktoré doma mal, premenil na pár jednoduchých hračiek, aby zabavil detskú myseľ. Jeho zatiaľ zamestnávala predstava jeho na úteku s dieťaťom.

Kapitola č.4: Odkaz

V to ráno Severus zvažoval, čo všetko so sebou zobrať. Samozrejme s balením nebol problém, keďže poznal pár užitočných kúzel, ktoré jeho veci nielen že prehľadne zbalili, ale dokonca ja zmenšili, takže ich hravo vopchal do vrečka habitu. Horšie bolo, že pre Harryho nemal vôbec žiadne veci a už včera sa s týmto problémom stretol. Bude proste musieť vyraziť niekam na nákupy. Lenže čo s malým? Samého ho nechať nemôže a s ním bude veľmi nápadný. Ako tak premýšľal, pohľad mu padol na skrinku, v ktorej schovával svoje drahocenné lektvary. V mihu bol pri nej a vytiahol z nej Mnoholičný lektvar. Keďže však nemal možnosť niekde v okolí hľadať niekoho, koho podobu by na seba mohol vziať, rozhodol sa pre jednu vzorku z tých, ktoré tu mal. Samozrejme ich mal popísané a keď prechádzal jednu možnosť za druhou, len bezradne krútil hlavou. Až pri poslednej vzorke, chumáči akýchsi vlasov si povzdychol a s bolestnou grimasou použil vlasy do lektvaru.

„Dúfam, že sa ma nezľakneš.“ zamrmľal smerom k Harrymu a vypil obsah fľaštičky na dva hltý.

Harry sa zvedavo prizeral, ale keď sa pred ním odrazu zjavila vysoká štíhla blondínka, nadšene ťapkal ručičkami. To nevrlého, čiernovlasého kúzelníka sa teraz stala žena, za ktorou by sa ne jeden muž so záujmom otočil.

„Ty mi budeš pekný záletník.“ zamrmľal Snape na Harryho adresu a zohol sa, aby ho mohol vziať na ruky. Krátka sukňa sa mi pritom vyhrnula a odhalila pevný ženský zadok, ktorý mu na najbližších pár hodín patril. Len čo vykročil ku dverám, ozval sa z jeho úst prúd neslušných nadávok. Nohy sa mu vykrúcali, ako sa snažil chodiť v lodičkách s vysokými podpätkami a dalo mu zabrať, aby udržal rovnováhu. Odniekiaľ zo skrine vylovil akýsi starý plstený klobúk, ktorý premenil na detskú čiapku. Obliekol Harrymu svoju starú bundu, ktorú predtým zmenšil na potrebnú veľkosť a nasadil mu čiapku tak, aby čo najviac zakryl jeho jazvu v tvare blesku. Takto pripravení napokon vyrazili. Severus sa s Harrym sa premiestnil do mudlovskej časti Londýna a premýšľal, kde nájde nejaký obchod s detskými potrebami. Asi po pol hodine, kedy balansoval na tenkých podpätkoch s dieťaťom na rukách ho našiel. Pri pulte stála staršia pani s mierne prešedivenými vlasmi. Len čo ich zbadala vo dverách, odložila štrikovanie a zoširoka sa na nich usmiala.

„Vitajte, čím vám poslužím?“ spýtala sa ochotne. Severus sa snažil usmiať a vysvetlil žene, že potrebuje nejaké veci pre syna.

„Iste, iste. Máme všetko, čo len potrebujete pre svojho drobčeka. Ten je rozkošný. Určite vám robí len radosť.“ rozplývala sa žena, zatiaľ čo zhľadávala v regáloch všetko, čo si Severus vyžiadal. Keď ho prestalo

baviť odpovedať na všetečné otázky starej dámy, nenápadne siahol pre hŕľku a použil na ňu neverbálne Imperio. Pod jeho vplyvom vzala do ruky papier a pero a napísala, čo jej Severus diktoval.

Chlapec je v poriadku, nehládajte ho! Postarám sa o neho, kým nepríde čas, aby sa pridol k ostatným žiakom na vašej škole.

Keď bol tento krátky odkaz napísaný, vzal ho a než zrušil zaklínadlo, vyšiel aj s Harrym a jeho novými vecami z obchodu. V ústraní si odpil z lektvaru, aby zabránil odhaleniu a premýšľal, či je bezpečné ísť do Příčné ulice pre ostatné potrebné veci. Rozhodol sa to risknúť, hoci to hneď oľutoval, keď všetci muži v Deravom kotli zmĺkli, len čo vošiel. Všetky pohľady spočívali len na ňom a on si v tej chvíli želal byť neviditeľný.

„Môžem vám nejako pomôcť, madam?“ ozval sa spoza pultu Tom, ale on len zavrtil hlavou, až mu vlasy lietali na všetky strany a Harry, ktorý sa už začínal nudiť ich nadšene pevne chytil a začal ich prehrabávať svojimi drobnými prstíčkami.

„Krucí, nechaj tie vlasy na pokoji.“ zavrčal Snape a ponáhlal sa do uličky, ktorou sa vchádza do Příční ulice a konečne si vyslobodil vlasy z Harryho zovretia. Tomu sa to nepáčilo a začal plakať.

Severus otvoril priechod do Příční ulice a dúfal, že sa stratí v dave, ale s plačúcim dieťaťom v náručí vzbudzoval ešte viac pozornosti.

„No tak, utíš sa.“ snažil sa mu dohovoriť, ale márne. Odrazu pred sebou uvidel niekoho, koho tu nečakal. Šanca, žeby ho Lucius Malfoy spoznal v tejto blond podobe bola minimálna, no aj tak sa Severusovi nepáčilo, ako sa na neho pozrel. Vedľa neho hrdo kráčala jeho manželka Narcissa a pred nimi v niečom, čo by mudlovia nazvali ako kočík, len s tým rozdielom, že tento nemal kolieska, ale vznášal sa prd nimi, ležal blondavý chlapec asi v takom istom veku, ako bol Harry.

Narcissa sa na zamaskovaného Severusa povýšene pozrela a jediným pohľadom dala najavo svoje pohrdanie. Keď potom zbadala ešte usmoleného Harryho, ohrnula hornú peru a radšej sa mu oblúkom vyhla. Zato Lucius sa mu vyhýbať rozhodne nemienil a nespúšťal z neho oči. Keď bol dostatočne blízko, akoby neúmyselne doňho vrazil a chytil ho za zadok vynímajúci sa v krátkej sukni. Keby Severus nedržal v náručí Harryho, ležal by už Lucius pravdepodobne na lopatkách a zvíjal sa pod účinkom nejakej príšernej kliatby. Takto mu však neostávalo iné, než sprážiť ho pohľadom a pokračovať ďalej.

„Toto ťa príde draho, Lucius.“ zašepkal tichú vyhrážku, keď ho Lucius nemohol počuť. Nakoniec sa mu podarilo zohnať všetko potrebné a keď sa vrátili späť domov, spal Harry s hlavou položenou na Severusovom ramene. Opatrne ho položil do postele a chcel ho nechať pred odchodom poriadne vyspať.

Bolo už neskoro večer a Severus sa dezorientovane obzeral po miestnosti okolo. Zrejme zaspal na gauči a teraz ho čosi vyrušilo.

Premýšľal, čo to len mohlo byť, keď začul detský plač z vedľajšej izby. Nebol to však obyčajný plač dieťaťa, ktoré sa prebudí a dožaduje sa pozornosti. Malý Harry plakal zúfalo a jeho plač vyjadroval obrovskú bolesť. Severus ho bez meškania zovrel v náručí, ale nech sa snažil akokoľvek, nepomáhalo to.

Keď ani po pol hodine nedokázal svojho syna utíšiť, opatrne prenikol do jeho mysle, aby zistil, čo ho trápi. A zistil to.

Pred očami sa mu mihali Harryho spomienky na posledné chvíle jeho rodičov predtým, než ich Voldemort zabil. Videl zelený záblesk, keď kliatba zasiahla Lilly a ona bezvládne dopadla na zem. Jej život vyhasol a chlapec, ktorého teraz držal v náručí bol tejto strašnej scény svedkom. Aby toho nebolo málo, Voldemortova hŕlka mierila teraz na neho a On vyslovil dve slová, ktoré zmenili dejiny čarodejníckeho sveta.

„Niet divu, že máš nočné mory, Harry.“ povedal, keď prestal skúmať synove spomienky. Napriek tomu, že bol ešte malý, rozhodol sa dať mu slabý lektvar na upokojenie. Nevedel, ako mu pomôcť a tak ho len držal a kolísal, kým znovu nezaspal. Usúdil, že na odchod bude ráno času dosť a keďže nechcel nechávať Harryho osamote, ľahol si na kraj postele a sledoval jeho uvoľnenú detskú tváričku.

Keď Albusovi Brumbálovi na okno dosadla malá hnedá sovička a odovzdala mu odkaz napísaný neznámym rukopisom, ruky sa mu trochu triasli. Prečítal si tých pár slov a v tej chvíli mu došlo, že zlyhal. Skúsil pár kúzel, ktoré by mohli odhaliť pisateľa listu, ale meno, ktoré objavil, nikdy v živote nepočul a pomaly začal pochybovať, žeby Harryho dokázal nájsť. Mohol len dúfať, že žena čo písala tento odkaz dodrží svoj sľub a skutočne Harrymu dovolí nastúpiť do školy. Lenže dovtedy už to nebude on, kto bude mať chlapcov osud vo svojich rukách. Kto vie, čo sa za tie roky, kým ho nebude mať pod dohľadom stane.

Kapitola č.5: Nový domov

V to ráno sa Severus zobudil dosť skoro. Harry ešte spal a tak mu v kuchyni pripravil kašu z ovsených vločiek. Zabudol však ohradiť posteľ a keď sa vrátil do spálne, našiel Harryho vysmiateho sedieť medzi jeho vecami, ktoré sa mu akýmsi záhadným spôsobom podarilo vyháňať zo zbaleného batohu.

„Tak toto by nešlo.“ pokrútil hlavou a zdvihol vysmiate dieťa zo zeme. „Asi si budeme musieť dohodnúť nejaké pravidlá, mladý muž.“ povedal trpko, ale zlosť ho trochu prešla, keď chlapec čosi radostne žvatlal. Vzal ho do kuchyne a posadil na stoličku. Okolo krku mu obviazal látkovú plienku, ktorú včera kúpil v Londýne a začal ho kŕmiť. Ak si sprvu myslel, že nakŕmiť dieťa bude hračka, teraz zistil, že bol na veľkom omyle. Harry zjedol sotva štvrtinu obsahu misky a ten zvyšok... všade naokolo. Keď však posledné sústo dopadlo miesto na dlážku alebo stenu priamo Severusovi do tváre, prudko vstal a naštvane tresol miskou na kraj stola, kde sa prevrátila a s buchotom dopadla na dlážku a rozbila sa na malé kúsky.

„Kruci!“ vyhrkol v tom istom okamihu, keď sa vystrašený Harry rozplakal. „Pre Merlina, čo som si to vymyslel? Vieš kamarát, keď som si ťa vtedy bral, netušil som, aký bič na seba pletiem.“ povedal mrzuto, ale napriek tomu ho vzal na ruky a odniesol do kúpeľne, aby ho umyl, keďže bol od hlavy až po päty celý od kaše. V tom sa však ozvalo búchanie na dvere.

„Do pekla, koho to sem čerti nesú.“ zaklial a narýchlo zabalil Harryho do uteráka. Odniesol ho do spálne, kde tentoraz nezabudol zaistiť posteľ a odhlučniť dvere a zadýchaný dobehol ku dverám.

„Si vytrvalý, Lucius.“ povedal miesto pozdravu prichádzajúcemu.

„A ty ako a zdá strácaš formu. Že sa vôbec čudujem, od doby kedy si utekal pred Potterovou bandou už nejaký ten čas ubehol.“ oplatil mu Lucius rovnakou mincou a bez vyzvania vošiel dnu.

„Cít sa tu ako doma.“ povedal Severus ukazujúc na pohovku a nezabudol na poriadnu dávku sarkazmu.

„Ale, ale. Si dnes akýsi nevrlý. Snáď som ťa pri niečom nevyrušil.“ usmieval sa Malfoy a významne pozrel smerom k spálni.

„Vlastne áno, bol som na odchode.“ odpovedal. Neznášal Luciusa Malfoya. Kedysi ho považoval za priateľa, než zistil aký je to slizký had.

„Predpokladám, že Azkaban nie je cieľom tvojej cesty.“

„Takže si o tom už počul.“ uškrnul sa konečne aj čiernovlasý kúzelník.

„Skrývaš sa za toho starého blázna? Máš pocit, že ťa z toho dostane?“

„Žiaľ Lucius, nie každý má také množstvo galeónov, aby si mohol kúpiť slobodu a ja veru do Azkabanu nechcem ísť.“

„Akú cenu má tvoja sloboda?“ spýtal sa ho podozrieľavo.

„Mal som sa stať učiteľom v Bradaviciach. Zrejme ma chcel mať pod

dohľadom, čo nemusí byť zlé v prípade, žeby sa On vrátil. Mohol by som mu podávať informácie z prvej ruky.“ povedal akoby nič.

„Predpokladáš, že sa vráti?“

„Možno.“ odpovedal neurčito.

„Máš to dobre vymyslené. Len aby ti ta Brumbálova ochrana vydržala. Takže od septembra budeš učiť?“ spýtal sa Lucius.

„Vlastne nie, než s tým začnem, chcem si urobiť nejaké doplňujúce kurzy.“ povedal prosto, akoby konštatoval počasie. „Ale čo ty? Musíš byť nadšený, že môžeš zostať s milovanou manželkou a synom.“ povedal so značnou dávkou irónie.

„Samozrejme.“

„Rád som ťa videl, Lucius, ale teraz ak dovolíš, naozaj som na odchode.“ naznačil, aby odišiel a postavil sa, aby svoje slová zdôraznil.

„Vyhadzuješ ma? Zaujímavé. Ale dobre. Viem, čo som chcel vedieť. Tak pozdravuj tú, za ktorou sa tak veľmi ponáhľaš a niekedy by si nás mohol zoznámiť.“ uškrnul sa a žmurkol na Severusa.

„Tak na to sa prichystaj, ty bastard.“ zasyčal, keď za ním zavrel dvere. Rýchlo zbalil svoje aj Harryho veci a keď si bol istý, že má všetko, premiestnil sa aj s chlapcom preč z domu, v ktorom žil doteraz niekoľko rokov.

Dom, v ktorom sa ocitli nebol o moc väčší než ten, ktorý práve opustili. Puch, ktorý im udel do nosu svedčil o tom, že tu už pekných pár rokov nikto nebýval. Prach na podlahe sa jemne rozvíril, len čo Severus urobil jediný krok a staré drevené parkety pod jeho váhou vŕzgali.

„Vitaj doma, Harry.“ prihovoril sa chlapcovi a začal prechádzať z jednej izby do druhej, aby sa uistil, že je dom bezpečný a že nemá v pláne sa v najbližších dňoch poskladať ako domček z karát. Kedysi tu býval Severus so svojou matkou, keď utiekli pred násilníckym otcom. Bolo to v čase, keď začal chodiť Severus do tretieho ročníku v Bradaviciach. Jeho matka pred dvoma rokmi zomrela a on si našiel tú starú chatrč, ktorú práve opustili. Nechcel bývať v dome svojej matky, pokiaľ mal na výber. Tento dom sa mu zdal pochmúrny a roky v ňom strávené neboli o moc šťastnejšie než tie s otcom. Jeho matka bola osamelá a preto často podliehala depresiám. Mal ju rád a urobil by pre ňu čokoľvek, ale pravdou bolo, že ho to vyčerpávalo a nezmieril sa s tým tak, ako by si bol želal.

„Neboj sa, opravíme to tu a bude to fajn.“ hovoril Harrymu a hľadal nejaké bezpečné miesto, kam by ho mohol položiť. Nakoniec použil čistiace kúzo na starú posteľ a urobil na nej pre chlapca miesto.

„Tak do čoho sa pustíme najprv?“ spýtal sa, akoby čakal, že mu Harry pomôže. Ten len ticho sedel na posteli a obzeral sa okolo seba. Bolo tu šero a tak Severus odtiahol ťažké zamatové závesy, lenže nečakal, že sa naňho spoza nich vrhne huf malých divožienok. Začali ho škriabať a trhať mu vlasy a jemu nejakú dobu trvalo, kým sa mu podarilo dočiahnuť na svoju hŕľku a zbaviť sa otravných škodcov. Až keď unavený klesol na posteľ vedľa Harryho, všimol si, akú vlnu nadšenia

toto malé divadielko u chlapca vyvolala.

„Ty máš ale zvrátený zmysel pre humor.“ skonštatoval namrzene a zažmúril do svetla, ktoré sem preniklo skrz zaprášené okno.

„Budeme mať čo robiť, aby to tu bolo obývatel'né.“ povedal a šiel sa pozrieť, v akom stave je kuchyňa. Našťastie to nebolo také zlé a podarilo sa mu zohriať detskú výživu, ktorú mu ponúkli v Londýne.

„Síce nechápem, čo by ti na tom malo chutiť, ale skús to.“ povedal a snažil sa Harrymu strčiť do úst lyžičku s akousi ovocnou zmesou. Držal si trochu odstup, aby nedopadol rovnako ako ráno, ale nestalo sa tak. Harry mal zrejme hlad a tak bez najmenších problémov zjedol všetko, čo mu Snape priniesol. Hneď potom vyčerpane padol do postele a onedlho spal.

Severus medzitým prešiel celým domom a zistil, že bude potrebovať viac opráv, než si myslel. Hneď zajtra s tým začne, ale teraz musel upratať aspoň spálňu, kuchyňu a kúpeľňu, aby tu mohli bývať.

Keď o niekoľko týždňov neskôr, niekedy v polovici júla stál na streche a snažil sa zalátať diery, ktoré tam v dobe jeho neprítomnosti vznikli, všimol si v diaľke postavu, ktorá sa blížila k ich domu.

„Kto do šľaka by to mohol byť?“ pýtal sa sám seba a rukou si zotrel pot z čela. Skontroloval svoju hŕľku v kapse a kým bola osoba dosť ďaleko, pokračoval v práci. Slnko na nebi páľilo a on mu s radosťou nastavoval svoje telo odhalené do pol pásu. Konečne získal trochu zdravšiu farbu a vďaka práci tiež získal späť svoju formu. Severus sa totiž pustil do opráv domu pekne po mudlovsky. Nie že by to s kúzľami nebolo rýchlejšie a jednoduchšie, ale mal pocit, že trochu pohybu a fyzickej námahy mu nemôže uškodiť, ba naopak. Navyše ich súčasné bydlisko sa nachádzalo v mudlovskom prostredí a na okolí boli asi kilometer od nich tri mudlovské domy. Keď bol ešte dieťa, len zriedka kedy sa stretol s niekým z nich a keď sa tak stalo, považovali ho za čudáka.

Severus zliezol zo strechy a podišiel k Harrymu, ktorý sa práve načahoval za motýľom sediacim na rozkvitnutej margarétke. Chlapec už chodil bez väčších problémov a tak Severusovi neostávalo iné, než mu vyhradiť vonku istý priestor a umiestniť sem ochrany, aby sa mu nič nestalo. Práve teraz sa Harry rozbehol a motýľ mu uletel rovno pred nosom. Chlapča sa zarazilo od prekvapenia a zabudlo, že bežalo rýchlejšie, než samo chcelo. Zakopol a spadol do mäkkej trávy.

Severus ho skúmavo sledoval a čakal, či sa rozplače, no ten len prekvapene zdvihol hlavičku a zazrel svojho otca so zdvihnutým obočím. Chvíľu akoby premýšľal, čo má robiť, no potom sa postavil na svoje krátke nôžky a váhavým krokom sa pustil k Severusovi.

„Tak poď, ty malý lovec. Zdá sa, že sa budeš mať ešte dosť čo učiť.“ povedal a na tvári sa mu rozhostil mierny úsmev, keď chytil Harryho za ruku a viedol ho k drevenému stolu na starej terase, kde na nich čakala chladená citronáda. Práve naplnil Harryho pohár, keď sa spoza domu ozval neznámy ženský hlas.

„Haló, je niekto doma?“ volala a Severus vstal od stola, neustále

sledujúc zvedavého chlapca.

Kapitola č.6: Tajomstvo

Severus ostrážito sledoval okolie, ale zdalo sa, že žena prichádza sama.

„Tu vzadu.“ zakričal. Bol by jej šiel naproti, ale nechcel pustiť Harryho z očí a tak len čakal, kým sympatická tmavovláska zašla za roh domu a konečne sa ocitli zoči voči. Chvíľu si ho skúmavo prezerala a trochu sa zapýrila. Neuvedomil si, že pred ňou stojí polonahý a vystavuje tak svoju štíhlu, ale zato vypracovanú hrud' na obdiv. Keď mu to došlo, bolo neskoro s tým niečo urobiť. Aby prelomil ťaživé ticho, spýtal sa podozrievavým hlasom.

„Prajete si?“ Ich pohľady sa stretli a on prekvapene zistil, že sa ho nezľakla. Dokázal ľudí vystrašiť jediným zlým pohľadom, no ona tu pred ním nebojácne stála a ani sa nepohla. Mala zelené oči a krátke vlasy, pričom ofina sa jej lepila na spotené čelo. Jej štíhlu postavu obopínalo červené tričko bez rukávov a krátke biele šortky, ktoré odhaľovali dlhé a prirodzene opálené nohy. Severusa však jej vzhľad nechal chladným a naďalej si ju skúmavo obzeral.

„Dobrý deň. Som Calwen Morissová a bývam vedľa.“ predstavila sa ukazujúc rukou kamsi za dom. Severus si spomínal, že keď bol dieťa, vídal v neďalekom dome niekoľko detí. Ona bola pravdepodobne jedným z nich, hoci teraz už nebola dieťaťom, ale ženou asi v jeho veku, možno trochu mladšou.

„Všimla som si, že tu ktosi je a tak som sa prišla pozrieť. Viete, tento dom bol nejaký čas opustený a myslela som, že by to mohli byť nejakí vandali.“ vysvetľovala.

„Ach tak. No, nie som vandal, ale majiteľ tohto domu.“ odpovedal jej a snažil sa použiť neutrálny tón, aby ju odtiaľto čo najskôr dostal preč. Netúžil po žiadnych nečakaných návštevách.

„Vy ste Severus Snape?“ spýtala sa priamo a ani nepočkala na odpoveď. „Dost' ste sa zmenil, čo som vás videla naposledy.“

„Ľudia sa zvyknú meniť, slečna Morissová.“ odpovedal stroho a už už jej chcel naznačiť, aby odišla, keď sa ozvala dunivá rana a cinkot rozbíjajúceho sa skla. Obaja pozreli smerom, odkiaľ sa to ozvalo a Severus ihneď priskočil k Harrymu stojacemu uprostred črepín poháru, ktorý na seba prevrhol a rozbil sa.

„Harry.“ vykrikol a stihol ho vziať skôr, než sa chlapec porezal. Už takmer siahla po svojej hŕlke, aby rozbité sklo odstránil, ale včas si uvedomil, že jeho susedka je stále ešte tu. Tá však nelenila a zohla sa, aby opatrne pozbierala črepiny.

„To nebude nutné, ja sa o to postarám.“ Zastavil ju, keď posadil mrnčiaceho a vyľakaného Harryho na stoličku a zohol sa k nej.

„To nič nie je. Je ten chlapec v poriadku?“ spýtala sa starostlivo, keď zhrnula sklo na jednu hromadu a pristúpila k plačúcemu Harrymu.

„To nič maličký, nič sa nestalo.“ pohladkala ho po vláskoch a odhrnula mu tak ofinu z čela, ktorá zakrývala jazvu v podobe blesku. „Od čoho má tu jazvu?“ spýtala sa ustarane a podozrievavo si obzerala Snapea, akoby on mohol byť za nejakým zranením, ktoré nechalo na chlapcovi tento následok.

„Tragické okolnosti, pri ktorých pred pár týždňami zomrela jeho matka.“ odpovedal a nepáčilo sa mu jej zvedavosť. Vzal Harryho na ruky a ten hneď prestal plakať. Vedel, že je v bezpečí, v náručí niekoho, kto sa o neho stará.

„To je váš syn? Ako sa volá?“ nedala sa zastrašiť a pokračovala vo svojich zvedavých otázkach.

„Ja... starám sa o neho. Je to Harry. Harry P...Ewans.“ odpovedal vyhybavo. Calwen prikývla a z jeho tónu hlasu postrehla, že sa jej chce čo najskôr zbaviť. Nechcela byť na obtiaž. Vlastne ju tento muž trochu desil, ale zároveň... bol čímisi zvláštny a zaujímal ju. Ako deti ho vždy obchádzali, pretože bol čudák, rovnako ako teraz.

„No, tak ja už budem musieť ísť. Rada som vás oboch spoznala. Keby ste niečo potreboval... možno postrážiť Harryho, rada vám pomôžem.“ ponúkla a zvrtila sa na päte a vzdalovala sa od domu.

„Ďakujeme, slečna Morissová.“ zavolať za ňou Severus a v duchu si pomyslel, že jej pomoc nebude potrebovať.

„Priatelia mi hovoria Calwen. Dovidenia, Severus.“ otočila sa a zamávala mu na pozdrav so žiarivým úsmevom na perách. Keď sa mu stratila z dohľadu, konečne sa trochu uvoľnil.

„Tá ale bola drzá.“ povedal nahlas a pozrel na Harryho. „A čo ty, krpec? Čo si to vyvádzaš s tým pohárom? Že ty si chcel zaujať našu pozornosť?“ karhal ho mierne a Harry čosi žvatlal akoby mu odpovedal.

„Tak poď, upraceme ten neporiadok.“ rozhodol a posadil ho na stoličku. Jediné *Evanesco* stačilo, aby črepiny zmizli a na podlahe okolo stola bolo opäť čisto.

Neskôr v ten večer, keď Snape ukladal Harryho do postele, snažil sa ho nejako utíšiť. Harry totiž už dobrú hodinu plakal a on nevedel, prečo. Sprvu to pripisoval únave a tak mu pripravil niečo na večeru, aby ho čo najskôr uložil. Lenže on takmer nič nezjedol, no ani tú trochu v sebe neudržal.

„Čo je s tebou?“ spýtal sa už mierne podráždene, no keď sa dotkol jeho čela, mrzutosť ho prešla a vystriedali ju starosti.

„Ešte toto mi chýbalo.“ zamrmlal, keď si uvedomil, že po ruke nemá žiaden hotový lektvar proti horúčke.

„Kam si dal hlavu, Severus? Základný lektvar, ktorý chýba v твоjich zásobách?“ nadával si sám pre seba, no vedel, že to mu nepomôže.

Príprava trvá niekoľko hodín a zdalo sa, že teplota je dosť vysoká.

Avšak nevedel, čo iné by mu pomohlo. Dal mu len slabé analgetikum, aby mu zmiernil bolesť hlavy, ktorú predpokladal, že vďaka usedavému plaču a horúčke pociťoval. Lenže plač neustával a on sa len s veľkým premáhaním sústredil na prípravu potrebného lektvaru.

Odrazu sa ozvalo klopanie na dvere a on ostrážito siahol po hŕlke.

„Kto je tam?“ spýtal sa skrz zavreté dvere.

„To som ja, Calwen. Je všetko v poriadku? Počula som plač...“ vysvetľovala a on nečujne zakľal. Rýchlym pohybom zavrel dvere do miestnosti, v ktorej si zriadil laboratórium a tichým *Allhomora* ho zamkol. Až potom otvoril dvere a v slabom svetle žiarovky visiacej zo stropu uvidel jej ustaranú tvár.

„Dobrý večer.“ pozdravil a neskryval pritom podráždenie.

„Aj vám. Prepáčte, ale ak o tom neviete, plače vám tam dieťa.“ odpovedala s rovnakou ostrosťou ako on a bez vyzvania vošla dnu. Poľahky našla spálňu, v ktorej spal Harry a vzala ho do náručia, aby ho utíšila.

„Veď úplne horí.“ poznamenala a vrhla na neho vyčítavý pohľad. Severus však len zdvihol obočie.

„Myslíte, že som si to nevšimol?“ zavrčal.

„Kde máte niečo od teploty? Tabletky, kvapky alebo čípky?“ pýtala sa a hojdala dieťa v náručí, no Harry stále plakal.

„Nič také tu nemám. Práve som mu pripravoval ehm... sirup podľa maminho domáceho receptu.“ zahováral rýchlo.

„To snád' nemyslíte vážne? Pre niečo domov zabehnem.“ povedala a chystala sa na odchod, ale on ju zastavil.

„Nedovolím vám dať mu niečo mu... „ opäť sa zarazil a premýšľal, ako to povedať. „Harry je proste na tieto veci trochu precitlivený. Mohol by mať alergickú reakciu a to by veci značne skomplikovalo.“ vysvetlil a hoci sa nezdalo, žeby mu príliš verila, vzdala sa toho nápadu.

„Tak mi prineste nejaké uteráky a ukážte mi, kde je kúpeľňa.“

Prikázala mu a úplne ignorovala fakt, že je v jeho dome a navyše sem vtrhla bez pozvania. Keď na ňu nechápavo pozeral, vysvetlila mu, že sa pokúsi zraziť teplotu studenými zábalmi. Vtedy mu došlo, že to mal urobiť ešte než prišla, ale nespomenul si na to a v duchu si za to nadával azda viac než za to, že nemal po ruke lektvar. keď odchádzal smerom ku kúpeľni, aby namočil uteráky, začul ako si Calwen čosi šomre popod nos. Nevedel to isto, ale bol by sa stavil o čokoľvek, že povedala niečo ako: „Ach tí muži sú ale neschopní.“

Asi po hodine, behom ktorej Calwen so zaujatím sledovala, ako opatrne vymieňal Severus Harrymu obklady a takmer nečujne ho tíšil, sa im podarilo teplotu zraziť a vyčerpaný chlapec konečne podľahol únave a zaspal.

„Asi bol dlho na slniečku. Mal by stráviť pár dní ležať a pokiaľ možno v nejakej miestnosti, kde bude šero. A nezabudnite na dostatok tekutín.“ poučovala ho a on jej venoval jeden zo svojich nevraživých pohľadov.

„Ste snád' lekárka?“ spýtal sa, načo sa ona zasmiala.

„Nie, som učiteľka, ale mám dcéru len o trochu staršiu než je Harry a tiež mala úpal.“ odpovedala a jej výraz tváre už nebol taký nepriateľský, ako keď sem prišla. Teraz sa v duchu preklínala za

podozrenie, ktoré v nej vzrástlo, keď šla okolo a začula plač.

„Prepáčte mi moju otázku, ale kde ste sa tu vzala?“ spýtal sa priamo Severus, lebo dobre vedel, ako ďaleko je najbližší dom a rozhodne nemohla počuť Harryho plakať, pokiaľ nebola niekde nablízku.

„Viete, bola som na prechádzke a keď som šla okolo, začula som...“ priznala a trochu sa začervenala, lebo práve priznala, že šla okolo. Prečo teda to vlastne šla? Sama nevedela. Azda sa chcela uistiť, že je všetko v poriadku. Niektoré Severusove odpovede v to popoludnie ju práve neuspokojili. Azda preto v nej skrslo to podozrenie.

Bez toho, aby niečo z toho vyslovila nahlas, Severus zistil, čo sa jej premietalo hlavou a rozhodne sa mu to nepozdávalo.

„Vy ste si snáď myslela, že mu ubližujem?“ spýtal sa tým najľadovejším hlasom, aký u neho bolo možné dosiahnuť a tentoraz z neho naozaj šiel strach.

„Ja... viete...“ jachtala a nevedela, čo by mala povedať na svoju obhajobu.

„Von! Vypadnite z môjho domu, ženská. Neviem, ako vás mohlo napadnúť niečo také iracionálne, ale uisťujem vás, že by som tomu chlapcovi neskivil jediný vlas na hlave a postaral by som sa o každého, kto by sa o to čo i len pokúsil.“ kričal na ňu a vypadal ako rozzúrený býk. Calwen sa hanbila za to, čo sa jej premietalo hlavou. Teraz vedela, že Severus Snape sa o toho chlapca stará, tak ako jej povedal popoludní. A tiež vedela, že nemá zmysel skúšať mu niečo vysvetľovať, keď je taký naštvaný. Pokorne zamumlala niečo ako ospravedlnenie a radšej hneď odišla.

Chvíľu mu trvalo, kým sa upokojil a než sa pustil do opätovnej prípravy lektvaru pre Harryho, šiel ho skontrolovať. Nechápal, ako prišla na niečo tak absurdné. Nedokázal by mu niečo urobiť. Nikdy. A už vôbec nie teraz, keď vedel... Hoci si to len nerád pripúšťal, záležalo mu na tom chlapcovi. Aj keby sa nakoniec ukázalo, že nie je jeho syn, hoci o Lilliných slovách nepochyboval, chcel sa i neho starať a položil by za neho svoj život. Musel ho ochrániť. A práve preto sa rozhodol, že sa nikdy nikto nesmie dozvedieť, že je to jeho syn. Ani Harry nie. Zostane to len medzi ním a Lilly a tak ako ona si toto tajomstvo odnesie so sebou do hrobu.

Kapitola č.7: Očistený

Medzitým Albus Brumbál všemožne bojoval s ministerstvom, aby sa mu podarilo očistiť meno Severusa Snapea. Márne však Snapea hľadal v jeho dome. Či chcel alebo nie, musel uznať, že Severus splnil svoju hrozbu a naozaj zmizol. Stále ho ešte hlodali pochybnosti o tom, či v únose Harryho Pottera nemal prsty a dúfal, že jeho dôvera v tohto muža nebola precenená. Čo ak to všetko bola len hra, ako sa dostať k Harrymu a spolu s ostatnými Smrtijedmi na slobode chcel Severus dokončiť to, čo Voldemort nedokázal? Nie, zahriakol sám seba.

Pohádali sa a on zmizol, ale rozhodne nie preto, aby sa vrátil späť na stranu temna. Musí očistiť jeho meno a potom snád Severus uverí, že mu naozaj dôveruje a vráti sa.

Keď stál pred súdnym starostolcom a obhajoval Severusove záujmy, sledovali ho pochybovačné pohľady mnohých vážených čarodejníkov a čarodejníč, ktorí mu až doteraz verili.

„Ak je Severus Snape naozaj na našej strane, prečo neprišiel aby sám povedal niečo na svoju obhajobu?“ spýtal sa jeden zo sudcov.

„Severus Snape je v tejto chvíli povedal by som nedostupný. Sami dobre viete, že od tej udalosti ubehlo len pár týždňov a situácia zďaleka nie je ešte vyriešená. Preto je nielen on, ale aj ostatní členovia Fénixovho rádu stále v pohotovosti a stále ešte v utajení pracujú tam, kde je ich potreba.“ vysvetľoval Brumbál a prial by si, aby to čo teraz povedal bola pravda.

„Tajná misia? Povedal by som, že je to veľmi veľká náhoda v dobe, keď má byť súdený.“ ozval sa minister Kornélius Popletal.

„Osobne sa za neho zaručujem.“ povedal nahlas Albus, tak aby ho všetci počuli. Po tomto jeho vyhlásení to v miestnosti zašumelo a nielen medzi divákmi, ale aj v rade porotcov sa rozprúdila živá diskusia, ktorú minister nemohol utíšiť.

Nakoniec sa to podarilo. Severus Snape bol pred súdom očistený a zbavený všetkých obvinení a hoci bol Albus rád, trápilo ho, že nevedel kde sa muž, za ktorého sa zaručil nachádza. Uvedomil si, že v poslednom čase nič nevychádza tak, ako plánoval. Potterovci sú mŕtvi, ich priateľ Sirius Black je v Azkabane a ich syn... kde asi je ten chlapec. Ani len toho nedokázal ochrániť. Zmizol bez stopy rovnako ako Severus Snape. Človek o ktorom už prestal dúfať, že ešte niekedy nájde správnu cestu.

A zatiaľ sa títo dvaja vo svojom novom, z časti opravenom dome, celkom dobre bavili. S použitím svojich lektvarov to Severus zvládol a Harrymu už bolo lepšie. Avšak predsa len počúvol radu svojej susedky a nepúšťal ho príliš na slnko. To v tento deň nebolo až také ťažké, pretože na oblohe sa hromadili ťažké búrkové mraky a bolo len otázkou času, kedy sa spustí lejak sprevádzaný hromami a bleskami.

Severus mal búrku rád. Zlé počasie zväčša odrážalo jeho náladu a pocity, ktoré ho zožierali. Harry na rozdiel od neho zmĺkol, len čo sa ozvalo prvé zahrmenie a vyzeralo to, že sa čochvíľa rozplače. Jeho otcovi chvíľu trvalo, kým vymyslel, čím jeho detskú myseľ zaujal, aby odvrátil jeho pozornosť od blížiacej sa búrky. Vytiahol teda hľuku a po chvíľke premýšľania prinútil svoje dve staré topánky, aby začali stepovať. Detské očka sa od radosti rozžiarili a Harry po chvíľke začal tleskať do rytmu.

Na Severusovej tvári sa usadil spokojný a uvoľnený výraz, ktorý u neho bolo len zriedka kedy vidieť. Márne v pamäti hľadal chvíľu, kedy bol spokojnejší. Táto zmena prišla totiž až vo chvíli, keď vzal Harryho k sebe a začal sa o neho starať.

Kým sa chlapec, sediaci na jeho kolenách radoval, on premýšľal, čo bude ďalej. Čo to ten Brumbál vrazil? Voldemort sa vráti a jeho hlavným cieľom bude nepochybne Harry. Harry Potter. Tak tohto chlapca poznajú všetci v čarodejníckom svete. Ako syna Jamesa a Lilly Potterových. Kto by mu uveril keby všetkým povedal, že on je jeho skutočným otcom? Nikto. Lenže, aj keby uverili... situáciu by to len zhoršilo. Ak sa Temný pán skutočne vráti, bude sa k nemu musieť Severus vrátiť a hrať naďalej svoju úlohu verného Smrtijeda, tak ako od neho žiadal Brumbál. Len tak má šancu svojho syna ochrániť. Keby sa Voldemort dozvedel, kto v skutočnosti je, bol by mŕtvý a Harry s ním. Pri tom pomyslení zovrel chlapca tuho v náručí.

„To nedovolím. Prísahám, že nikomu nedovolím, aby ti ublížil, aj keby ma to malo stáť život.“ slúbil, hoci vedel, že to dieťa to nemôže pochopiť. Hoci by Severus túžil dať chlapcovi svoje meno, vedel že práve meno, tak známe v kúzelníckom svete, bude veľmi dôležité. Napriek tomu, že sa mu meno Potter protivilo, nemohol ho zmeniť. Avšak do doby, než Harry nastúpi do školy, bude ho všade predstavovať pod menom jeho matky, ako Harryho Ewansa. Bude to tak azda jednoduchšie a v prípade, že by sa niekde po okolí pohyboval nejaký kúzelník, nevyvolá takú zvedavosť, aby ich to odhalilo. Severus dúfal, že je jeho rozhodnutie správne, hoci už teraz to ľutoval.

Kapitola č.8: Pravda

O päť rokov neskôr

Krátko po Harryho druhých narodeninách sa Severus prihlásil na ďalšie štúdium, ktoré by mu pomohlo získať dobré zamestnanie. Ani chvíľu neváhal, keď volil kurzy liečiteľstva a lektvarov.

Práve teraz to bolo skoro päť rokov, odkedy so štúdiom začal a mal pred sebou záverečné skúšky. Snažil sa učiť, no bolo to ťažké, keď okolo neho neustále pobehoval Harry a dožadoval sa jeho pozornosti. „Pod' sa hrať, Severus.“ žobronil chlapec a ťahal ho za rukáv, pod ktorým skrýval znamenie zla. „Seve, no tak pod'.“ skúšal to znova, keď sa mu nedostalo odpovede.

„Prestaň!“ okríkol ho Snape a obdaroval ho jedným zo svojich našťavaných pohľadov. „Vidíš, že sa musím sústrediť.“

„Sedíš v tom už niekoľko dní. Myslel som, že by sme sa mohli ísť prejsť.“ odpovedal Harry sklamane, ale vedel, že prehovárať ho nemá cenu a tak vyšiel von z domu a sadol si na terasu. V diaľke videl Calwen a jej dcéru Connie, ako sa hrajú v záhrade. Chcel sa ísť spýtať Severusa, či môže ísť za nimi, ale neodvážil sa ho znova vyrušovať.

Čierne oči jeho otca ho pozorne sledovali, keď so zvesenými ramenami vychádzal von. S povzdychom odložil knihu na stôl a odpratal učenie. Pretrel si oči a vystrel chrbát, ktoré ho už začínali bolieť od toľkého sedenia. Harry mal pravdu. Sedel pri tom už dosť dlho a nevenoval mu toľko času, koľko by sám chcel. Ráznym krokom vyšiel na terasu a sadol si vedľa chlapca.

„Prepáč, že som kričal.“ začal potichu. „Harry, si už dosť veľký, aby si pochopil, že teraz mám nejaké povinnosti. Viem, že by si chcel, aby som s tebou strávil viac času, ale teraz...“ začal vysvetľovať, ale Harry ho prerušil.

„Ja viem. Nechcel som ťa rušiť. Sľubujem, že už nebudem.“ povedal potichu a Severusovi zovrelo srdce. Napriek svojmu veku bol Harry naozaj rozumný a on musel uznať, že s ním nemá takmer žiadne problémy. Z časti za to mohla určite jeho výchova. Učil ho trpezlivosti a rozvážnosti, rovnako ako skromnosti. Bol síce prísny a vyžadoval disciplínu, ale nikdy sa neuchýlil k fyzickým trestom a vždy sa s Harrym dokázali dohodnúť na pravidlách. Aj keď ho občas neuveriteľne vytočil a potom na neho kričal ako nepríčetný, vždy to nejako prekonali. Harry sa naučil, kedy nemá cenu Snapea provokovať a kedy naopak. Mal ho rád ako vlastného otca, aj keď ním nebol, ako mu vysvetlil, keď mal asi 5 rokov.

„Môžem zísť za Calwen a Connie, kým sa budeš učiť?“ spýtal sa mierne chlapec s vlasmi čiernymi ako uhol' a zelenými očami.

„Mám lepší nápad. Pôjdeme sa prejsť. Teda, ak ešte stále chceš.“ navrhol Severus a jeho ruka spočinula na chlapcovom ramene.

„Naozaj? Nemusíme, ak nechceš, ale...” jachtal Harry, no v jeho očiach sa zračila túžba.

„Už ma z toho bolí hlava. Trocha vzduchu mi nezaškodí.” povedal a viedol Harryho po prašnej cestičke, ktorou často chodievali do lesa.

„Musím ti niečo povedať.” začal odrazu, pretože si uvedomil, že chlapec je dosť starý na to, aby pochopil pravdu.

„Hm?” zamrmľal a sledoval biele oblaky vznášajúce sa nad jeho hlavou.

„Spomínaš si na to, ako som ti vravel, že sme trochu iní než ostatní, čo tu bývajú?” spýtal sa ho Severus.

„Áno, že sme kúzelníci, ale nikto to nesmie vedieť.” pritakal Harry a táto debata ho začala zaujímať.

„A pamätáš sa, čo som ti vravel o Bradaviciach? Je to škola, do ktorej budeš chodiť, keď budeš mať 11 rokov.” vysvetľoval ďalej starší kúzelník.

„Chcel by som tam ísť už teraz, ale škola v dedine je tiež fajn.” pokrčil ramenami. V septembri mal Harry nastúpiť do druhej triedy v mudlovskej škole. Severus sa tak rozhodol najmä preto, aby nevzbudil pozornosť medzi ostatnými. Dokonca aj pred Calwen, s ktorou sa po dlhom premáhaní ako tak spriatelil, úzkostlivo strážil ich tajomstvo. Sprvu bol rozhodnutý učiť Harryho doma sám, ale ak chcel začať pracovať, bude škola predsa len jednoduchším riešením. Našťastie sa Harrymu škola páčila a dokonca si tam našiel pár priateľov. Nezabudol však na Severusove varovanie, aby o ich výnimočných schopnostiach nikomu nehovoril a on bez námietok poslúchol.

„Bude to už čoskoro, neboj sa. Chcel som však povedať niečo iné. Vieš, keď teraz zložím skúšky, mohol by som dostať príležitosť pracovať v tej škole.” prezradil a sledoval Harryho reakciu.

„Ty budeš učiteľ? A budeš ma učiť, keď tam začnem chodiť?” zvolal radostne. „To je super.”

„Počkaj, nezadus ma.” krotil ho Severus, keď sa mu Harry hodil okolo krku.

„Harry, keď budem učiť, budeš musieť byť doma sám. Dopoludnia budeš v škole a potom sa budeš učiť a samozrejme ťa nejako zamestnám, aby si tu nevystrájal nejaké hlúposti, ale budeš proste sám, kým sa večer nevrátim.” povedal a skúmavo sledoval jeho výraz.

„Myslíš, že to pôjde?”

„Hm, a nemohol by som byť u Calwen, kým sa nevrátiš?”

„Pokiaľ by to bolo možné, nerád by som zneužíval jej pomoc. Ak to bude nevyhnutné, samozrejme, že u nich budeš môcť byť, ale dovtedy...” odmlčal sa a čakal. Harry na chvíľu zvažnel a po chvíľke premýšľania prikývol.

„Zvládnem to.” povedal rozhodne.

„Vedel som, že sa dohodneme.” pousmial sa Severus a ľahol si do trávy vedľa svojho syna. Chvíľu bolo ticho, prerušované občasným

trilkovaním nejakého vtáčika či bzučaním včiel opel'ujúcich kvety na lúke. Harry však dlho mlčať nevydržal. Severus vedel, že sa musí veľmi premáhať, aby stále niečo nevykladal, ale snažil sa. Niekoľko krát ho totiž za to karhal a Harry robil všetko možné, aby k podobným napomenutiam dochádzalo čo najmenej. Snapea veľmi tešilo, že sa jeho syn všemožne snažil ho potešiť a on sa preto snažil čo najviac ovládať, aby na neho nevyletel pre každú maličkosť. Predsa len to bolo ešte dieťa, aj keď na svoj vek výnimočne vnímavé a chápané.

„Severus, čo sa stalo mojim rodičom?“ spýtal sa odrazu a on nevedel, čo mu na to odpovedať. Vedel, že raz bude chcieť vedieť celú pravdu a neuspokojí sa len s myšlienkou, že sú jeho rodičia mŕtvi. Mal právo vedieť pravdu, no netušil, či je teraz na to správny čas.

„Je to zložité, Harry. Raz ti to všetko poviem, ale teraz sa tým netráp.“ pokúsil sa to zahovoriť Snape, no chlapec bol neoblomný.

„Naozaj to chceš vedieť? Nie je to práve niečo, na čo by som rád spomínal a možno by si mal ešte počkať, kým sa dozvieš všetko.“ skúšal to znova Severus, no Harry dokázal byť rovnako tvrdohlavý ako on sám.

„Tak dobre.“ povzdychol si a sadol si tak, aby na Harryho lepšie videl. Potom začal rozprávať príbeh jeho rodičov a opisovať dobu, v ktorej žili v neustálom strachu z Voldemorta.

„Tvoji rodičia proti nemu bojovali, ale stalo sa niečo, čo sa stať nemalo. Keď si mal asi rok, našiel ich a ...“ hlas sa zadrhol a on nevedel, ako pokračovať. Po Harryho tvári sa kotúlali slzy veľké ako hrachy.

„Takže to je pravda. On ich zabil.“ šepol Harry a Snape nechápal jeho poznámku, kým mu to Harry nevysvetlil.

„Niekedy sa mi o tom sníva. Myslel som, že je to len zlý sen, ale ...“ plakal Harry.

„Ešte stále sa ti to sníva? Ako často?“ spýtal sa a na čele sa mu objavila vráska. Harry však len pokrčil ramenami a chrptom ruky si zotieral slzy z tváre.

„Nemal som ti to hovoriť. Si na to ešte malý.“ povedal Snape a objal ho okolo ramien.

„Chcel zabiť aj mňa?“ spýtal sa odrazu chlapec a Snape ho k sebe privinul ešte pevnejšie.

„Si jediný, ktorý kedy jeho útok prežil a dokonca si ho porazil. Preto si teraz v čarodejníckom svete slávny.“ priznal mu.

„Čože?“ nechápavo na neho pozrel svojimi zelenými očami, tak podobnými tým jej.

„Celá čarodejnícka komunita ťa pozná ako Harryho Pottera. Tak sa volal tvoj otec. Keď som sa o teba začal starať, nepovažoval som za rozumné nechať ti toto meno. Aspoň dovtedy, kým nepôjdeš do školy. Lilly Ewansová bola tvoja mama a jej priezvisko ťa doteraz chránilo pred odhalením.“ vysvetľoval mu Snape a mohol len dúfať, že to Harry pochopí.

„Prečo by som sa mal báť odhalenia?“ spýtal sa nechápavo.

„Harry, v kúzelníckom svete nie sú len tí dobrí. Rovnako ako v mudlovskom, aj tam je dobro a zlo. Ty si ten, kto porazil jedného z najobávanejších čarodejníkov tejto doby, lenže on nebol sám. Mal okolo seba ľudí, ktorí by s radosťou dokončili to, čo on začal a navyše, je tu možnosť, že ten čarodejník jedného dňa nájde spôsob, ako sa vrátiť a potom...” nedopovedal, pretože už len pomyslenie na to mu trhalo srdce na kusy.

„Bude ma chcieť zabiť.“ dokončil Harry duto. Severus si nevedel predstaviť, aké to pre neho musí byť, zistiť v siedmych rokoch, že je terčom útoku nejakého šialenca, ktorý sa len tak nevzdá, kým sa mu to nepodarí.

„Nedovolím, aby ti ktokoľvek ublížil.“ povedal Severus a počkal, kým sa na neho pozrie. Prehrabol mu rukou jeho rovné čierne vlasy a pozeral na jazvu, ktorá jeho syna navždy poznamenala. „Už nikdy, rozumieš?“ sľúbil a Harry mlčky prikývol.

Nad ich hlavami sa začali sťahovať mračná a len tak- tak stihli dobehnúť domov, aby nezmokli.

„Pôjdem už spať.“ povedal Harry a ignoroval Severusa, ktorý ho presviedčal, že musí niečo zjesť. Bez akéhokoľvek záujmu o čokoľvek sa Harry odšuchtal do postele, kde si ľahol oblečený ako bol. Severus tušil, že je to následok ich rozhovoru a preklíňal sa, že sa nechal presvedčiť. Mal ešte pár rokov počkať, kým mu to povie. Lenže, zmenilo by sa niečo? Pravda o smrti rodičov a fakt, že Voldemort šiel a pravdepodobne ešte pôjde po ňom, by bola rovnako zdrvujúca, či sa o tom dozvie teraz, alebo o rok- dva. Zo skrinky, kde uschovával lektvary vzal malú fľaštičku a vošiel do Harryho jednoducho zariadenej izby. Bola tu posteľ, skriňa, písací stôl a stolička a v poličkách pár kníh. Žiaden luxus, ale ani jednému to nevadilo. Teda aspoň dúfal, že Harrymu stačilo aj to málo, čo mu poskytol. Sadol si k nemu na posteľ a prinútil ho pozrieť sa naňho.

„Vypi to!“ prikázal rozhodne, ale hlas mal mierny.

„Nepotrebujem to.“ protestoval Harry, no keď videl zdvihnuté obočie na Severusovej tvári, radšej poslúchol.

„Keby si mal zase zlé sny, stačí povedať. A teraz sa prezleč.“ prikázal a odišiel až vtedy, keď sa Harry konečne postavil a zamieril do kúpeľne.

V tú noc sa snažil Severus dohnať učenie, no nemohol sa sústrediť. Nakoniec sa rozhodol, že spánok bude účinnejší než márna snaha sa niečo naučiť a po dlhej teplej sprche, ktorú si doprial, konečne aj on vliezol do svojej postele, aby si trochu odpočinul. Len čo zavrel oči, začul šuchtavé kroky a zbadal Harryho nervózne postávajúceho medzi dverami. Sám pre seba sa uškrnul, no posunul sa na posteli a odhrnul prikrývku, aby si pod ňu mohol vliezť. Od svojich štyroch rokov za ním takto Harry neprišiel, hoci dovtedy spával v Severusovej posteli pravidelne. Sprvu to muža znervózňovalo a nevedel, ako reagovať, ale to dieťa, jeho syn, potreboval cítiť istotu, že je niekto pri ňom a postará

sa o neho. Severus Snape robil všetko pre to, aby mu túto istotu poskytoval dňom i nocou.

„Mám ťa rád, Severus.“ zašepkal chlapec predtým, než zaspal. Odpoveďou mu bolo jemné pohladenie po vlasoch.

Kapitola č.9: Späť v škole

O týždeň neskôr, keď Harry sedel v ošúchanom kresle uprostred obývačky, sa rozleteli vchodové dvere a dnu vošiel Severus, ako vždy oblečený v čiernom habite. Zvyčajne sa premiestnil priamo do domu, ale dnes pre lepší efekt... Harry okamžite vyskočil z kresla a napäto čakal. No Snape sa na neho len díval a snažil sa potlačiť spokojný úsmev.

„Tak už ma nenapínaj. Ako to dopadlo?“ nevydržal to nakoniec.

„Čo myslíš? Ty si o mne snád pochyboval?“ spýtal sa naoko podráždene, ale po chvíli mu do ruky podal zvitok pergamenu, ktorý potvrdzoval úspešné ukončenie kurzov liečiteľstva a lektvarov.

„To je super. Takže už môžeš ísť požiadať o to miesto učiteľa, ktoré si chcel.“ skonštatoval Harry a radosť na jeho tvári bola neprehliadnuteľná.

„Áno, to môžem. Ale najprv...“ povedal a spoza chrbta vytiahol dlhý štíhly balíček, ktorý podal Harrymu. „Všetko najlepšie k narodeninám, Harry.“ povedal takmer nežne a užíval si pohľad na prekvapený synov výraz.

„Severus, to je... ja som“ jachtal chlapec a náhlivo rozbaľoval balíček.

„Hádám si si len nemyslel, že som zabudol na tvoje narodeniny.“ zatiahol Snape sarkasticky, no keď videl jeho rozpačitý výraz, došlo mu, že si to chlapec skutočne myslel.

„To beriem ako urážku. Hádám som niekedy zabudol?“ ohradil sa trochu nahnevane, no Harry sa hneď poponáhľal s odpoveďou.

„Nie, to nie. Ja len...mal si toho teraz veľa. Všetko to učenie a tak...“ povedal a červenal sa pritom.

„Aj keby som bol na opačnom konci sveta, nikdy by som nemohol zabudnúť na tvoje narodeniny. A už to konečne otvor.“ vyzval ho Snape a dychtivo sledoval Harryho reakciu.

„Páááááááni, to je...“ oči doširoka otvorené v nemom úžase a neschopný slova, vrhol sa Snapeovi okolo krku. „Ďakujem, Severus. To je ten najkrajší darček.“

„Len dúfam, že sa na ňom udržíš. Nerád by som ťa po kúskoch skladal dohromady.“ neodpustil si, no Harry už takmer zbožne obdivoval svoju novú metlu.

„Jedol si?“ spýtal sa, keď vstal a vyzliekal si cestovný plášť.

„Nemal som hlad.“ priznal Harry skôr, než Severus zbadal nedotknutý tanier na stole.

„Kým sa nenaješ, na lietanie môžeš zabudnúť.“ odvrkol a akoby šibnutím prútika odložil Harry metlu a hltavo sa pustil do jedenia.

„No vidíš, že to ide, keď sa chce. A nehltaj to tak pažravo, inak ti bude zle.“ napomenul ho a zmizol za dverami svojej spálne. Keď sa o pár

minút zjavil v kuchyni, sedel Harry za stolom s rukami za chrbtom. Zdalo sa mu, že je akýsi nervózný, ale nevedel prečo.

„Je ti niečo? Len mi nehovor, že je ti zle. Ja som ťa varoval.“ začal Severus, no Harry len pokrútil hlavou.

„Nie, ja len... tiež pre teba niečo mám.“ zamumlal a podal Severusovi list papiera, aký používajú mudlovia. Prekvapený Snape si ho od neho vzal a skúmvým zrakom si prezeral obrázok, ktorý jeho syn nakreslil. Kostrbatým detským písmom bolo navrchu napísané: *Blahoželám!* a pod ním... dve postavy. Vysoký muž v čiernom oblečení, s dlhšími čiernymi vlasmi a tmavými očami, usmievajúci sa na chlapca, ktorého držal za ruku. Chlapec mal rovnako ako druhý muž čierne vlasy, no jeho oči boli zelené a na čele mal jazvu v tvare blesku. Nebolo treba vysvetľovať, čo obrázok znázorňuje.

„Ďakujem ti, Harry. To je naozaj pekný darček.“ povedal zastretým hlasom. Bolo to tak dávno, čo naposledy od niekoho niečo dostal. A hádam prvý krát to bolo z tak čistých a nezištných dôvodov. Také niečo skutočne dokáže urobiť len dieťa. Dieťa, ktoré miluje a cíti sa milované. Odložil obrázok do jednej zo zásuviek vo svojom pracovnom stole a pozrel na Harryho plného očakávaní.

„Ak si pripravený, ukážem ti, kde môžeš lietať bez toho, aby ťa niekto videl. Ale nie aby si to skúšal bez dozoru, rozumieš? Vezmem ťa tak kedy budeš chcieť, ale neopováž sa na tú metlu sadnúť, keď nebudem doma.“ poučoval ho a snažil sa pritom použiť čo najmenej autoritatívny tón. Vedel, že ho Harry poslúchne aj tak. Teda, aspoň v to ešte načas dúfal.

Harry sa do vzduchu vzniesol s absolútnou ľahkosťou, akoby na metle sedel od narodenia. Ten, kto stále veril tomu, že Harry je synom Jamesa Pottera by určite povedal, že sa niet čomu diviť, keďže James bol jedným z najlepších hráčov famfrpálu v čase, keď chodil do Bradavíc. Málokto však vedel, že aj Severus si s metlou rozumel viac než dobre. Možno hral aj lepšie než Lucius Malfoy, vtedajší chytač za Zmijozel, ale nestál o to byť v strede pozornosti. Vždy preferoval viac samotu a tak sa ani len nepokúsil stať členom družstva. Napokon Harry lietal celé popoludnie, až kým sa nezvečeralo a nebol najvyšší čas ísť domov.

Albus Brumbál sedel za písacím stolom vo svojej pracovni na treťom poschodí a pred sebou mal rozložené žiadosti nových uchádzačov o post učiteľa lektvarov. Horacio Křiklan tentoraz vzal svoje slová vážne a rozhodol s odísť do dôchodku. Na stole ležal asi tucet zvitkov pergamenov, no ani jeden nevyhovoval jeho požiadavkám. Keď sa rozhodol odložiť to na ďalší deň, ozvalo sa rázne klopanie na dvere. „Vstúpte.“ vyzval návštevníka a prekvapene pozerál na muža stojaceho medzi dverami.

„Dobrý deň.“ pozdravil Severus Snape a riaditeľ vstal, aby ho privítal. „Severus... už som si myslel...”

„Čo? Že som sa vrátil k Smrtijedom? Pekné od vás, obzvlášť keď zväžíme, ako veľmi ste ma bránili pred Starostolcom.“ odvrkol Severus, no jeho hlas v tej chvíli nevyjadroval žiadnu ostrosť.

„Nevedel som, čo si mám o tvojom zmiznutí myslieť. Dúfal som, že vieš čo som ti ponúkol a neurobil by si nejakú nerozvážnosť.“ ohradil sa Brumbál.

„Nechajme to. Prišiel som sem z iného dôvodu, než sa dohadovať o tom, či mi veríte, alebo nie.“ prešiel rýchlo na inú tému.

„Tak sa posad'. Ako ti môžem pomôcť?“ spýtal sa starec a sledoval ho svojimi modrými očami.

„Možno by som mohol pomôcť ja vám.“ povedal Severus so zvláštnym, tajomným výrazom na tvári a podal riaditeľovi dva zvitky pergamenu. Ten ich zvedavo rozvinul a oči sa mu zaleskli. Než stihol čokoľvek povedať, ujal sa slova Snape.

„Podávam si žiadosť o miesto učiteľa lektvarov. Keďže som nechcel, aby moja pozícia na tejto škole bola len akousi snahou udržať ma z dosahu Jeho prívržencov, ale aby som vám dokázal, že si to naozaj zaslúžim, strávil som niekoľko posledných rokov snahou získať potrebné osvedčenia. Dúfam, že moja kvalifikácia bude vyhovujúca.“ vravel s ľadovým klúdom.

„Severus, ani nevieš, aký som na teba hrdý a ako ma teraz trápia výčitky, že som o tebe pochyboval.“ ospravedlňoval sa Albus, no čiernovlasý kúzelník sediaci oproti nemu nad tým len mávol rukou.

„Dajte mi prosím čo najskôr vedieť, ako som obstál vo výberovom konaní, aby som si v prípade potreby hľadal iné zamestnanie.“

„To nebude nutné. S okamžitou platnosťou ťa prijímam.“ povedal Brumbál rozhodne a začal mu vysvetľovať, čo všetko je potreba zariadiť.

„Samozrejme budeš mať k dispozícii súkromný byt v žalároch, odkiaľ to budeš mať najbližšie k učebni i k svojej fakulte.“ oznamoval mu a spomenul tak aj fakt, že Severus automaticky s týmto miestom preberá zodpovednosť za Zmojizelskú fakultu.

„Ďakujem, pán riaditeľ. Možno občas ten byt využijem, ale ak dovoľíte, rád by som býval mimo tohto hradu. Mám určité záväzky, ktoré nemožno...“

„Ty si sa oženil, Severus?“ zhíkol Brumbál a neveriacky na neho pozeral. „V tom prípade môže tvoja rodina bývať v západnom krídle, kde sú byty pre učiteľov s rodinami. Prepáč, tento fakt som nepredpokladal.“

„Nie som ženatý, proste len nemôžem bývať v hrade. Teda aspoň zatiaľ nie.“ vyvrátil jeho podozrenie Snape, no náležite si užíval riaditeľove rozpaky.

„Tak teda dobre. S tým by nemal byť problém. V prípade nutnosti zvolíme niekoho, kto v tvojej neprítomnosti preberie zodpovednosť za Zmijozel.“

„To nebude nutné. Zvládnem svoju prácu, nemajte obavy.“ prerušil ho

Snape už na odchode. Rozlúčili sa s tým, že sa opäť uvidia na porade dva dni pred začiatkom roku, kde ho Albus oficiálne predstaví ostatným učiteľom.

Kapitola č.10: Prečo?

Zvyšok prázdnin utiekol ako voda a Severus sa snažil venovať maximum svojho času Harrymu. Rozprávali sa o všetkom možnom a Harry neustále dobiedzal na podrobnosti o škole. A tak mu Severus rozprával o štyroch fakultách, o jednotlivých predmetoch, ktoré sa tam učia a pri tej príležitosti Harrymu vysvetlil, že keď bude v škole, musí sa tváriť, akoby sa vôbec nepoznali.

„Prečo?“ nechápal to chlapec.

„Bolo by to pre teba nebezpečné.“ odpovedal Snape a dúfal, že Harry prestane s ďalšími otázkami. Rozhodne nechcel priznávať, že on bol jedným z tých, ktorí Voldemortovi pomáhali a že sa k nemu raz bude musieť na Albusov príkaz vrátiť.

„To je mi jedno. Ja nechcem tajiť, že ťa poznám. Chcem za tebou chodiť a tráviť s tebou čas.“ mračil sa Harry.

„Lenže mne to jedno nie je. Mám len teba, Harry a urobím všetko čo budem musieť, aby som ťa ochránil.“ okríkol ho Snape a Harry sa schúlil do kľbka v kresle.

„Ty sa za mňa hanbíš?“ špitol Harry a so slzami na krajíčku na neho pozrel. Severus pochopil, že Harry nechápe, prečo to všetko má byť. Sadol si k nemu a posadil si ho na kolená.

„To je tá najväčšia hlúposť, akú som kedy počul. Pozri sa na mňa.“ vyzval ho mierne a počkal, kým to urobí. „Toto všetko bude len na nejaký čas, kým nepominie nebezpečenstvo, Harry. Preto aj klamem o tom, že sa voláš Ewans, preto nechcem, aby niekto vedel, že sa poznáme. Keď bude po všetkom, môžeš to povedať komu len chceš a ja ti s tým pomôžem. Ale zatiaľ, Harry, počúvni ma prosím.“ hovoril potichu a Harry ho mlčky počúval. Napokon súhlasne prikývol a aby zmenil tému, spýtal sa, či by ho Severus nenaučil čarovať.

„Na to budeš mať v škole dosť času, ale keby si niekedy chcel, ukážem ti pár jednoduchých lektvarov. Nechceš sa ísť teraz preletieť?“ navrhol a Harry nadšene súhlasil.

Školský rok začal a ich spoločného času ubudlo. Videli sa zväčša len ráno pri raňajkách, kde spolu prebrali najdôležitejšie novinky. Večer, keď sa Severus vrátil zo školy, našiel už Harryho spať na gauči, kde pravdepodobne čakal na neho. Asi po týždni sa mu ho podarilo presvedčiť, aby si šiel ľahnúť v zvyčajnú dobu a nečakal naňho.

Nevyskytli sa žiadne veľké problémy, keďže Harry prišiel zo školy až poobede a Severus ho skutočne zamestnal buď nejakou drobnou domácou prácou, alebo nejakou úlohou. Plnil ich svedomito, keďže by sa inak aj tak nudil, no aj tak mu bývalo doma samému smutno a nielen jemu. Severus sa behom dňa často pristihol pri tom, že myslí na Harryho a najradšej by sa v mihu zbalil a bol s ním. Nestačilo mu chlapca vidieť ráno a večer, keď už spí. Aspoň že Brumbál skutočne po

ňom prevzal dohľad nad Zmijozelom a mal voľné celé víkendy, kedy sa snažil dohnať všetok stratený čas, aj keď to znamenalo, že domáce práce svojich študentov opravoval dlho do noci a poriadne sa nevyspal. Všetko to zhoršila Calwen, keď na začiatku októbra zastavila Harryho po vyučovaní.

„Počuj Harry, nie je niečo so Severusom? Už dlho som ho vôbec nevidela.“ spýtala sa mladá žena a Harry znervóznel.

„Vieš, on... má teraz veľa práce. Prepáč, už musím ísť, aby sa nebál.“ snažil sa z toho akosi vyvliečiť, no ona sa nedala len tak ľahko oblafnúť. Vedela, že jej ten chlapec niečo tají a bola rozhodnutá na to prísť.

„Čo keby ste prišli dnes na večeru?“ navrhla, no Harry znervóznel ešte viac.

„Nešlo by to až v sobotu? Som si istý, že to by sa Severusovi hodilo viac.“ skúšal to znova, ale to už Calwen nevydržala.

„A dosť. Hneď teraz mi povedz, čo sa deje. Ak nie, pôjdem k vám a sama sa Severusa spýtam.“ pohrozila.

„Nič sa nedeje. Len má veľa práce.“ zahováral Harry, ale to už ho viedla dolu kopcom z dediny, smerom k ich domu. Nepočúvala Harryho protesty a tak len mlčky šli a Harry sa nenápadne pohrával s prívěskom v tvare blesku, ktorý Snape začaroval tak, aby sa s ním mohol spojiť keď by sa niečo stalo. Takto mu Harry zvyčajne nahlásil svoj príchod domov, aby ho uistil, že je všetko v poriadku, ale inak ho Snape žiadal, aby ho nerušil pri vyučovaní kvôli maličkostiam. Toto však nebola maličkosť a len čo Snape zistil o čo ide, zavolał krbom v učebni riaditeľa a s ospravedlnením, že ide o naliehavú záležitosť sa krbom premiestnil do svojho starého nepoužívaného domu, ktorý používal ako medzistanicu odkiaľ sa premiestňoval. Bolo to rýchlejšie než keby mal každý deň dôjsť na hranice pozemkov školy a premiestňovať sa odtiaľ.

Práve keď zložil svoj plášť a vošiel do kuchyne, akoby chystal Harrymu obed, vošiel dnu Harry s Calwen v závese.

„Ahoj Harry, obed je už na stole. Umy si ruky a pod' jesť.“ zakričal Severus z kuchyne a vydýchol si, že to stihol len tak- tak. Vo dverách sa objavila hlava prekvapenej Calwen a on sa snažil tváriť rovnako prekvapene, že ju vidí.

„Niečo nie je v poriadku? Kde je Harry?“ spýtal sa s náznakom obáv v hlase.

„Šiel si umyť ruky, ako si mu kázal. Ale ty mi povedz, či je všetko v poriadku.“ spustila na neho a podozrievavo pozrela na osamotený tanier na stole.

„Ja už som jedol.“ povedal Severus, keď zachytil jej skúmaný pohľad.

„A neviem čo máš na mysli. Ja mám pocit, že je všetko ako má byť. Alebo nie, Harry?“ obrátil sa na chlapca, ktorý sa zjavil vo dverách.

„Ja som jej to vravel.“ pokrčil chlapec ramenami a hltavo sa pustil do jedla.

„Tak o čo ide, Calwen?“ spýtal sa podráždene a ona previnilo sklopila

zrak.

„Ja len, dlho som ťa nevidela a keď som Harrymu navrhla, aby ste dnes prišli na večeru, odmietol.“ vysvetľovala.

„Harry, ty si odmietol pozvanie?“ pozrel na syna a spýtavo zdvihol obočie.

„Len som povedal, že máš veľa práce a viac by sa ti to hodilo v sobotu.“ priznal chlapec a ostražito sledoval, ako to celé dopadne.

„Aha. No musím povedať, že to bolo od teba trochu sebecké.“ naoko ho pokarhal, až Harrymu zabehlo.

„Ide o to, Calwen, že mám naozaj dosť práce a s Harrym teraz trávime spolu trochu menej času, než na čo si zvykol cez prázdniny. Preto ma po večeroch nikam nechce púšťať.“ vysvetľoval a nenápadne žmurkol na Harryho, aby sa držal toho, čo povedal. Chlapec sa tváril namosúrene a odsunul tanier.

„Ďakujem, nie som hladný. Pôjdem si spraviť úlohy.“ vstal od stola a zabuchol za sebou dvere izby. Calwen za ním nechápavo pozerala. Ešte nevidela Harryho takto sa správať.

„Tak vidíš, nahneval sa, že som to na neho povedal.“ uškrnul sa Severus a hoci vedel, že Harry je zrejme naozaj nahnevaný a bude mu to musieť vysvetliť, hodilo sa to k jeho historke.

„Nemyslela som si, že by bol na teba až tak fixovaný, aby ťa vyžadoval len pre seba a bránil ti niekam chodiť. Harry proste nie je ten typ.“ žasla Calwen a ešte stále nad tým premýšľala.

„Prišiel o rodičov keď bol ešte veľmi malý a okrem mňa nikoho nemá. Myslím, že je to celkom normálne, ak sa bojí, že by mohol prísť o moju pozornosť, alebo by sa mal o ňu s niekým deliť.“ vravel a v duchu si nadával, ako môže o svojom synovi takto hovoriť. Ved' je to presne naopak. Hoci vedel, že Harrymu chýba, nepovie k tomu ani jediné slovo. Nechce, aby sa Snape cítil previnilo, pretože ho necháva samého a za to mu bol Severus nesmierne vďačný.

„Keď myslíš... Ale asi to nie je dobré. V prípade, že by si si chcel založiť vlastnú rodinu...“ nadhodila nevinne.

„Harryho a moju rodinu nechaj ma mne, ja si poradím.“ zmietol to zo stola a ona rozumela. Chvíľu sa len tak rozprávali, Calwen informovala Snapea o Harryho prospechu v škole a na sobotu si dohodli spoločnú večeru.

Keď Calwen odišla, jeho prvé kroky viedli do Harryho izby. Chlapec sedel na posteli so skríženými nohami a uprene pozeral pred seba.

„Porozprávame sa?“ spýtal sa mierne a sadol si k nemu.

„Ja nie som sebec.“ mračil sa Harry.

„Viem že nie si.“ prikývol Severus.

„Tak prečo si to povedal?“ nechápal.

„Niečo som jej predsa povedať musel a myslím, že toto bolo lepšie, než povedať jej, že ťa každý deň nechávam samého a chodím domov neskoro večer.“ povzdychol si Snape.

„Asi hej. Takže si nemyslíš, že som sebec?“ spýtal sa ešte raz Harry

prosebné.

„Ani v najmenšom. A ďakujem, že si mi dal hneď vedieť. Keby som tu nebol, asi by z toho bol väčší problém.“

„To rozhodne.“ súhlasil Harry a trochu otrávene sa pozrel na knihy, ktoré mal pred sebou. Snape ten pohľad zachytil a na tvári sa mu zjavil jeho zvyčajný úškrn.

„Učenie počká. Čo keby sme sa nejako zabavili, keď už som doma a ty tak veľmi vyžaduješ moju pozornosť?“ navrhol Snape a Harry bol v mihu na nohách. Priniesol si z komory svoju metlu a prosebné pozrel na Severusa, ktorý prikývol.

„Aj tak si myslím, že jej to budeme musieť povedať.“ povedal Harry, keď kráčali spoločne k čistinke pri lese.

„Asi áno, dlhom nám to neuverí.“ pripustil Severus vedomý si toho, že Calwen je inteligentná žena a v posledných rokoch im dosť pomohla.

„Ona je z teba celá pať.“ pokračoval Harry.

„Čože je?“ zarazil sa Snape, nechápajúc o čom Harry hovorí.

„To vravela Connie. Vraj je do teba Calwen buchnutá, len nevie ako ti povedať, že sa jej páčiš.“ opakoval Harry slová svojej kamarátky.

„Kde si prišiel na také výrazy?“ žasol Snape a neveriacky potriasol hlavou.

„To nie ja, to Connie.“ vyhovárал sa Harry a potom bez toho, aby sa k tomu vracal nasadol na metlu a vzniesol sa do vzduchu.

Snape premýšľal nad tým, čo sa práve dozvedel. Naozaj by o neho Calwen mohla mať záujem? Zdalo sa mu to dosť nepravdepodobné, aj keď musel priznať, že mu to pomyslenie lichotilo. Lenže hoci ona mu tiež nebola ľahostajná vedel, že by ju musel odmietnuť. Nielen preto, že ich svety sú tak odlišné, ale hlavne kvôli jej bezpečiu. Nechcel ju do toho všetkého zatiahnuť a bol rozhodnutý nevzbudzovať v nej plané nádeje.

Kapitola č.11: Harry Potter

Štyri roky, ktoré zostávali do Harryho nástupu do školy ubehli ako voda a pre Harryho i Snapea to boli veľmi poučné roky, kedy začali byť vnímavejší jeden voči druhému a problémy, ktorým občas museli čeliť ich ešte viac zblížili.

Bol posledný deň prázdnin a Harryho kufor už bol zbalený. Ostávalo jediné, rozlúčiť sa s Calwen a Connie. Povedali im, že Snapea prijali ako učiteľa do vzdialenej školy a Harry tam prestupuje s ním. Znamená to teda, že sa musia presťahovať, ale je možnosť, že sa cez prázdniny na nejaký čas vrátia. Harry s Connie sa niekde túlali a Severus s Calwen sedeli na terase. Calwen dlho váhala, či mu to má povedať alebo nie. Ich odchod ju zarmútil a ona vedela, že chce aby Severus vedel, čo k nemu cíti, aj keby ho už nikdy viac nevidela.

„Severus, musím ti niečo povedať.“ začala opatrne a musela sa veľmi premáhať, aby sa jej hlas nezlomil pod náporom emócií, ktoré ňou lomcovali. Severus to tušil. Náznaky a narážky za posledné roky boli také zreteľné, až mal výčitky, keď sa tváril, že o nich nevie. Lenže tak to bolo lepšie. Teraz tu však sedel vedľa nej a aj jeho bolelo ich lúčenie. Pozrel na ňu a počkal, kým na neho uprie svoje zelené oči.

„Nehovor to, Calwen.“ zastavil ju jemne. „Viem, čo mi chceš povedať. Nemysli si, že som to po všetky tie roky nevnímal a vedz, že mi dalo veľkú námahu to pred tebou skrývať. Záleží mi na tebe viac, než by som sám chcel, ale my dvaja nemôžeme byť spolu.“ vysvetľoval a prstom jej zotrel zatúlanú slzu, čo sa skotúľala po jej tvári.

„Ale prečo? Celý ten čas som si myslela, že som ti úplne ľahostajná a teraz, keď odchádzaš mi povieš toto...“

„Bola by si radšej, keby som sa nechal lapiť do tvojej náruče a potom ti povedal, že odchádzam? Vedel som, že tento deň príde a práve preto som nechcel nič začínať.“ snažil sa jej to vysvetliť.

„Prečo mi to teda hovoríš dnes?“

„Aby si vedela, že odchádzam hoci sám nechcem.“ odpovedal potichu.

„Tak prečo odchádzaš? Zostaň... zostaňte tu s nami.“ prosila Calwen šeptom.

„To nejde. Musíme s Harrym odísť, hlavne kvôli nemu. Ale chcem, aby si vedela, že ťa milujem a ak to niekedy bude možné, vrátim sa a potom nás nič nerozdelí.“ sľúbil jej a na dôkaz svojich slov ju nežne pobožkal.

„Mal si ma radšej vypočuť a potom mi povedať, že ma nemiluješ. Bolo by to tak pre mňa ľahšie.“ vzlykala a hoci vedela, že je to len malá útecha, tešilo ju, že predsa len jej city opätuje.

„Keby som to spravil, nemohol by som dúfať v to, že ma možno vezmeš na milosť, ak by som sa vrátil.“ pohladkal ju po vlasoch a privinul si ju k sebe.

„Kedy sa vrátiš?“ spýtala sa s nádejou.

„Neviem kedy a či vôbec. Vieš, Calwen, tam kam s Harrym ideme je život trochu iný. O tom, či sa vrátim, nerozhodujem len ja sám. Harry je v nebezpečenstve a ja ho musím chrániť a kým nepominie táto hrozba, ohrozili by sme i vás, ak by sme zostali.“

Nerozumela tomu, ale možno to tak bolo lepšie. Ležala schúlená v náručí muža, ktorý jej práve vyznal svoju lásku a hoci im zostávala posledná noc, kedy mohli byť spolu, povedala si, že aspoň na chvíľu chce byť šťastná. Nechcela myslieť na to, čo bude ráno. Bolo pre ňu len teraz a tu.

Harry bol nervózny, keď sa so Severusom premiestnil do Londýna neďaleko stanice Kings Cross. Doma mu vysvetlil, ako sa dostane na nástupište a vymánil z neho sľub, že bude držať v tajnosti, že sa poznajú. Samozrejme okrem prípadov, keď budú úplne sami, čo Harrymu zdvihlo náladu a zo žartu nadhodil, že by mu Snape mohol dávať čo najviac trestov, aby sa mohli vídať, ale potom to radšej zavrhol, pretože by to mohlo vypadať zvláštne, keď by práve jemu udeľoval viac trestov ako iným. Snape z veľmi dobrého dôvodu zatajil, akú povest' má jeho meno na škole za posledné štyri roky a prešiel zmienku o trestoch mlčaním. Mal už k tomu svoje vlastné plány. Rozlúčili sa s tým, že sa o pár hodín opäť stretnú a Severus sa premiestnil do Prasiniek, kde si dokúpil čo potreboval a vykročil smerom k hradu.

Albus Brumbál bol trochu prekvapený správou o tom, že Severus už môže zostať bývať v hrade počas celého školského roku, ale bol tomu rád. Tento rok konečne nastúpi do školy aj Harry Potter a bude potrebovať každú pomocnú ruku pri jeho ochrane. Severus bude rozhodne veľmi užitočný v tomto smere a bude len dobre, ak bude môcť byť v škole vo dne i v noci.

Harrymu dalo trochu zabrať, kým sa mu podarilo naložiť svoj kufor do vlaku a preto vďačne zapadol do prvého prázdneho kupé, ktoré našiel. Oprel si čelo o okno a sledoval dianie na nástupišti. Vládl tam čulý ruch a jeho bavilo sledovať tých ľudí vo zvláštnych habitoch, alebo naopak v mudlovskom oblečení, ktoré však skombinovali tak, že by v tom uspeli maximálne na karnevale.

Dvere do kupé sa otvorili a v nich sa objavila hlava akéhosi ryšavého chlapca asi v tom istom veku ako bol on sám.

„Ahoj, nemal by si tu voľno? Všetko je už obsadené a k bratom sa tisnúť nechcem.“ spýtal sa a Harry súhlasne prikývol.

„Teda poviem ti, už aby sme tam boli. Fred s Georgom tvrdili, že aby nás mohli zaradiť do fakulty, musíme prejsť akýmsi strašným testom. Nevieš, čo by to mohlo byť?“ spýtal sa ho chlapec a Harry sa potuteľne usmial.

„Ja som počul, že ti na hlavu položia akýsi klobúk a ten rozhodne, kam budeš patriť.“ odpovedal nesmelo Harry a bol potešený tým, že sa s ním niekto dal do reči. Doma totiž okrem Connie nemal veľa

priateľov, s ktorými by sa stýkal. Boli to len jeho spolužiaci a za bránami školy ich priateľstvo končilo. Teraz to možno bude iné, keď bude v takej veľkej škole a navyše s internátom.

„Ozaj, ja som Ron Weasley a ty?“ predstavil sa oproti sediaci chlapec. „Harry E...teda Potter.“ opravil sa a dúfal, že jeho nový kamarát nepostrehol slabé zaváhanie. Ešte stále si na to meno nemohol zvyknúť.

„A hrome. Ty si vážne ten Harry Potter? Tak toto keď poviem Fredovi a Georgovi... Je to pravda... no že máš... tú jazvu?“ spýtal sa ho Ron a Harry si s malým povzdychom odhrnul vlasy z čela, aby mu ukázal jazvu. Vlak sa pomaly pohol zo stanice a do ich kupé sa vrátilo dievča so záplavou kučeravých vlasov. Spýtavo na nich pozrela a keď ani jeden z nich neprotestoval, sadla si a vytiahla z tašky akúsi knihu. Harry s Ronom si vymenili prekvapené pohľady a potom len pokrčili ramenami a pokračovali v konverzácii.

„Dúfam, že budem v Nebelvíre. Boli tam všetci moji bratia a predtým aj rodičia. A čo ty?“ spýtal sa ho pokojne.

„No...moji rodičia boli tuším tiež z Nebelvíru.“ začal nervózne Harry.

„Ale ostatné sú tiež v pohode, nie?“ spýtal sa nespoko.

„Samozrejme. Sú to fakulty pomenované podľa zakladateľov školy. Každá je čímsi osobitá a pritom sú rovnocenné.“ zapojila sa dievčina, ktorá až doteraz predstierala, že je zahĺbená v knihe.

„Okrem Zmijozelu. Ten je najhorší.“ oponoval jej Ron a tváril sa akosi naštvane.

„Čo je zlé na Zmijozeli?“ osmelil sa Harry, ktorý až doteraz tajne dúfal, že to bude fakulta, kam ho klobúk zaradí. Dôvodom bolo, že chcel byť so Severusom a ten je vedúcim práve tejto fakulty.

„Ty sa ešte pýtaš? Chodia tam tí najhorší z najhorších, čo nakoniec skončia na strane zla. Chodil tam Ten-koho-nesmieme-menovať a potom takmer všetci Smrtijedi.“ vysvetľoval Ron a Harry cítil, ako ho oblieva horúčava. Tento Ron zjavne Zmijozel naozaj neznáša. Čo keď sa tam Harry dostane? Zrejme potom bude môcť zabudnúť na ich priateľstvo a to by nerád.

„To, že odtiaľ vyšlo pár zlých čarodejníkov neznamená, že je to zlá fakulta. Aj keď ja dúfam, že budem v Havraspáre.“ odpovedala úsečne a vrátila sa k svojej knihe. Harry pozrel na obálku knihy a spoznal *Dejiny Bradavíc*, ktoré mu dal Severus spolu s inými knihami prečítať pred prázdninami.

„Dobrá kniha, však?“ snažil sa Harry zapôsobiť na dievča a ona si ho podozrievavo prezerala.

„Čítal si ju?“ spýtala sa neveriacky.

„Samozrejme. Dal mi ju prečítať Se...“ zarazil sa a rozmýšľal, ako Severusa označiť. Opatrovník? Priateľ? Druhá možnosť sa mu zdala vhodnejšie.

„Ty niekoho v škole poznáš?“ spýtala sa.

„Nie!“ vyhrkol azda až príliš rýchlo, no našťastie to ani jeden

nepostrehol.

„Ako sa voláš? Ja som Hermione Grangerová.“ predstavila sa a než jej stihol Harry odpovedať, vychrľil to zo seba Ron.

„On je Harry Potter.“

„Aha, malo mi to dôjsť.“ skonštatovala a pozrela na Harryho jazvu.

Usmiala sa naňho a chcela s ním začať diskutovať o knihe a v tom okamihu Harry vedel, že začínať knihou nebol najlepší nápad.

„Ty Ron, keď tam máš bratov, akí sú tam učitelia?“ spýtal sa so záujmom Harry a v duchu sa tešil na to, že bude počuť chválu na Severusa, avšak slová ktoré vyšli z Ronových úst boli horšie než ľadová sprcha.

„No, väčšina je vraj v pohode. McGonagallová, tá je vedúca Nebelvíru, je vraj strašne prísna, ale spravodlivá. Potom tam vraj učí jeden duch a ten je taký nudný, že každý na jeho hodinách spí. No, ale vraj je tam jeden kretén. Fred ho volá umastený netopier a vraj je príšerný. Na svojich hodinách, učí lektvary, vraj každého roznesie v zuboch okrem svojich Zmijozelov. Najviac je vraj vysadený na Nebelvír. Neviem prečo, ale Fred s Georgom vraj uňho majú už slušnú kôpku trestov. Dúfam, že nebudem ďalší.“ uškrnul sa a Harry zalapal po dychu. O kom to ten Ron hovorí... lektvary, vedúci Zmijozelu... veď to je Severus. To ale nemôže byť pravda, on predsa taký nie je. Je síce trochu výbušný a dokáže byť poriadne sarkastický, ale rozhodne nie je kretén. To musí byť dáky omyl.

„Ako sa volá?“ spýtal sa Harry a modlil sa, aby počul meno, ktoré nepozná.

„Snape. Severus Snape a vraj je to bývalý Smrtijed. Pracoval pre Ty-vieš- koho.“ pozrel naňho významne Ron a Harrymu spadla čelúšť. Rýchle sa snažil zakryť rozpaky a neistotu, no hlavne bolesť. To čo práve počul o Severusovi ho zasiahlo veľmi hlboko. Pozrel von oknom a sledoval krajinu mihajúcu sa za oknom.

„Si v poriadku, Harry?“ spýtala sa Hermione, ktorá postrehla jeho zmenu nálady.

„Hej. Len som unavený. Tak som sa tešil, že som nemohol spať.“

zaklamal Harry bez toho, aby odtrhol zrak od okna.

Čo sa to tu do čerta deje? To všetko musel byť len holý výmysel. Severus ho predsa chránil, staral sa o neho. To by predsa nerobil, keby bol s Ním. Veď mu sľúbil, že ho pred ním ochráni. Čomu teraz má veriť? Rozhodol sa veriť človeku, ktorý sa o neho staral desať rokov, ktorý mu poskytol domov a nahradil mu rodičov. On ho poznal a to, čo tvrdil tento chlapec proste musí byť výmysel. Navyše, poznajú sa len chvíľku, tak prečo by mu mal veriť? Chcel síce kamaráta, ale nie takého, ktorý bude pred ním ohovárať Severusa. Nebyť sľubu, ktorý Snapeovi dal, už by ho bránil. Takto však len mlčky sedel a začínal sa desiť toho, čo príde. Podvedome sa hral so svojim príveskom a niektoré z jeho myšlienok sa dostali až k Snapeovi.

„Neboj sa Harry, to zvládneme.“ odpovedal mu rovnakým spôsobom

a Harry s úľakom pustil prívesok. Toto mu ešte chýbalo. Nechcel, aby Severus vedel, že o ňom pochybuje. On predsa nesmie pochybovať, to si od neho nezaslúži.

Severus však vedel, že to muselo bezpodmienečne prísť. Vedel o tom, akú povesť na škole mal a vedome ju podporoval. Vlastne to bude výhoda v prípade, že Voldemort skutočne povstane a bude požadovať, aby sa vrátil do jeho služieb. Udrží tak od seba všetky tie zvedavé a pochybovačné pohľady. Dúfal len v jediné a to, že to Harry pochopí.

Vlak zastavil na stanici v Prasinkách a z neho sa vyrútilo množstvo detí. Odkiaľsi spredu k nim doliehal mocný hlas a blížila sa k nim vysoká postava. Takého vysokého človeka Harry ešte jakživ nevidel, no Severus mu prezradil, že Hagrid, ako sa tento chlapík volal, je v skutočnosti poloobor. Prezradil to svojim novým priateľom a vykročili spolu s ostatnými prvákmi k loďkám na brehu veľkého jazera. Nasadli do prázdneho člnu a Hagrid si prisadol priamo k ich trojici.

„Nazdar decka. Tak čo, tešíte sa?“ oslovil ich dobrosrdečne a žmurkol na nich, keď videl ich užasnuté tváre pri pohľade na veľkolepý hrad, v ktorom svietilo svetlo v každom okne.

„WOW“ žasol Harry a na chvíľu zabudol na pochybnosti, ktoré zamestnávali jeho myseľ vo vlaku.

„Ja som Hagrid a bývam tamto v tej chalupe. A vy čo ste zač?“ spýtal sa ich a pohľadom prechádzal z jedného na druhého. Keď sa ani jeden z chlapcov nemal k odpovedi, ujala sa slova Hermiona.

„Som Hermiona Grangerová, toto je Harry Potter a Ron.“ predstavila svojich spoločníkov. Pri Harryho mene sa Hagridovi rozšírili oči od prekvapenia.

„Šmárja, Harry. Si to fakticky ty? Už som sa nemohol dočkať, kedy sem dojdeš. Uvidíš, bude sa ti tu ľubiť.“ zoširoka sa na neho usmial.

„Ehm... vy ma poznáte?“ jachtal Harry trochu nesvoj z toho, ako na neho všetci reagovali. Severus ho varoval, ale netušil, že to bude až takéto. Bolo to vlastne jeho prvé stretnutie s niekým z kúzelníkov. Keď totiž boli nakupovať v Pířčné ulici, použili on i Snape mnoholičný lektvar.

„Jasnačka Harry, veď kto by ťa nepoznal. Ale ti poviem, kus si podrástol, odkedy som ťa nevidel. Šak som to skoro nevydržal, keď sme ťa museli nechať u tých Dursleyovcov. No a keď si potom zmizol... Brumbál bol úplne bez seba.“ chrľil zo seba Hagrid, ale keď sa ho chcel Harry spýtať o čom to hovorí, pristáli na brehu a v zástupe sa začali trúsiť do vstupnej haly, kde už ich čakala staršia, prísne vyzerajúca čarodejnica.

„Vitajte v Bradaviciach!“ oslovila ich a jej strohý hlas si vynútil okamžitú pozornosť všetkých prítomných. Väčšinu jej monológu Harry nepočul, pretože ho až príliš zaujali Hagridove slová. Zdá sa, že by mu mal Severus vysvetliť viac než si myslel. Profesorka McGonagallová ich viedla do Veľkej siene a okolo Harryho sa rozliehal nadšený šepot.

Čiernovlasý chlapec ignoroval svoje okolie. Nepočul slávnostnú pieseň, ktorou každý rok vítal Múdry klobúk nových i starých študentov, nepočul šum, ktorý sa rozľahol po miestnosti, keď profesorka vyslovila jeho meno. Jediné na čo sa sústredil bol Severus, ktorý opätoval jeho pohľad. Chlapcove zelené oči boli naplnené smútkom a pochybnosťami, zatiaľ čo tie tmavé sa ho snažili upokojiť, že všetko bude v poriadku.

Harry sa spamätal až keď doňho Hermiona štuchla a postrčila ho dopredu. Previnilo pozrel na profesorku McGonagallová, ktorá so zdvihnutým obočím čakala, kým sa posadí. Až teraz si všimol všetky tie zvedavé pohľady, ktoré sa na neho upierali a hoci to nemohol vidieť, cítil i pohľady učiteľov sediacich za ním.

„Áááá, konečne. Bol som zvedavý, kedy sa konečne stretneme. Tak kam s tebou, kamarát? Hm, zaujímavé... len sa upokoj, nemal by si veriť všetkému čo počuješ, aj keď isté obavy sú na mieste.“ oslovil ho Múdry klobúk a bol zaujatý Harryho popletenými myšlienkami. „Ťažká voľba, skutočne. Nuž ale, bolo to jeho slobodné rozhodnutie. Chce mať Pottera, nech ho má. Aspoň sa konečne naučí, že sú aj iné fakulty.“ viedol ďalej svoj monológ starý klobúk a miatol Harryho ešte väčšmi, než už bol.

„Nebelvír.“ vykrikoval odrazu a Harry sa posunul smerom k ostatným, ktorí pred ním boli zaradení k Nebelvírčanom. Miestnosťou sa ozval nadšený jasot a všetci pri učiteľskom stole tleskali, okrem neho. Harry cítil jeho pohľad a vzhliadol. Bolo to skutočne sklamanie, čo tam videl? Harry si želal, aby celý tento deň už bol za ním, aby sa už konečne prebral z toho bláznivého snu.

Keď asi o dve hodiny neskôr ležal vo svojej posteli v nebelvírkej spálni, neodolal pokušeniu a vyrušil Severusa.

„Ako sa ti páči vo veži?“ spýtal sa a Harry mal pocit, že znel skutočne nahnevane.

„Je to tu fajn, aj keď... chcel som byť pri tebe, naozaj chcel.“ odpovedal mu, no mal pocit, že sa musí ospravedlniť.

„Netráp sa tým, si tam kde máš byť. Ako sa ti páčil prvý večer?“

„Ja neviem.“ priznal popravde a premýšľal, ako sa ho na to spýtať.

Snape pochopil jeho mlčanie.

„Porozprávame sa, sľubujem. Skús sa tým netrápiť a nemusíš veriť všetkému, čo sa kde šuchne.“ doporučil a zaželel mu dobrú noc.

„Dobrá noc, Severus.“ zašepkal a konečne zaspal.

Kapitola č.12: Výnimka v pravidlách

Harry sa prebudil do sychravého rána, ktoré presne vyjadrovalo jeho náladu v ten deň. Mechanicky sa obliekol a keď sa im s Ronom a Hermionou podarilo trafiť do Veľkej siene na raňajky, len sa v tom trochu prehrabol. Nálada sa mu zlepšila až počas vyučovania, keď sa trochu oboznámili s tým, čo ich vlastne čaká. Ako prvé mali Kúzelné formule a hneď potom Premeňovanie. Poobede ich čakala lekcia lietania, na ktorú sa Harry obzvlášť tešil.

Madam Hoochová im vysvetlila, ako sa na metle udržať a vyzvala ich, aby nasadli. Harry s radosťou počúvol a vzniesol sa do vzduchu. Podaktorým to nešlo tak jednoducho ako jemu, avšak blondavý chlapec zo Zmijozelu s veľkou zručnosťou naviedol svoju metlu a preletel k Harrymu.

„Ty si Potter, čo? Hm, myslel som, že budeš rovnaké nemehlo ako tamtí.“ ukázal smerom k Hermione a Nevillovi, ktorí sa na metle držali zubami nechtami.

„Prestaň urážať mojich priateľov.“ zavrčal Harry a snažil sa druhého chlapca ignorovať, no bolo to ťažké.

„Prosím ťa, to sú tvoji priatelia? A ja som si myslel, že slávny Potter sa zmôže na viac než jedného skrachovanca a mudlovskú šmejdku.“ vysmieval sa ďalej Draco Malfoy. Harry zatímal päsť a škripal zubami, no všemožne sa snažil ovládať. Severus ho to predsa učil.

„Tí, ktorí si trúfnu môžu letieť za mnou. Urobíme si koliečko na štadióne.“ ozval sa za nimi profesorkin hlas. Čiernovlasý chlapec využil príležitosť a pridol sa k ostatným študentom. Studený vietor mu strapatil vlasy a vyhnal všetky starosti na chvíľu z hlavy. Avšak Malfoy sa rozhodol nedať mu pokoj a opäť na neho niečo pokrikoval.

„Si rovnaký úbožiak ako tvoji rodičia.“ smial sa, ale to sa už Harry neovládol a stočil metlu k Malfoyovi. Z očí mu sršali blesky, keď letel oproti nemu a vyhol sa mu v poslednej chvíli, aby zabránil zrážke. Malfoy však nečakal priamy útok a od strachu sa skoro zrútil z metly. Keď konečne našiel stratenú rovnováhu, prebodával svojho spolužiaka pohľadom, no neodvážil sa nič viac povedať. Aspoň nateraz nie a šťastný Harry začal pomaly klesať dolu k ostatným.

„Pán Potter.“ ozval sa strohý hlas madam Hoochovej a Harry naprázdno prehltol.

„Ou, to nevypadá dobre.“ začul Rona šepkať Hermione a obaja kamaráti sledovali profesorku blížiacu sa k Harrymu.

„Povedala som predsa nevybočovať z rady. Máte šťastie, že ste sa nezabil. Už ste niekedy lietal?“ spýtala sa prísne.

„NO... dostal som metlu k siedmym narodeninám, madam, takže som už lietal.“ priznal so sklonenou hlavou.

„Výborne. Hodina skončila, všetci sa vráťte so hradu. A vy pôjdete so

mnou, pán Potter.“ zakričala Hoochová a dav študentov sa rozprchol do hradu.

Harry nasledoval svoju profesorku do kabinetu profesorky McGonagallovej. Z miestnosti pred ktorou zastali sa ozývali hlasy, no ihneď zmĺkli, keď sa ozvalo zaklopanie.

„Dobrý deň, Minerva, Severus. Prepáčte, že ruším váš rozhovor, ale potrebovala by som s tebou niečo prejednať.

„O čo ide?“ spýtala sa Minerva a ona i Severus upreli pohľady na Harryho stojaceho za Hoochovou.

Srdce mu splašene bilo, keď zbadal Severusa a len tak- tak sa udržal, aby ho neoslovil.

„Dobrý deň.“ zamumlal miesto toho a sledoval špičky svojich topánok. Prečo len musí byť Severus pri tom, keď dostanem svoj prvý trest, pomyslel si.

„Mala som teraz hodinu lietania s prvákmi.“ začala vysvetľovať, no než sa dostala ďalej, prerušil ju Severus.

„Je snáď niekto zranený?“ spýtal sa stroho a snažil sa nájsť niečo, čo by naznačovalo, že tým niekým je Harry.

„Nie, nič také. Chcela som len navrhnúť, aby bola udelená výnimka pánu Potterovi a mohol hrať za fakultné družstvo.“

„Čože?“ ozvalo sa trojhlasne.

„Minerva, vieš že Nebelvír nutne potrebuje nového chytača a poviem ti, tento chlapec lieta skoro lepšie, než všetci čo prišli na konkurz dohromady. Myslím, že by mal dostať šancu.“

„Vieš predsa, že prváci nesmú hrať famfrpál.“ protestovala vedúca nebelvírskej fakulty, ale nijak presvedčivo. Skúmavo sledovala Harryho a zdalo sa, že o tej možnosti uvažuje v reálnych medziach.

„Minerva má pravdu. Pravidla platia pre všetkých, vrátane pána Pottera bez ohľadu na jeho štatút celebrity.“ pridal sa Snape a pohľadom prepaľoval svojho syna, ktorý sa chystal niečo namietat.

„Severus, nebuď na toho chlapca taký prísny.“ zahriakla ho profesorka McGonagallová a vyslúžila si ďalší nevraživý pohľad svojho kolegu.

„Ja len hovorím, žeby sa malo zaobchádzať so všetkými rovnako. To znamená, žiadne špeciálne výnimky pre žiadneho zo študentov.“ vrčal Snape, kladúc dôraz na každé jedno slovo. Harry v tej chvíli chápal, prečo majú z neho jeho spolužiaci takú hrôzu. On sám by sa asi bál, keby nepoznal aj Severusovu druhú tvár. Lenže pochybnosti sa vrátili v plnej sile. Dve tváre, lenže ktorá je ta pravá?

„Myslím, že by som to mohla konzultovať s Brumbálom a podľa toho uvidíme. Nech rozhodne riaditeľ, či môžeme urobiť výnimku.“ uzavrela Minerva a neochvejne opätovala Snapeovi nahnevany pohľad jasne hovoriaci, že sa nemá starať o študentov z jej fakulty.

„Výborne.“ zatiahol Snape nahnevane, pretože mu bolo jasné, že Brumbál Harrymu určite dovolí hrať. Vrhol zlostný pohľad na všetkých v miestnosti a azda najdlhšie sa díval na Harryho, ktorý by sa v tej chvíli najradšej prepadol.

„Podte, pán Potter. Pôjdeme rovno za riaditeľom, aj tak s vami chcel hovoriť.“ vyzvala ho Minerva a poďakovala svojej kolegyni za pomoc. Potom sa spolu krbom preniesli do veľkej miestnosti plnej najrozličnejších predmetov. Na stenách viselo množstvo obrazov s portrétmi akýchsi ľudí. Harry si ihneď domyslel, že sú to bývalí riaditelia, o ktorých mu Severus rozprával. Spoza pracovného stola sa na nich usmieval riaditeľ, ktorého videl Harry včera na slávnostnom zahájení školského roku.

„Rád ťa konečne spoznávam, Harry.“ oslovil ho dobrosrdečne a ukázal na prázdne kreslá.

„Dobrý deň, pane.“ pozdravil Harry a keď sa posadila profesorka McGonagallová, nasledoval jej príklad.

„Albus, chcela som sa niečo opýtať.“ začala Minerva a vysvetlila Albusovi situáciu s famfrpálom. Severusove námietky však zámerne vynechala. Riaditeľ si pozorne vypočul jej návrh a neustále sa spokojne usmieval.

„Nevidím dôvod, prečo by Harry nemohol hrať. Pokiaľ profesorka Hoochová povedala, že vie dobre lietať, nevidím v tom problém. Toto pravidlo pre prvákov je tu najmä preto, aby sme sa vyhli tomu, že sa do družstiev budú hlásiť deti, ktoré ešte poriadne nevedia lietať.“ vysvetlil riaditeľ skôr Harrymu, než svojej kolegyni a chlapec od radosti takmer zvéskol.

„Ďakujem, Albus. Tak teda, nechám vás osamote.“ rozlúčila sa s nimi McGonagallová a nečujne za sebou zavrela dvere.

„Dáš si niečo, Harry? Čaj alebo dyňovú šťavu?“ navrhol a keď ten pokrútil hlavou, ponúkol mu ešte svoje obľúbené citrónové cukríky, no Harry na ne nemal chuť. Zaryto mlčal a čakal, čo od neho vlastne riaditeľ chce.

„Ako sa ti páči v škole? Predpokladám, že si chodil do nejakej mudlovskej, než si prišiel sem.“ začal opatrne riaditeľ a úsmev mu z tváre nezmizol ani na chvíľu.

„Áno, chodil som do jednej malej školičky u nás v dedine. Bolo to fajn, aj tu je to fajn, pane.“ odpovedal poslušne a Brumbál spokojne prikývol.

„Takže si vyrastal u nejakých mudlov? Ako si sa teda dozvedel o našom svete?“ naliehal a Harry vedel, kam tieto otázky budú smerovať. Severus ho pred tým varoval a on urobil to, čo mu poradil. Hovoriť pravdu, no ani náznakom nespomenúť Severusovo meno. Aby sa neprezradil, uzavrel svoju myseľ tak ako ho to Snape učil.

„Býval som v okolí mudlov, ale osoba, čo sa o mňa starala bola tak ako ja z tohto sveta. O tejto škole som toho počul veľa.“

„Mohol by si mi prezradiť meno tej osoby, ktorá ťa vychovala? Zaujímalo by ma to, Harry.“

„Prepáčte, pane, ale to nemôžem. Dal som sľub, že to nikomu neprezradím a ja svoje slovo držím.“ protestoval Harry a ucítil, ako sa mu riaditeľ pokúša dostať do hlavy, aby mu nazrel do jeho spomienok.

Bez zaváhania jeho pokus odrazil a sledoval riaditeľovu reakciu. Úsmev bol preč a vystriedal ho údiv.

„Ty si sa učil nitrobranu?“ žasol starec.

„Áno, jeden priateľ ma ju učil, pretože si myslel, žeby sa mi niekedy mohla zísť.“ odpovedal opäť potichu a pomyslel si, že práve teraz sa mu jeho schopnosť uzavrieť myseľ dokonale hodila.

„Harry, čo všetko vieš?“ spýtal sa neisto Brumbál.

„Čo máte na mysli, pane? To, čo sa stalo mojim rodičom a že mi možno hrozí nebezpečenstvo?“ spýtal sa Harry priamo a Brumbál klesol ešte nižšie do svojho kresla. Pozrel na chlapca, ktorý pred ním sedel a žasol nad jeho vyspelosťou. Ešte pred malou chvíľou dúfal, že sa mu podarí chlapca uchrániť pred pravdou a nebrať mu ideály, no zdalo sa, že niekto jeho plány opäť raz zhatil. Lenže kto? Mal isté podozrenie, ale nevedel, ako to dokázať. Potreboval dôkazy a tie mu Harry neposkytne. Otázkou je, čo je dôvodom jeho tajností. Je tej osobe naklonený, alebo z nej má naopak strach a bojí sa čokoľvek povedať?

„Ešte jedna otázka, Harry a môžeš ísť. Ako sa o teba starali, kým si sem prišiel?“

Harryho tá otázka zaskočila, no snažil sa to nedať najavo. Na tvári sa mu usadil spokojný výraz, keď povedal:

„Mal som sa dobre. Chýbali mi rodičia, ale inak som mal vždy všetko, čo som potreboval. Som rád, že som mohol byť tam, kde som bol.“ povedal Harry neochvejne a Brumbál musel uznať, že keby zostal Harry u Dursleyovcov, asi by takto o nich nehovoril. „Môžem už ísť, pane?“ spýtal sa nesmelo Harry a keď ho riaditeľ prepustil, rozbehol sa smerom, kde sa podľa jeho odhadu nachádzala nebelvírska veža. Nezostávalo mu už veľa času do večere a tak bežal, aby sa stihol prezliecť. Keď však zabočil za roh, nevšimol si tmavú postavu kráčajúcu oproti nemu a v rýchlosti do nej vrazil a spadol na zem.

„Neviete dávať pozor?“ ozval sa zlostný hlas učiteľa lektvarov a pomohol Harrymu vstať.

„Pre-prepáčte, pane.“ jachtal Harry a nevedel, ako sa správať. Boli síce sami no kedykoľvek mohol ísť niekto naokolo a začuť ich.

„Zdá sa, že pravidla vám nič nehovorí, Potter. Ste tu prvý deň a už ich porušujete? Azda by to spravil nejaký trest. Zajtra po vyučovaní sa hláste v mojom kabinete.“ povedal ľadovým hlasom a Harry sa striasol pri pomyslení, že je naňho Snape naozaj našťvaný. Ale aspoň sa s ním zajtra po vyučovaní uvidí a budú sa môcť porozprávať.

Kapitola č.13: Odhalenie

Harry dobehol do Veľkej siene, kde už na neho čakali Ron s Hermionou.

„Tak čo? Bolo to veľmi zlé?“ spýtal sa súcítne Ron a nabral si plný tanier pečených zemiakov a pridal pár kúskov mäsa.

„Čože?“ spýtal sa Harry trochu nechápavo, no v tom mu svietlo. „Aha, no nie.. nie celkom. Dovolili mi hrať famfrpál za fakultné družstvo.“ priznal a pozrel na stôl, čo je na večeru.

„Takže si nedostal trest?“ uistila sa Hermiona a jemu akoby na dno žalúdka dopadol ťažký balvan.

„No... za to lietanie nie. Ale zajtra mám trest so Snapeom. Vrazil som doňho na chodbe a tiež sa mu nepáčilo to s tým famfrpálom. Prváci vraj nesmú hrať.“ priznal im napokon a neodvážil sa pozrieť k učiteľskému stolu.

„Teda Harry, ešte ani nám sa nepodarilo získať trest v prvý deň a že sme si ich už užili dosť, hlavne u Snapea. Ale to s tým famfrpálom je super. My sme tiež v tíme.“ vmiesil sa do rozhovoru Fred a George súhlasne prikyvoval.

„Je to proste slizký kretén.“ uzavrel Ron s plnými ústami a v tej chvíli mal Harry rovnakú chuť jednu mu vraziť, ako keď ho v ten deň provokoval Malfoy, no radšej mlčal.

Na druhý deň sa jeho nálada o moc nezlepšila. A k tomu všetkému ho bolela hlava, aj keď možno ani nie hlava, ale konkrétne jazva. Nebolo to však nič, čo by nemohol vydržať a tak šiel normálne na vyučovanie. Dnes mali mať okrem iného aj prvú hodinu lektvarov a všetci prváci, vrátane Harryho boli nervózni.

Len čo sa za nimi zavreli dvere učebne nachádzajúcej sa v podzemí, zavládlo vnútri také ticho, že by bolo počuť aj pierko dopadnúť na zem. Snape začal ako zvyčajne svojou úvodnou rečou, ktorá bola navlas rovnaká ako tá, ktorú im odrecitovali dvojčatá Weasleyové, keď Snape imitovali v spoločenskej miestnosti.

Harry celý čas sedel ani na ihlách a keď mali začať s prípravou najjednoduchšieho lektvaru, triasli sa mu ruky a spadlo mu do kotlíku viac mločích očí než mal pridať. Len čo sa ozvalo slabé syčanie vedel, že je zle a odstúpil od kotlíka, z ktorého teraz stúpala modrá pena.

„*Evanesco!*“ ozval sa temný hlas učiteľa lektvarov a prebodával Harryho pohľadom. „Zdá sa, že večerný trest vám nestačí. Odoberám desať bodov Nebelvíru a vy máte trest do konca týždňa.“ zahučal hlbokým hlasom. Harry ho nikdy takého nahnevaného nevidel a naplnil ho pocit viny.

„Hodina skončila. Nabudúce od vás očakávam pojednávanie o tomto lektvare na tridsať palcov.“ oznámil ostatným a všetci rýchlo opustili učebňu, v čele s Chlapcom- ktorý- prežil.

Len čo Severus osamel, sťažka dosadol na stoličku a zložil hlavu do

dlaní.

„Ty si ale pekný idiot, Severus.“ nadával sám sebe a musel sa veľmi ovládať, aby niečo nerozbil. Nevedel, čo sa to s ním deje. Ved' až doteraz bolo všetko v poriadku. Lenže odkedy je Harry tu... Harry, pre Merlina, ten strach v jeho očiach, keď naňho kričal... Kričal naňho aj doma, ale nikdy nie takto. Severus vedel, že povest', ktorá koluje hradom a navyše jeho vystupovanie tu v Harrym vyvolá pochybnosti, no dúfal, že sa o tom porozprávajú až keď ten problém nastane a vyriešia ho spoločne. Okrem Harryho ho však trápilo ešte niečo, bude to musieť povedať Brumbálovi.

Severus siahol pod stôl a otvoril tajnú zásuvku. Vytiahol z nej akýsi papier a uprene sa naň pozeral. Mal ho neustále pri sebe a vždy, keď bol rovnako nahneváný a vytočený ako teraz, dokázal ho tento pohľad upokojiť. Je to tak dávno a pritom akoby to bolo len včera, čo...

„Ehm, Severus, máš na mňa chvíľku?“ ozvalo sa tesne pred ním a on prekvapene vzhliadol.

„Albus, čo tu robíš?“ oboril sa na neho naštvané a snažil sa skryť papier, ktorý stále ešte držal v ruke. „Nepočul som ťa klopať.“ zavrčal. „Neklopal som, bolo otvorené.“ odpovedal mu pokoje riaditeľ. „Čo to tam skrývaš?“ spýtal sa a ukázal na cíp papiera, ktorý trčal spod haldy popísaných pergamenov.

„To je osobné.“ odpovedal Snape tónom, ktorý naznačoval, že sa o tom odmieta viac baviť.

„Vyzerá to ako nejaká kresba.“ nedbal na to Brumbál a než mu v tom mohol Severus zabrániť, vytiahol si ten správny papier a s úsmevom naň pozrel.

Jeho modré oči, skryté za polmesiačikovými okuliarmi sa rozšírili od údivu, keď pozeral na kresbu. Bol na nej muž a dieťa, obaja čiernovlasí a chlapec mal na čele jazvu v tvare blesku. Bol to ten obrázok, ktorý dal Harry Severusovi v deň keď úspešne zložil skúšky. Brumbál ešte stále nechcel veriť tomu, čo vidí, no pravda ho zasiahla ako dobre mierená kliatba.

„Tak toto mi budeš musieť vysvetliť.“ zahrmel tak mocným hlasom, že aj Severus, ktorý bol zvyknutý na rôzne výbuchy hnevu od Voldemorta, sa pred ním doslova strácal. Ani jeden si nevšimol drobnú postavu stojacu za dverami.

„Desať rokov si ma vodil za nos, keď som sa snažil Harryho nájsť. Keď som sa ťa na to vtedy tesne po tom únose pýtal, urazil si sa, že spochybňujem tvoju lojalitu a pritom si mi celý ten čas klamal. Čo si si myslel, že robíš?“ kričal naňho Brumbál.

„Robil som to, čo som musel.“ bránil sa Severus a vytrhol Brumbálovi obrázok z ruky.

„Musel? Aha, iste. Mal si v pláne mi ho uniesť spreď nosa a pri najbližšej príležitosti predviesť pred Voldemorta, keď povstane, alebo svojim kamarátom, aby za neho dokončili jeho prácu, keď to sám nedokázal?“ vyčítal Severusovi Albus a pri tých slovách Harrymu, ktorý

stál za dverami, tuhla krv v žilách.

„Ach samozrejme, Albus. Nemal som v pláne nič iné. Už zastávate rovnaký názor ako Moody, že Smrtijed Smrtijedom zostane a nezaslúži si iné, než Azkaban? Nuž teda prosím, oviňte ma a nechajte ma zavrieť.“ odpovedal mu Snape so značnou dávkou sarkazmu.

Za dverami stojaci Harry viac nevydržal a rozbehol sa chodbou z podzemia preč. Chcel byť odtiaľto čo najskôr preč a pokiaľ možno čo najďalej. Bežal nevedno kam a kvôli slzám, ktoré nedokázal zastaviť zakopával takmer na každom kroku.

„Veril som ti, Severus. Pred každým som ťa bránil, lebo som veril tomu, že si sa zmenil a zvolil si správnu cestu. Nemal si žiadne právo odviešť Harryho a držať ho celý ten čas v izolácii.“ pokračoval Albus so svojimi výčitkami.

„Mal som na to väčšie právo než si myslíš, Albus. Väčšie než ty, keď si ho dával k tým mudlom, čo sa k nemu správali ako k prašivému. Mal som to byť ja, kto sa oňho postará, kto naňho dohliadne.“ vrátil mu Snape rozhodnutý vyriešiť to raz a navždy.

„O čom to hovoríš, Severus?“ zmiernil Albus a čakal vysvetlenie.

„Harry je môj syn. Lilly mi to napísala v tom liste, ktorý si mi dal keď zomrela.“ vysvetlil Severus a Albus sa musel posadiť.

„Prečo si mi to nepovedal?“ vyčítal mu Albus.

„Bolo by to niečo zmenilo? Dovolil by si mi starať sa oňho? Nechal by si malé dieťa v rukách bývalého Smrtijeda? Nevedel to nik okrem mňa, dokonca ani Harry nie. Myslel som, že to tak bude lepšie, že bude viac v bezpečí. Keď to nebude nik vedieť, nedozvie sa to ani Voldemort či Smrtijedi.“

„Nedovolil by som to, ale vedieť to, mohlo byť niečo inak.“ priznal Brumbál. „A čo Harry? Čo si mu vlastne povedal? Snažil som sa z neho včera niečo dostať, ale zaryto mlčal. Mimochodom, učil si ho nitrobranu?“

„Harry si myslel, že mi ho zverili do opatery po smrti rodičov. Vie kto ich zabil, a tiež že ak sa vráti, bude sa ho opäť pokúšať zabiť. Povedal som, že by mu mohli chcieť ublížiť aj Smrtijedi, no zatajil som, že som bol jedným z nich. Myslel som, že to bude jednoduchšie keď bude starší a že mu to vysvetlím, až keď to bude naozaj nutné a ja sa budem musieť k Nemu vrátiť.“

„Ako to všetko prijal?“ spýtal sa Albus, ktorý už bol o poznanie pokojnejší.

„Ako myslíš? Povedal som mu to, keď mal sedem. Nemal som sa nechať presvedčiť, ale stalo sa.“ odfrkol si. „A s tou nitrobranou... myslel som, že by sa mu to mohlo niekedy hodiť a skúsil som, či to zvládne. Šlo mu to prekvapivo ľahko.“

„Také veci sa dedia, Severus.“ upozornil Brumbál, načo Snape len pokrčil ramenami.

„Tak teda, chceš to Harrymu naďalej tajiť?“

„Neviem. Je tu sotva dva dni a mám obavy, že aj tak krátky čas stačil

na to, aby v ňom vzrástli pochybnosti o mne. Sám najlepšie vieš, akú mám na škole povest' a zrejme som sa sám pričinił o to, aby sa ma začal báť. Chcem mu to dnes nejako vysvetliť, keď si príde odpykať svoj trest.“

„Ty si mu dal trest v prvých dvoch dňoch školy? Potom sa mu teda nediv, že o tebe začne pochybovať. Teda v prípade, že si ho netrestal aj predtým.“ zamračil sa Albus no za svoju poslednú poznámku si vyslúžil zlostný pohľad.

„Nikdy som na neho nevztiahol ruku a čo sa iných trestov týkalo, tak samozrejme ako každé dieťa potreboval usmerniť. Ale Harry je na svoj vek dosť vyspelý a nemal som s jeho výchovou problémy.“ ohradil sa Snape zlostne.

„Len pokoj, Severus. Verím ti. Keď som sa včera rozprával s Harrym, hovoril o tebe s úctou a nemal som najmenšie pochybnosti, že má na svoje detstvo pekné spomienky.“

„V to dúfam. Snažil som sa.“ priznal Snape a pozrel na obrázok vo svojich rukách.

„Zdá sa byť šťastný.“ poznamenal Albus na margo chlapcovho úsmevu na obrázku a nechal svojho učiteľa lektvarov osamote. Ten si uvedomil, že chcel Albusovi povedať ešte niečo, no v tom zazvonilo na ďalšiu hodinu a on musel pokračovať vo výuke.

Ron s Hermionou márne čakali Harryho na obede a neskôr v triede. Odpojil sa od nich hneď po hodine lektvarov s tým, že si niečo zabudol a musí sa tam vrátiť. Keď ho však nenašli ani večer vo veži, rozhodli sa to ohlásiť profesorky McGonagallovej a tá hneď informovala riaditeľa.

„Nemôže byť na ošetrovni?“ spýtal sa s obavami v hlase.

„Volala som Poppy krbom a vraj ho nevidela. Musíme prehľadať hrad. Mohol sa niekde len stratiť, je tu len dva dni a nepozná to tu.“ navrhla učiteľka jedno z možných riešení.

„Zájdem za Severusom. Harry mal mať u neho dnes nejaký trest, možno je tam. zatiaľ informuj ostatných a začnite vo veži.“ prikázal Albus a už ho nebolo.

Severus práve kontroloval prísady v sklade, keď sa Albus krbom preniesol do učebne lektvarov.

„Severus, je tu Harry?“ spýtal sa, ale pri pohľade na prázdnu učebňu mu bola odpoveď viac než jasná.

„Nie, mešká a ver mi, že za toto si pokarhanie zaslúži a dostane ho. Dobré vie, že neznášam nedochvilnosť.“ mračil sa Snape. „Keď už si tu Albus, zabudol som ti...“

„Severus, Harry zmizol.“ prerušil ho Brumbál uprostred vety a nechal Snapea, aby si to chvíľu prebral, než mu vysvetlil, čo sa stalo.

„Dúfam, že sa len stratil niekde v hrade, inak...“ preglgol a siahol po svojom prívesku, prostredníctvom ktorého s Harrym komunikoval.

„Harry? Kde si?“ spýtal sa, no odpoveď neprichádzala.

„Harry, ohlás sa. Ak sa hneváš kvôli tomu dnešku, tak sa o tom

môžeme rozumne porozprávať. Čakám ťa tu, aby som ti to vysvetlil, tak kde si?“ Severusa začala chytať panika.

„Harry, okamžite sa ozvi, prosím. Toto nie je vtipné.“

Lenže nech sa snažil akokoľvek, prosil, vyhrážal sa, Harry zaryto mlčal.

„Albus, to čo som ti chcel povedať... moje znamenie...“ ukázal na svoju ľavú ruku, na ktorej mal vypálené Znamenie zla, ktorého sa už do konca svojho života nezbaví.

„Kedy?“ spýtal sa Albus vážnym hlasom.

„Dnes ráno. Je to veľmi slabé, ale myslím, že nie na dlho. Musíme Harryho okamžite nájsť.“ povedal a rozbehol sa hľadať svojho syna.

Kapitola č.14: Služobník

Harry utekal a utekal stále ďalej, až zastal na okraji Zakázaného lesa. Smutne sa otočil a pozrel na hrad. Tak veľmi sa sem tešil, dúfal že bude so Severusom častejšie a konečne budú obaja spokojní a šťastní. Lenže čo to vravel Brumbál? Snape je alebo bol Smrtijed a uniesol Harryho, keď bol ešte dieťa. Nedali mu ho do opatery, ako mu tvrdil celé tie roky. Ako mu mohol takto klamať? Ved' mu veril a mal ho rád ako vlastného otca. Prečo? Prečo? Prečo? zúfal si chlapec a pozrel na prívesok pokojne odpočívajúci na jeho krku. Chvíľu spomínal na všetky tie rozhovory, ktoré spolu takto viedli, keď bol Harry sám doma a Severus mal povinnosti v škole. Vtedy bol ešte šťastný, no teraz jeho srdce zvierali pevné okovy bolesti a smútku. Strhol si prívesok z krku a nechal ho spadnúť na zem predtým, než zmizol v spleti stromov temného lesa. Šiel stále ďalej potme a pár krát nešťastne zakopol. Keď dopadol na zem asi po piaty krát, schúlil sa do kľbka a potichu plakal obklopený čiernou tmou a nebezpečím, ktoré tu naňho číhalo. Severus Snape prechádzal po hrade tak rýchlo, že jeho tmavý plášť za ním majestátne vial a vyzeralo to, akoby skutočne lietal. Hoci sa to podľa výrazu jeho tváre nedalo spoznať, bol šialený od strachu. Zúfalo nazeral do všetkých prázdnych učební, volal jeho meno keď prehľadával jednu chodbu za druhou, no všetko márne. „Idem ho hľadať von.“ oznámil Albusovi, ktorý to v rýchlosti oznámil ostatným a pridali sa k nemu. „Hádám si len nemyslíš, že šiel do lesa?“ spýtal sa ho Albus a svižným krokom ho dobehol. „Lumos.“ povedali dvojhlasne a dve hŕľky zažiarili v tme, aby im posvietili na cestu. „Na to radšej nechcem ani pomyslieť.“ zamumlal Snape a zamieril k jazeru. „Kde ho videli naposledy?“ spýtal sa. „Jeho priatelia tvrdia, že sa od nich odpojil hneď po tvojej hodine. Povedal im, že si tam niečo zabudol a musí sa po to vrátiť.“ odpovedal úsečne a vo chvíli keď to dokončil vrazil do Severusa, ktorý prudko zastal a pozrel naňho. „On sa vrátil k učebni hneď po hodine?“ oči sa mu hrozivo zaleskli. „Zrejme áno, čo sa deje, Severus?“ nechápal riaditeľ. „Mal som s nimi hodinu tesne predtým, než si prišiel. Ak sa naozaj vrátil, musel nás počuť.“ skonštatoval Snape a vedel, že ak je to tak, potom sa Harry nestratil, ale utiekol a akákoľvek snaha kontaktovať ho cez prívesok bude márna. „Pri Merlinovej brade.“ vzdychol Albus a pochopil nevyslovené. Prehľadávali okolie jazera, ihrisko a dokonca Hagridovu chalupu, no po chlapcovi akoby sa zľahla zem.

Snape bez váhania zamieril k lesu a vo svetle hŕlky sa niečo na zemi zaligotalo. Keď sa sklonil, aby sa tomu prizrel, uvidel roztrhnutú retiazku s príveskom, ktorý nosil Harry. Zovrel ho v ruke a nečakajúc na svoj doprovod vbehol do lesa.

Harry začul nejaké zvuky a siahol po hŕlke, ktorú mal v kapse a rozsvietil si ním. Ešte že ho Severus naučil aspoň najzákladnejšie kúzla, hoci ho to stálo veľa presviedčania. Svetlo teda mal, ale vedel, že keby sa tu čokoľvek zomlelo, nemá najmenšiu šancu sa ubrániť. Až teraz si všimol, aká je v lese tma a keď sa započúval do zvukov doliehajúcich k nemu, premkla ho hrôza. Šuchtavý zvuk, ktorý ho predtým vyľakal sa ozval znovu o niečo bližšie. Zasnietil hŕlkou tým smerom a uvidel tmavú zhrbenú postavu niekoľko metrov pred sebou. Od hrôzy akoby skamenel a nemohol sa hýbať. Chcel zhasnúť, aby ho tá postava nezbadala, no bolo neskoro. Jazva na čele ho začala neskutočne páliť a bolesť otupovala jeho zmysly. Cítil, ako sa mu niečo obtrelo o nohu a o malú chvíľu zazrel aj druhú postavu približujúcu sa k tej v tmavom plášti.

„Môj pane... tu som... váš služobník.“ pišťal mužík, ktorý sa tam znenazdajky objavil.

„Potrebujem toho chlapca, jeho krv....“ ozval sa hrčivý hlas a ukázal na Harryho. Čím viac sa obaja približovali, tým viac Harryho bolela jazva. Snažil sa postaviť a utiecť, no potkol sa o hrubý konár a spadol. Jeho hlava narazila na čosi tvrdé a on strácal vedomie, stále však videl postavy približujúce sa stále bližšie a bližšie...kým ho nadobro nepohltila prázdnota.

„Harry! Ozvi sa!“ ozvalo sa odkiaľsi spomedzi stromov a bolo počuť kroky rýchlo sa približujúcich postáv.

„Rýchlo! Potrebujem jeho krv. Preňho sa vrátim neskôr.“ ozvalo sa spod tmavého plášťa a ten, čo sa označil za jeho služobníka nemeškal. Jediný rýchly pohyb a ostrý nôž porezal Harryho zápästie, z ktorého začal vytekať pramienok červenej tekutiny. Keď bola jeho krvou naplnená fľaštička, ktorú ten muž zvieral vo svojej dlani, rýchlo prešiel k svojmu pánovi, pripravený ich oboch premiestniť.

V tom istom okamihu sa tam objavil zadychčaný Severus a jeho pohľad sa stretol s pohľadom toho malého muža.

„Ty?“ spýtal sa prosto, no než stihol čokoľvek urobiť, obaja sa premiestnili. Severus prezrel okolie a len čo zazrel Harryho bezvládne telo, vrhol sa k nemu. Strach, že prišiel neskoro ho zasiahol ako otrávený šíp. Chcel nahmatať pulz, no miesto toho sa jeho ruky dotkli čohosi teplého a lepkavého. Krv, uvedomil si okamžite a stisol Harryho zápästie, aby zastavil krvácanie.

„Episkey.“ zamumlal potichu a rana na ruke sa zacelila. Až keď sa mu podarilo nahmatať slabý pulz, nepatrne mu odľahlo.

„Je v poriadku?“ ozval sa za ním Brumbálov hlas.

„Dúfam.“ zašepkal a prezeral Harryho zranenie na hlave. „Musí ísť hneď na ošetrovňu.“ povedal rozhodne a opatrne vzal Harryho na ruky,

aby ho tam odniesol.

„Budeš v poriadku, Harry. Postarám sa o teba.“ šepkal mu do ucha a chlapcove oči sa na okamih otvorili.

„Severus?“ šepol Harry, akoby nemohol veriť vlastným očiam. Hned potom však jeho myseľ opäť zablúdila do neznáma.

„Som tu s tebou.“ odpovedal mu Snape a zrýchlil, aby sa čo najskôr dostali späť do bezpečia hradu.

Madam Pomfreyová sa pacienta ujala len čo ho Severus položil na prázdnu posteľ. V rýchlosti ju oboznámil s tým, čo sám zistil pri prvej prehliadke a ona ticho mumlala nejaké diagnostické kúzla.

„Pár odrenín, stredne ťažký otras mozgu a potrebuje krv dopĺňajúci lektvar. Ešte že ste ho včas našli, mohol vykrvárať.“ hovorila úsečne a už zháňala potrebné lektvary a kúzlom odstránila Harryho otras mozgu.

„Bude v poriadku?“ spýtal sa Severus priškrteným hlasom.

„Samozrejme, liečila som horšie zranenia, Severus. Deň dva si ho tu nechám na pozorovanie.“ rozhodla a keď skončila, nechala Albusa so Severusom osamote.

„Videl si to čo ja? Ako je to možné? Má byť predsa mŕtvy.“ začal Severus, keď si bol istý, že ich nik nemôže počuť.

„Tiež tomu nerozumiem, ale zdá sa, že niektoré veci sú inak než sa zdali. Asi by som mal zistiť viac.“ zamyslene odpovedal Albus a pozeral na chlapcovu poškriabanú tvár.

„Chceš ísť za ním? Myslíš, že ti po toľkých rokoch v Azkabane bude schopný rozumne odpovedať?“ zapochyboval Snape.

„Neviem, ale skúsiť to musím. Možno sme odsúdili nesprávneho a v tom prípade to musíme napraviť.“ povedal rozhodným hlasom riaditeľ a na chvíľu sa rozhostilo ticho.

„Asi by sme ho mali nechať odpočívať.“ navrhol po chvíľke a postavil sa na odchod, Snape však zostal nehybne sedieť a hľadiť na Harryho.

„Zostanem tu, kým sa nezobudí. Budem mu musieť vysvetliť pár vecí, ak nás počul, o čom teraz ani v najmenšom nepochybujem.“

„Tak dobre. Dobrú noc Severus.“ rozlúčil sa a potichu za sebou zavrel dvere.

Keď osameli, sadol si Severus k Harrymu na posteľ a jemne mu odhrnul vlasy zo spoteného čela. Jemnou žinkou namočenou v studenej vode mu utrel tvár a opatrne zotrel zaschnutú krv na drobných škrabancoch. Premýšľal nad tým, čo konkrétne mohol Harry počuť, keď ho to donútilo k úteku. Ešte že ho včas našli. Nevedel, čo by robil, keby ho stratil. Radšej na to ani nechcel pomyslieť, no obraz chlapca nehybne ležiaceho a krvácajúceho uprostred lesa sa mu stále mihal pred očami. Okolo polnoci sa ošetrovňou rozľahol výkrik. Severus bol v mihu na nohách a snažil sa Harryho zmietajúceho sa a plačúceho na posteli zobudiť.

„Harry, zobuď sa. To nič, to je len sen.“ tíšil ho a chlapec po chvíľke precitol.

„Severus!“ zvolal zúfalo a hodil sa mužovi okolo krku. Ten ho k sebe pevne privinul a hladkal ho po vlasoch.

„Už je dobre. Bol to len sen. Si v bezpečí.“ opakoval mu slová útechy. Lenže udalosti posledných dní sa Harrymu opäť vynorili v pamäti a on si spomenul, prečo vlastne utiekol. Vymanil sa zo Severusovho objatia a schúlil sa do kľbka v posteli.

„Nechaj ma.“ povedal a vytrhol sa Severusovi, ktorý mu položil ruku na rameno.

„Harry...“ snažil sa, no chlapec ho odmietal počúvať.

„Nenávidím ťa. Daj mi pokoj.“ zvolal zúfalo a pretiahol si perinu cez hlavu. V jeho slovách bolo toľko bolesti a sklamania, že to Severusa vydesilo. Nepohol sa však a nechal Harryho, kým sa vypláče.

Asi po hodine to už nevydržal a odhrnul perinu tak, aby sa mohol s Harrym porozprávať.

„Harry, ty si počul o čom sa rozprával s riaditeľom?“ spýtal sa mierne a chlapec len nebadane prikývol.

„To preto si utiekol? Prečo si za mnou neprišiel? Vysvetliť by som ti to.“ pokračoval Snape a jeho hlasu chýbala jeho zvyčajné ostrosť.

„Uniesol si ma, aby si ma mohol dať Jemu.“ fňukal Harry.

„Vieš, že to nie je pravda.“ opravil ho jemne.

„Si smrtijed, prečo inak by si to robil?“ nedal sa a jeho zelené oči boli plné sĺz, keď to vravel.

Severus sa posunul na posteli bližšie k nemu a zotrel mu slzy z tváre.

„Bol som smrtijed a ľutujem to viac, než si myslíš. Vravel som ti, že sú veci, ktoré pochopíš až časom a nepovedal som ti to preto, že som nechcel, aby si o mne pochyboval.“

„Prečo by som tomu mal teraz veriť?“

„Myslel som, že si mi veril posledných desať rokov. Alebo to tak nebolo?“

„Lenže ty si mi klamal. Nedali ti ma, ale uniesol si ma od mojich príbuzných. Tvrdil si, že nik z mojej rodiny nežije.“ obviňoval ho chlapec.

„Riaditeľ ťa nechal u tvojej tety a strýka, ale nechci vedieť, ako sa k tebe tí podliaci správali. Keby som ťa odtiaľ nevzal, ktovie ako by to všetko dopadlo.“ vysvetľoval trpezlivo Snape. Až prekvapivo trpezlivo, avšak bolo to nutné, ak nechcel prísť o syna.

„Harry, chcel som aby si bol v poriadku. Aby si mal pekné detstvo. Viem, že to so mnou nebolo ideálne, ale snažil som sa.“

„Prečo si to chcel?“ nechápal Harry.

„Ty mi neveríš?“ spýtal sa ho Snape a hoci sa snažil to skryť, Harry zachytil sklamanie v spodnom tóne jeho hlasu.

„Ja neviem. Kým som neprišiel sem... keď som ťa tu videl a keď mi všetci hovorili aký si, nechcel som tomu veriť, lenže... keď som bol u profesorky McGonagallovej a potom na tej chodbe a na hodine... nespoznával som ťa a keď som potom počul riaditeľa na teba kričať...“ priznal Harry a stále mal v hlave strašný zmätok.

„Bolo toho na teba veľa. Prepáč, mal som ti to povedať skôr, ale myslel som, že pochopíš, že je to len pretváрка. Keď som ti povedal, že nesmieš prezradiť, že sa poznáme myslel som, že pochopíš, keď sa k tebe budem správať tak ako k ostatným. Samozrejme na verejnosti. Čakal som ťa dnes po škole, aby som ti to všetko vysvetlil.“ hovoril Severus potichu, no Harry stále mlčal.

„Ty si si naozaj myslel, že som sa o teba staral, len aby som ťa mohol predviesť pred Neho?“ spýtal sa a Harry odvrátil tvár.

„Harry, pozri sa na mňa. Nehnevám sa, že si o mne pochyboval, ale neodvracaj sa odo mňa. Keď si dnes zmizol, veľmi som sa o teba bál.“ priznal a Harryho zelené oči na neho konečne pohliadli.

„Prečo? Prečo sa o mňa tak staráš?“ toto jedno Harry stále nechápal.

„Nechcel som ti to povedať, ale ak chcem aby si mi veril, asi budem musieť.“ povzdychol si Snape a Harry na neho nechápavo pozeral.

„Keď tvoja mama zomrela, nechala mi u riaditeľa list a prosila ma, aby som sa o teba postaral. Harry, nie James Potter, ale ja som tvoj otec.“ priznal napokon Severus a čakal, ako Harry zareaguje.

„Čože? Ty... tak prečo si ma potom presviedčal o tom, že som syn Jamesa? Prečo? Je to zase ďalšia lož?“ kričal Harry a hlava sa mu skoro rozskočila. Triasol sa po celom tele a opäť si želal byť ďaleko odtiaľto. Aj keď uznal, že les nebolo to najlepšie miesto.

„Nie Harry, toto nie je lož. Ale kým si si myslel, že sa o teba len starám, bolo to jednoduchšie. Je to všetko veľmi zložitý. Musel som to tajiť, tak ako som chcel tajiť že sa poznáme. Počuj, v skutočnosti už Smrtijed nie som, ale keď sa Voldemort vráti, budem sa musieť vrátiť aj ja a tváriť sa, že mu verne slúžim.“ vysvetľoval a rozhodol sa, že je čas na celú pravdu.

„Čože? Nie, to nesmieš!“ vykrikoval zúfalo Harry.

„Musím, ak ho chceme navždy poraziť a ochrániť ťa. Neželám si nič iné, než aby ťa nechal na pokoji a bol si v bezpečí.“ pokračoval Snape, držia Harryho za ruku.

„Ale keď zistí, že si ho zradil...“ plakal Harry pretože pochopil, aké nebezpečné to pre Severusa bude.

„Keď budeme opatrní, nezistí to. Tak ako nezistí, že si môj syn a že si to jediné, na čom mi v živote záleží.“ ubezpečil ho Snape.

„Preto musíš predstierať, že ma nemáš rád.“ prikývol Harry na znak, že konečne porozumel.

Snape vytiahol z kapsy Harryho retiazku s prívieskom a po tichom *Reparo* bola opäť ako predtým. Pripol ju Harrymu na krk a pozrel naňho s nehou v očiach.

„Presne tak, všetko to je len naoko. Viem, že to bude ťažké veriť tomu, ale je to tak.“ prikývol Severus.

„A budeš mi dávať veľa trestov?“ spýtal sa Harry, teraz už s miernym úsmevom na tvári.

„Samozrejme. Si predsa veľmi otravný Nebelvír, čo neustále porušuje pravidlá. Ale hlavne si môj syn a ja chcem s tebou stráviť aspoň nejaký

čas osamote, kedy na teba nebudem musieť kričať a krivo zazerať.“
uškrnul sa Snape a postrapatil mu vlasy. „Ved' tak si to doma navrhoval, nie?“

„Hej, ale nemyslel som, že to vezmeš doslovne.“ bránil sa Harry.
Severus si vydýchol, že to s Harrym konečne vyriešili, no ustaraný výraz z jeho tváre nezmizol.

„Harry, kedykoľvek by si mal pochybnosti alebo by si niečo potreboval, musíš za mnou prísť. Už nikdy neurob to, čo si spravil dnes.“ pokarhal ho mierne a privinul si ho k sebe, pretože si opäť spomenul na les.

„Čo sa tam vlastne stalo? Videl som akúsi postavu a potom ma hrozne začala bolieť jazva. Chcel som utiecť, ale ... a potom tam bol ten druhý..“ začal nekontrolovateľne mrmlať a pri spomienke na to stretnutie sa opäť roztriasol.

„Bolela ťa jazva?“ spýtal sa a vedel, že je to zlé znamenie. Pokiaľ to v lese bol naozaj Voldemort, o čom teraz nepochyboval, je zázrak, že je Harry vôbec nažive. „To nič, skús na to nemyslieť.“ snažil sa ho povzbudiť a po chvíľke trval na to, že si Harry vezme nejaký lektvar na spanie. Keď sa tak stalo a on konečne zaspal, viedli kroky Severusa Snapea do riaditeľne nedbajúc na to, koľko je hodín.

Kapitola č.15:Vinný - bez viny

Napriek pokročilým nočným hodinám sedel Albus Brumbál v riaditeľni a úmorne premýšľal. Preto keď sa ozvalo klopanie, strhol sa.

„Vstúpte!“ povedal unavene a pozrel k dverám, kto sa to dožaduje jeho pozornosti.

„Neruším?“ spýtala sa Minerva, keď nakukla dnu.

„Len poď. Posad' sa.“ pozval ju ďalej a ukázal na prázdne kreslo.

„Čo sa stalo? Bude ten chlapec v poriadku?“ vychrlila zo seba a s obavami pozerala na riaditeľa.

„Poppy vravela, že bude v poriadku, takže nie je dôvod robiť si starosti.“ odpovedal.

„Tak čo sa stalo? Kde ste ho našli?“ pýtala sa ďalej netrpezlivo a tak jej Albus povedal, že Harryho našli v lese. Avšak než jej stihol prezradiť čo videli, opäť sa ozvalo klopanie a dnu vošiel Severus.

„Stalo sa niečo?“ spýtal sa a na čele sa mu prehĺbili vrásky.

„Zdá sa, že máme problém.“ povedal stroho a povedal im o Harryho jazve.

„Dúfal som, že sa mýlim a že sa toho nedočkáme. Alebo prinajmenšom nie tak skoro.“ povzdychol si Brumbál.

„Čo budeme robiť, Albus?“ spýtala sa Minerva, ktorú správa o Voldemortovom návrate vyviedla z miery.

„V prvom rade potrebujem zistiť, ako to bolo so Siriusom Blackom. Navyše by sme mali informovať členov Rádu, aby boli v strehu. Severus, s Harrym je všetko v poriadku?“

„Áno, prebral sa okolo polnoci. Ako som predpokladal, počul o čom sme sa my dvaja zhovárali.“

„Pochopil to?“ spýtavo zdvihol obočie a bol rád, keď čiernovlasý kúzelník úsečne prikývol.

„Daj na neho pozor.“ prikázal a Snape na neho vrhol naštvaný pohľad.

„Moment, zdá sa mi to, alebo mi tu niečo uniká?“ vmiesila sa do rozhovoru Minerva a prechádzala pohľadom z jedného na druhého.

„Prepáč Albus, ale myslím, že Severus nie je čo sa týka Pottera objektívny. Všetci dobre vieme o jeho nepriateľstve s Jamesom a aj za tie dva dni som si mohla všimnúť, že je na toho chlapca veľmi tvrdý. Nemyslím, že je dobrý nápad nechať Severusa na neho dozerať, nech sú jeho úmysly akokoľvek dobre myslené.“ protestovala. Albus významne pozrel na Snapea.

„Máš k tomu čo povedať, Severus?“

„Súhlasím s tým, že je môj vzťah k Harrymu viac subjektívny, ale nemá to čo dočinenia s Jamesom Potterom.“ odsekol a prepaľoval svoju kolegyňu pohľadom.

„Tie svoje pohľady skúšaj na niekom inom, Severus. Myslím, že by si sa k tomu chlapcovi nemal správať tak nevraživo.“ vrátila mu Minerva

a Albus zvedavo sledoval ich slovný súboj, zvedavý na výsledok.

„Budem sa k nemu správať ako sám uznám za vhodné. A bol by som rád, keby sa k nemu aj ostatní správali normálne a nepodporovali ho v porušovaní pravidiel.“ zavrčal a s tými slovami opustil riaditeľňu.

„Ako to myslel?“ spýtala sa.

„Minerva viem, čo si o Severusovi myslíš, ale tak ako my všetci chce pre Harryho to najlepšie. Ver mi.“

„To určite. Keby mohol, tak ho s radosťou..“

„Dost! Sám som sa previnil tým, že som o ňom pochyboval. Neurob podobnú chybu. Ver mi, že Severus robí čo môže.“ zastavil jej protesty a uzavrel tak ich diskusiu. Zaželel jej dobrú noc a sám si šiel ľahnúť, aby sa pripravil na to, čo ho druhý deň čaká.

Vysoká pevnosť stála na opustenom ostrove uprostred rozbúreného mora. Jej tmavé kamenné steny bez okien v sebe ukrývali mnoho zla. Už len pohľad na ňu vyvolával v človeku strach. Bolo to totiž väzenie pre tých najhorších z najhorších, ktorí sa v kúzelníckom svete snažili presadiť svoju temnú moc. Avšak nie väzenie a väzni v ňom robili Azkaban tým najhorším miestom, kam by živá duša radšej nevkrčila. Boli to jeho strážci, ktorí robili z tohto miesta masový hrob ľudí pochovaných zaživa.

Albus Brumbál sa podvedome striasol pri pomyslení na utrpenie ľudí, ktorí sú tu uväznení, nehľadiac na to, či si to zaslúžili. O to horšie, ak tu uväznia človeka neprávom. Bol tu, aby zistil, či sa on sám nepričinil o podobnú krivdu. Jeho kroky viedli do tmavej cely bez okien, kde mu do nosa udel silný zápach. Keď si jeho oči privykli tme, zbadal postavu krčiacu sa v rohu miestnosti.

„Sirius Black?“ oslovil väžňa.

„Čo to? Už aj moje zmysly ma zrádzajú?“ ozval sa chrapľavý hlas.

„Alebo to azda sám veľký Brumbál poctil ma svojou návštevou?“

Čierna hlava sa zdvihla a divoký pohľad sa uprel na prichádzajúceho.

„Prišiel som sa porozprávať.“ odpovedal Albus a zostal stáť na mieste.

„Desať rokov trvalo, kým si niekto iný okrem tých netvorov spomenul, že existujem. Čo také vás sem privádza.“ spýtal sa Sirius a pozrel na Brumbála očami, v ktorých bolo vpísané toľko bolesti a utrpenia, až to Albus nevydržal a odvrátil zrak.

„Chcem vedieť, kto bol strážcom tajomstva Potterovcov a pravdu o Pettigrewovi.“

„Pravdu? Moju či vašu?“ vykrikol väzeň a oči sa mu šialene zaleskli.

„Skutočnú pravdu, Sirius.“ povedal Albus pokojne a čakal, kým mu Sirius Black rozpovie svoj príbeh.

„Bol ako môj brat. Veril mi.“ začal a jeho pohľad sa zakalil smútkom a bolesťou. „Veril mi viac než som si veril sám. Každý predpokladal, že sa stanem strážcom tajomstva a najprv som s tým súhlasil, ale...“ hlas sa mu zlomil a smútok vystriedal hnev.

„Radšej by som zomrel, než by som ich mal zradiť. No vedel som, že po mne Voldemort pôjde, aby ma zlomil a ja som sa bál, aby sa mu to

nejako nepodarilo. Tak som navrhol, aby strážcom bol Peter, ale aby o tom nik nevedel. Tak by bol v bezpečí Peter aj tajomstvo a ja by som vedel, že aj keby ma mučili, nemôžem nič prezradiť.“ hovoril.

„Prijali to? Spravili Petra strážcom tajomstva?“ spýtal sa Albus, hoci tušil odpoveď.

„Áno. Keď som tam potom prišiel a našiel ich...“ pozrel na Brumbála a v očiach mal nenávisť. „Bol som rozhodnutý sa pomstiť. Chcel som vykonať pomstu horšiu než smrť, ale keď som tam stál a pozeral naňho, nedokázal som to. Nedokázal som ho zabiť, hoci on zabil Jamesa a Lilly.“ hovoril hlasom tichším než šepot.

„Celý ten výbuch... to nastražil Peter, je tak?“ overoval si Albus svoje domnienky a v duchu už osnoval plán na oslobodenie nevinného. Sirius prikývol.

„Sirius, viem že som prišiel neskoro, ale daj mi šancu napraviť svoju chybu. Dostanem ťa odtiaľto čo najskôr.“ sľúbil Albus a chystal sa odísť, keď ho zastavila Siriusova ruka na ramene.

„Počkajte. Prečo teraz? Odmietali ste ma počúvať predtým, tak prečo teraz?“ pozeral naňho a prvý krát sa v jeho očiach objavilo niečo... azda iskierky nádeje, žeby sa mohol dostať z tohto pekla na zemi.

„Vrátil sa.“ zaznela odpoveď a ich pohľady sa na krátky okamih stretli. Siriusova ruka skĺzla z Albusovho ramena a starý kúzelník odišiel, aby presvedčil ministra a ostatné zodpovedné osoby o nevine Siriusa Blacka.

Harry sa v to ráno zobudil s boľavou hlavou, ale po včerajšom rozhovore so Snapeom sa cítil o trochu lepšie a keď za ním prišli jeho priatelia, dokonca sa usmieval.

„Kde si včera bol, Harry? Hľadali sme ťa všade možné, ale nakoniec sme to museli nahlásiť.“ spovedala ho Hermiona a skúmavo si ho prezerala.

„Vďaka. Vlastne keby ste to nenahlásili, asi by som ešte stále ležal v lese.“ povedal popravde.

„V lese? Chceš povedať, že... myslíš Zakázaný les?“ jachtal Ron s očami rozšírenými od prekvapenia.

„No hej, bola to hlúposť, že som tam šiel.“ priznal Harry a zaboril sa do vankúšov.

„To teda bola. Vieš, koľko je tam nebezpečných tvorov?“ poučovala ho Hermiona.

„Samozrejme, čítal som Dejiny Bradavíc a venoval som kapitole o Zakázanom lese naozaj plnú pozornosť.“ odpovedal trochu sarkasticky. „Nechcem sa o tom baviť, viem že som spravil chybu.“ povedal miernejšie a Hermiona si zahryzla do pery, zrejme aby nezačala s ďalšími výčitkami.

„A čo sa tam stalo? Niečo ťa napadlo? Hm, asi ti to neprejde len tak ľahko, čo? Dostal si trest u Filcha?“ chrľil zo seba Ron a Harry túžil zaspáť a zobudiť sa až za pár dní.

„Vlastne, mám trest so Snapeom.“ priznal a potom im vyrozprával

všetko, čo si pamätal z lesa. Zámerne však vynechal dôvod svojho úteku a bol rád, že sa k nemu Ron ani Hermiona nevrátili.

„Do hroma, Harry. Nevieš, kto to mohol byť?“

„Keby to vedel, asi by nám to povedal, ty inteligent.“ zahriakla ho Hermiona, keď sa jej podarilo zamaskovať svoj vystrašený výraz.

„Vážne to neviem, Ron.“ vložil sa do debaty aj Harry, no zachránila ho madam Pomfreyová, ktorá ich vyhnala pod zámienkou, že pacient potrebuje odpočívať.

Harry sa teda uložil spať do postele a premýšľal nad tým, čo mu v noci povedal Severus. On je jeho otec. Skutočný otec a má ho rád. Napriek tomu, ako ho táto správa prekvapila, bola to tá najlepšia, akú za posledné dni počul. Zovrel v dlani svoj privesok a zadriemal uprostred dňa.

Kapitola č.16: Znovuzrodenie

Bola hlboká noc a všade bolo ticho prerušované len spokojným oddychovaním čiernovlasého chlapca, chlapca- ktorý- prežil. Severus tak ako včera, aj dnes strážil pokojný spánok svojho syna. Avšak pokojným nezostal na dlho. Harryho dych sa zrýchlil a chlapec sa zmietal na posteli.

„Harry, zobuď sa.“ zatriasol ním jeho otec a po chvíľke sa na neho upreli vystrašené detské oči.

„Bol to len zlý sen.“ upokojoval ho Snape keď ho Harry krčovito chytil za ruku. „Zase ten les?“ spýtal sa potichu, no Harry nesúhlasne pokrútil hlavou.

„Ja neviem čo to bolo. Videl som ako... boli tam tí muži čo v lese, ale ten v plášti chcel od toho druhého, aby niečo urobil a potom chcel nejakú krv.“ snažil sa spomenúť a reprodukovať svoj sen. Snape ho pozorne počúval a zlé tušenie v ňom rástlo spolu s pálením na ľavom zápästí.

„A čo bolo potom?“ naliehal naňho Snape.

„No...on ...mám pocit, akoby to bol nejaký lektvar alebo čo a ten v plášti to vypil. Nevidel som mu do tváre, ale keď sa napil tak sa zmenil. Mal také zvláštne oči... boli úplne krvavé a nevyzeral ani ako človek, ale skôr ako...“ jachtal zmätený chlapec.

„Videl si ešte niečo, Harry? Spomeň si. Bol tam ešte niekto? Nezdalo sa ti tam niečo nápadné?“ pýtal sa Severus a Harry sa všemožne usiloval spomenúť si, ale nič viac nevedel.

„Severus, bol to on? Bol to Voldemort a vrátil sa?“ šepkal zdesene a Snape si miesto odpovede privolal lektvar na spanie zo skrinky, kde ich uchovávala madam Pomfreyová.

„Obávam sa, že áno. Teraz to vypí! Ráno sa vrátiš na vyučovanie a potrebuješ sa vyspať. A nezabudni na svoj trest zajtra večer.“ vravel úsečne Severus v snahe dostať sa čo najskôr z ošetrovne. Jeho znamenie páľilo stále viac, čo znamenalo jediné. Rýchlymi krokmi sa vrátil do podzemia, kde sa nachádzal jeho byt a z jednej starej krabice vytiahol to, čo potreboval. V rýchlosti poslal krbom správu Albusovi a zahalený v tmavom plášti sa vydal v ústrety svojmu poslianiu.

Ocitol sa na akejsi čistinke uprostred lesa. Obklopovala ho nepreniknuteľná tma a hodnú chvíľu trvalo, kým si jeho oči privykli. Nebol tu sám. Stál v kruhu postáv oblečených podobne ako on s maskami na tvárach. Obozretne sa poobzeral po okolí a čakal, čo sa bude diať, keď vtom sa uprostred kruhu objavil vysoký muž s červenými hadími očami. Okolo neho žiarilo akési podivné svetlo a zdalo sa, akoby vychádzalo priamo z neho. Jeho prenikavé oči spočinuli na hlave každého z prítomných a Severus sám mohol cítiť jeho spaľujúci pohľad.

„Drahí priatelia.“ ozval sa ľadový hlas plný zloby a nenávisti, len čo muž stojaci uprostred otvoril ústa. „Som rád, že vás znovu vidím. Som rád, že práve vy, moji verní, ste svedkami môjho znovuzrodenia.“ pokračoval Voldemort vo svojom príhovore, ktorý sa v mihu mal zmeniť.

„Je nám veľkou cťou, môj pane, že môžeme znova stáť pred vami a plniť vaše rozkazy.“ ozval sa roztrasený hlas, v ktorom Severus spoznal Luciusa.

„Mlč, ty zradca!“ okríkol ho Voldemort a jeho hnev vyplával na povrch. „Vy všetci ste zradcovia. Uverili ste tomu, že mňa, Lorda Voldemorta premohlo dieťa, ktoré ani nevedelo hovoriť. Uverili ste, miesto aby ste sa ma pokúsili nájsť a navrátiť mi moju moc. Zapreli ste svojho pána, zradili ste ma.“ syčal zlostne.

„Odpusťte nám, pane.“ osmelil sa znovu Lucius a pokľakol pred Voldemortom. Ostatní v kruhu nasledovali jeho príklad a Severus sa podvolil väčšine. Videl spokojný úškrn na tvári Temného pána, ktorý sa začal prechádzať pomedzi nich a každému sa prihovoral svojím ľadovým hlasom.

Severus skrýval svoje myšlienky pevne ukryté za bezpečnou bariérou tak, aby ich Voldemort nemohol odhaliť. Dovolil mu vidieť len to, čo sám chcel. Našťastie preňho bol v tomto umení naozaj majstrom a dokázal svojho pána oklamať. Preto keď k nemu Voldemort pristúpil a neúprosne začal slediť po jeho tajomstvách, odhalil mu len časť z nich.

„Tak ty teraz pracuješ pre neohrozeného Brumbála, Severus. Povedz mi, čo ti ten starý blázon ponúkol, že si ma zradil?“

„Nič, môj pane. Nezradil som vás. Čakal som na vaše znamenie, aby som sa mohol vrátiť.“ odpovedal Severus potichu.

„Prečo u neho?“

„Chcel som si získať jeho dôveru. Myslel som, žeby sa mi podarilo pre vás získať cenné informácie.“ snažil sa Snape obhájiť svoje konanie.

„Chceš byť agentom, Severus? Myslíš, že získaš Brumbálovu dôveru natoľko, aby ti zveroval niečo, čo by nám mohlo pomôcť?“ pochyboval Voldemort a jeho myseľ ešte viac narážala na Severusovu, v snahe dostať sa hlbšie.

„Už sa stalo. Včera po útoku na chlapca pojal podozrenie a aktivizoval Fénixov rád.“ oznámil mu a dúfal, že táto informácia mu pomôže získať Voldemortovu dôveru.

„Ach áno, ten chlapec... včera si ho prišiel zachrániť. Mal som ho zabiť na mieste, ale nebol som dosť silný a Červíček...“

„Bol som tam na Brumbálov rozkaz.“ bránil sa Snape.

„Dobre, verím ti. Je dobre, že si na hrade. Budeš mať chlapca pod dohľadom a dáš mi vedieť, ako sa k nemu dostať. Nikto a už vôbec nie nejaký pankhart ma nepripraví o moju moc. Len ja som najmocnejším čarodejníkom na tejto zemi. Len ja som dokázal premôcť samotnú smrť a vrátiť sa medzi živých.“ oslavoval Voldemort a zdalo sa, že jeho hnev

na chvíľu ustúpil.

„Spravili ste chybu, ale dám vám šancu to odčiniť. Prisahajte mi znovu svoju vernosť a už nikdy, skutočne NIKDY nepokúšajte moju trpezlivosť. Zradcov totiž čaká zaslúžený trest, proti ktorému bude smrť vykúpením.“ rozosmial sa a jeho šialený smiech prenikol až do Severusovho vnútra. On je ten zradca a ak sa to prevalí... nie, takto nesmíš uvažovať, Severus, zahriakol sám seba. A aj keby sa to stalo, robíš to pre Harryho, pre svojho syna a za to stojí hoc aj zomrieť, tíšil svoje rozbúrené myšlienky keď sedel v bezpečí svojho bytu a pred sebou videl usmievavú tvár chlapca, ktorý nadobro zmenil jeho život.

Harry sa vrátil na vyučovanie a medzi svojimi priateľmi zabudol na sen, ktorý ho v noci tak rozrušil. Teraz keď si bol istý, že ho Severus nezavrhne, ako sa mylne domnieval, začal si naplno užívať svoj nový život. Na hodinách sa snažil najlepšie ako vedel a zdalo sa, že aj učitelia samotní jeho snahu oceňujú. Nemal síce šancu rovnať sa s Hermionou, ktorá bola nepochybne najlepšia v ročníku, ale bol rád, že na tom nie je až tak zle ako Ron. Nebyť chudáka Nevilla, asi by bol Ron najhorším v triede. Najmä hodiny lektvarov boli pre Nebelvírov hotovým utrpením.

Snape strhával body so zjavným potešením a nezabudol uštedriť nejakú štipľavú poznámku pri pohľade do kotlíka kohokoľvek vrátane Harryho.

„Nemrač sa toľko, budeš mať vrásky.“ neodpustil si Harry, keď sa Severus otočil a prihovoril sa mu prostredníctvom prívesku. Profesor sa zamračil a rovnakým spôsobom mu odpovedal.

„Radšej by si sa mal sústrediť na prácu. Ak tam skutočne pridáš ešte jeden havraní pazúr, môžem začať s evakuáciou.“

Harry sa zastavil s rukou nad kotlíkom a pozrel na Severusa pohľadom lapeného zvieraťa. Severus ho prepaľoval svojimi čiernymi očami, no nakoniec sa nad chlapcom zľutoval a nebadane prikývol. Harry teda vrátil prísadu späť na stôl a pokračoval v príprave posilňujúceho lektvaru.

Po večeri sa pobral prázdny chodbami hradu do podzemia, aby si odpykal svoj trest. Bol zvedavý, čo si pre neho Severus vymyslí. Nechá ho azda drhnúť kotlíky bez kúzel, alebo triediť nejaké prísady? Dvojčatá Weasleyové tvrdili, že to sú jeho najobľúbenejšie tresty a tak nevedel, čo očakávať. Miesto toho, aby ho Severus zavalil prácou, prikázal mu vytiahnuť si učebnice a dohnať učivo za posledné dva dni. Tesne pred koncom večierky skontroloval, či má Harry hotové všetky úlohy a dovolil mu odísť.

„A keď sa ťa niekto bude pýtať, čistil si kotlíky.“ zavolať za ním pobavene a zaželel mu dobrú noc.

Kapitola č.17: Famfrbálový zápas

Dni na hrade plynuli a Harry mal pocit, akoby čas utekal míl'ovými krokmi. Život na hrade sa mu páčil deň za dňom viac a dokonca ho prestalo znepokojovať, čo si o jeho otcovi myslia ostatní. Vedel svoju pravdu a to bolo všetko, čo potreboval.

Ubehlo niekoľko týždňov, odkedy Harry po prvý krát stál vo Veľkej sieni a na hrade sa nediskutovalo o inom, než o nadchádzajúcom zápase medzi Nebelvírom a Zmijozelom vo famfrpále. Čím viac sa ten deň blížil, tým bol Harry nervóznejší. Jeho nervozita nepramenila len zo samotného zápasu, ale aj z toho čo si o tom všetkom myslí Severus. Za celý ten čas totiž nenašiel odvahu spýtať sa ho, prečo na začiatku roku tak veľmi trval na tom, aby Harry nehral v družstve.

V sobotu ráno, keď sa mal hrať zápas sa Harry s náladou pod psa došuchtal do Veľkej siene na raňajky. Sedeli tam už všetci z družstva a samozrejme nechýbala Hermione plne pohrúžená do Denného veštca. Práve nakláňal pohár k ústam, keď jeho kamarátka zdesene vykrikla a on od ľaku vylial všetko na seba.

„Do trola!“ zaklial potichu. „Dúfam, že tam píšu aspoň niečo zaujímavé, keď už si mi uštedrila takúto sprchu.“ povedal Harry a snažil sa kúzlom vysušiť fľak na svojom habite.

„Prepáč, Harry.“ ozvala sa previnilo Hermione a pomohla mu s čistiacim kúzlom. „Ja len.. pozri na toto.“ ukázala na článok na titulnej stránke, kde sa vynímali dve veľké fotky akýchsi čarodejníkov.

V jednom Harry spoznal riaditeľa školy, Albusa Brumbála a meno pod druhou fotkou hlásalo, že ide o akéhosi Siriusa Blacka.

„Sirius Black na slobode“ prečítal nahlas názov článku a pozorne čítal ďalej.

Dnes ráno bol z väzenia v Azkabane prepustený jeden z najobávanejších zločincov svojej doby, Sirius Black. Tento muž bol odsúdený na doživotie v Azkabane pred desiatimi rokmi za vraždu Petra Pettigrewa a asi tridsiatich mudlov, ktoré spáchal pár dní po páde Toho- koho- nesmieme menovať. Black patril ku skupine označovanej ako Smrtijedi a okrem tohto mal na svedomí určite nespočetné množstvo iných zločinov.

Na obranu tohto človeka sa prednedávnom postavil Albus Brumbál, riaditeľ Bradavickej školy, ktorý ministromi predložil nové dôkazy o Blackovej nevine a dôrazne trval na jeho prepustení. Netušíme o aké dôkazy ide a či skutočne nejaké predložil, alebo sa jedná o vydieranie ministra a jeho pracovníkov. Faktom zostáva, že záujem Albusa Brumbála je výnimočne zrejmý a môžeme len dúfať, že sa nezopakuje Blackov čin spred desiatich rokov a naša spoločnosť neutrpí straty na

životoch.

Harry prekvapene pozrel najprv na Hermionu a potom na ostatných, ktorí zostali rovnako šokovaní ako on sám.

„Naozaj urobil to, čo tu píšu?“ osmelil sa spýtať. Ako prvý sa s odpoveďou poponáhlal Fred.

„No, niečo málo viem od otca. Vraj bol s nimi v istej organizácii, ktorá bojovala proti Vy- viete- komu a zradil ich. Neviem presne ako sa to stalo, ale podľa toho čo vravel tatko to bolo príšerné. Z Pettigrewa nezostalo nič, než prst.“ šepkal Fred tak, aby ho počuli len oni.

Harry nechápal, ako sa riaditeľ mohol postaviť za niekoho ako bol tento muž. Zrak mu zaletel opäť k fotke v novinách, odkiaľ na neho pozeral čiernovlasý muž s prepadnutou tvárou a veľkými kruhmi pod očami.

Potom pozrel k učiteľskému stolu, kde ako sa zdalo nikoho novinka o prepustení jedného z najobávanejších väzňov neprekvapila. Bol zvedavý, čo by mu na túto tému vedel povedať Severus, no rozhodol sa teraz nepokúšať jeho trpezlivosť a počkať s tým do ich najbližšieho stretnutia. Už aj tak bol viac než nervózny z dnešného zápasu.

Počasia im žičilo a len čo sa Harry vzniesol do vzduchu, bol vo svojom živle. Pozorne sledoval priebeh hry, ktorá bola drsnejšia, než si predstavoval. Avšak to bolo isto aj tým, že hrali proti Zmijozelu, ktorí boli známi svojou agresivitou a nečistou hrou. Poletoval nad ihriskom a snažil sa vyháňať dobre miereným potloukom zatiaľ čo pohľadom blúdil po jasnej oblohe a hľadal malú zlatú loptičku. Harry vedel, že ju nesmie chytiť pokiaľ bude mať ich protihráč náskok väčší než 150 bodov, pretože takú hodnotu malo chytenie Zlatonky. V okamihu, keď ju zbadal o pár metrov nižšie než bol on sám sa v hľadisku ozval potlesk a nadšené hvízdanie Nebelvírov. Ich družstvo vyrovnalo skóre a v tej chvíli to bolo nerozhodné 270:270.

Harry bez najmenších problémov otočil svoju metlu a klesol o pár metrov nižšie, kde ešte pred chvíľou zbadal odlesk zlata v slnečných lúčoch. Rozhliadol sa pozorne okolo seba a zbadal ju. Bez váhania vyrazil dopredu, no zastavil ho jeho protihráč rútiaci sa obrovskou rýchlosťou priamo za ním. Držal ho zozadu za habit a snažil sa ho spomaliť.

„Nemáš najmenšiu šancu, Potter.“ zavrčal Deloy zo Zmijozelu a vytiahol hůlku, aby na Harryho zoslal nejakú kliatbu. Našťastie bol Harry dostatočne rýchly a obratný na to, aby sa mu vytrhol a bezpečne sa kliatbe vyhol. Letel stále rýchlejšie a chladný vzduch ho štípal v očiach, až mu vyhrkli slzy, ale nespúšťal Zlatonku z očí a tesne pred tým, než sa po nej načiahol Deloy, zovrel ju vo svojej dlani a s veľkým pocitom uspokojenia sa zniesol na zem, kde ho jeho spoluhráči privítali nadšením pokrikom:

„Sláva Harrymu. Sláva Harrymu.“

Harry bol šťastný a radosť sa odrážala v jeho očiach, keď pozrel na tribúnu smerom k učiteľským miestam. Severusa tam však nevidel

a tak sa spolu s ostatnými vytratil do šatne.

Všetci v Nebelvíre už oslavovali ich víťazstvo, len Harry ešte sedel v šatni a prezliekal sa. Chcel byť chvíľku sám a užívať si svoju radosť, no tiež dúfal, že sa mu podarí spojiť so Severusom a povedať mu, aký je rád, že mohol hrať.

„Dobrá hra, blahoželám.“ ozval sa za ním neznámy hlas a Harry sa prekvapene obzrel. Nikoho tu nečakal. A už vôbec nie toho, kto tu teraz pred ním stal.

„Čo... čo tu chcete?“ spýtal sa trochu neisto.

„Hovoriť s tebou, Harry.“ ozvalo sa od dverí a muž, ktorý sa doteraz opieral o zárubňu vošiel dnu a posadil sa na voľnú lavičku.

„So mnou? Ja ale neviem o čom.“ oponoval mu Harry a v očiach sa mu zračili obavy. Pred ním totiž nestál nik iný, než muž ktorý naňho ešte v to ráno pozeral z prednej strany Denného veštca.

„Bojíš sa ma?“ spýtal sa prosto a na jeho tvári sa objavil smutný úsmev. „Zrejme si čítal dnešný článok v novinách, alebo si o mne počul viac, než by mi bolo milé.“ povedal a znelo to skôr ako konštatovanie, než výčitka či otázka.

„O čom ste som mnou chcel hovoriť?“ spýtal sa Harry stále ešte nedôverčivo a v ruke zvieral hŕľku, hoci pochyboval, žeby sa ubránil proti zločincovi, ktorý zabil toľkých ľudí naraz.

„Vyrástol si, odkedy som ťa videl naposledy. Mal si vtedy asi rok a začínal si chodiť.“ spomínal Sirius a pri zmienke o jeho detstve sa Harry trochu uvoľnil.

„Vy ma poznáte?“ spýtal sa a pozrel tomu mužovi do tváre.

„Asi si ma nepamätáš, čo je pochopiteľné, ale ja som tvoj krstný otec, Harry. Tvoji rodičia boli moji najlepší priatelia a keď zomreli...”

povzdychol si. Harry na neho vyjavene pozeral a v hlave si premietal jeho posledné slová. Jeho rodičia boli jeho najlepší priatelia? Nie je to ten priateľ, čo ich zradil? Čo vyrazil Voldemortovi miesto ich úkrytu a skončilo to ich smrťou? Jeho myšlienky sa mu zrejme odrazili v tvári, pretože muž pred ním sa zatváril veľmi sklúčene, keď naňho pozrel.

„Ja som ich nezradil, Harry. Ja nie. Radšej by som zomrel, než zradiť Jamesa.“ obhajoval sa pred chlapcom a vlastne i sám pred sebou.

V tom sa na chodbe ozvali kroky a do šatne vošiel Snape. Jediným pohľadom zhodnotil situáciu a znechutene pozrel na Blacka.

„Potter, som si istý, že vás vaši priatelia očakávajú na oslave vášho víťazstva. Nemal by ste ich nechať čakať.“ zavrčal a vrhol na Harryho pohľad, ktorý nezniesol námietky. Harry pozbieral svoje veci a ešte raz pozrel z jedného na druhého. Rád by zostal a dozvedel sa viac o tom mužovi, čo tvrdil, že je jeho krstný otec. Lenže nevidel žiadny dôvod našťavať Severusa a tak radšej šiel, avšak jasne za sebou začul slová plné hnevu a nenávisti.

„Ani v najmenšom si sa nezmenil, Snape. Vybíjaš si na Harrym svoju zlosť na Jamesa? Len kretén ako ty môže obrátiť svoju starú nenávisť proti nevinnému dieťaťu.“ vrčal Sirius, no Snape sa nenechal vytočiť.

„Budem sa k nemu správať ako uznám za vhodné a teba to nemusí zaujímať.“ odpovedal pokojne.

„Musí ma to zaujímať. Som jeho krstný otec a nedovolím, aby si mu ubližoval.“ skríkol Sirius a jeho nenávisť voči mužovi, ktorý stál pred ním sa vrátila v plnej sile.

„Nijako mu neubližujem, ale to ty sotva pochopíš. A teraz vypadni a už sem nechod'. Alebo ti to Brumbál nepovedal dosť jasne?“

„Idem, ale nie preto žeby som sa ťa bál. Vrátim sa a varujem ťa, ak Harrymu akokoľvek ublížiš, neručím za seba.“ supel Sirius od zlosti a než odišiel, hodil po Snapeovi posledný nenávistný pohľad.

Severus zostal v šatni sám a sťažka dosadol na prázdnu lavicu. Všetky tie spomienky, na ktoré chcel zabudnúť boli späť a on nemohol zabudnúť na nepriateľstvo, ktoré medzi nimi stálo ako vysoký múr, ktorý nemožno preklenúť. Keď Brumbálovi pomáhal dostať ho z Azkabanu, vedel s istotou, že to do jeho a Harryho života zasiahne. Lenže napriek sebeckosti, ktorá mu radila nechať Siriusa tam kde je a mať istotu, že sa o svojho syna nebude musieť s nikým deliť, nemohol priať ani svojmu nepriateľovi utrpenie Azkabanu keď vedel, že je nevinný. Na jeho ramene spočinula čiasa ruka a on prekvapene vzhliadol.

„Čo tu robíš? Mal si ísť do veže.“ povedal mierne a zabezpečil dvere proti odpočúvaniu.

„Ty ho nemáš rád, však? Je to preto, že zradil mojich rodičov?“ spýtal sa a v mihu si uvedomil, že o Jamesovi stále ešte uvažuje ako o otcovi hoci vedel, že to nie je pravda. Avšak Severus sa tým nedal vyviesť z miery, hoci kdesi vo vnútri ho i táto malá poznámka zranila.

„On ich nezradil, Harry. Neurobil nič z toho, za čo ho odsúdili do Azkabanu. A aj keď ho veľmi nemám rád, je nevinný a klamal by som, keby som ti tvrdil, že im nebol dobrým priateľom.“ povzdychol si.

„Takže je to pravda, že je môj krstný? Dovolíš mi sa s ním stykať?“ osmelil sa a pozrel otcovi do očí.

„Je to tvoj krstný a keď bude vhodná doba, môžeš sa s ním občas vidieť. Vlastne sa obávam, že ho Brumbál chce mať po ruke a zamestná ho tu ako pomocného učiteľa Obrany.“ povedal po chvíľke mlčania, kedy zvažoval svoje možnosti. Nenávidel Siriusa Blacka, avšak nechcel Harrymu brániť, aby ho lepšie spoznal, či zasievať v ňom rovnakú nenávisť. Vedel, že keby sa mu niečo stalo, Black by sa o Harryho postaral a hoci mu tá myšlienka bola proti mysli, všetko bolo lepšie než poslať Harryho k Dursleyovcom.

„A teraz už bež oslavovať.“ popohnal ho a sám sa chystal na odchod.

„Severus, ty sa na mňa hneváš za ten famfrpál?“

„Že si svojmu družstvu dopomohol k víťazstvu?“ spýtal sa a naoko sa zamyslel. „Hm, ako vedúci Zmijozelu som samozrejme sklamaný, ale ako tvoj otec som na teba veľmi hrdý.“ odpovedal a potľapkal ho po ramene.

„Prečo si nechcel, aby som hral v družstve?“ nedal sa odbiť Harry.

„Pretože som nechcel, aby sa kvôli tomu kto si nejako prekračovali pravidlá.“

„No hej, je to otrava byť slávnym, keď som vlastne nič neurobil.“ posmutnel.

„No ale dnes si toho urobil dosť. Tvoje meno sa dnes po celej škole nepochybne skloňuje vo všetkých pádoch, ale zaslúžene. Tak už konečne bež, než si to rozmyslím a dám ti nejaký strašný trest.“ uškrnul sa Snape a otváral dvere na šatni.

„To aby som sa pripravil na to drhnutie kotlíkov.“ žmurkol naňho Harry a už ho nebolo. Severus za ním ešte dlho pozeral, kým zamieril do podzemia do svojho bytu.

Kapitola č.18: Kam s ním?

Udalosti po Voldemortovom návrate nabrali rýchly spád. Krajinou sa opäť šíril strach a nedôvera. Vraždy, únosy a mučenie mudlov i čarodejníkov, to boli správy o ktorých Denný veštec informoval dnes a denne. Fénixov rád v čele s Albusom Brumbálom pracoval v plnom nasadení v snahe hatiť Temnému pánovi jeho plány ovládnuť svet. Avšak Voldemortovým hlavným cieľom pred nastolením svojej krutovlády bolo zbaviť sa prekážok a tú najväčšiu pre neho predstavoval Harry.

Dalo by sa povedať, že chlapec si vo svojich jedenástich rokoch len ťažko mohol predstaviť veľkosť nebezpečenstva, ktoré mu hrozilo a snaha učiteľov i jeho vlastného otca ušetriť ho týchto starostí k tomu napomáhala. Samozrejme neutajili pred ním, že sa Voldemort vrátil a že po svete rozsiera zlo a skazu, ale stále veril tomu, že v hrade pod bedlivým dohľadom Albusa Brumbála a Severusa Snapea v prvej línii je v bezpečí.

Pár dní pred vianočnými prázdninami dopisoval Harry svoju úlohu z Preňovania v kabinete svojho otca. Keď bol hotový, počkal kým zaschne atrament, zvinul pergamen a vložil si ho do tašky.

„Tak čo som robil dnes? Nejak mi dochádzajú nápady a keby som čistil kotlíky vždy, keď som to tvrdil, museli by sa už všetky lesknúť.“ prerušil ticho, ktoré ich obklopovalo. Severus vzhliadol od domácich úloh, ktoré práve opravoval a pobaveno na neho pozrel.

„Myslel som, že studnica tvojich nápadov je bezodná. Najmä keď zvážime všetky tie nápady zakrádať sa po nociach chodbami.“

„Ale no tak Severus. Nehovor mi, že si nikdy v noci nevyliezol z postele po večierke. Vieš, aké je to vzrušujúce?“ v očiach mu ihrali šibalské ohníčky, keď to vravel a Severus len pokrútil hlavou.

„Nepochybujem o tom, že je vzrušujúce snažiť sa mi na chodbách vyhnúť.“ poznamenal narážajúc na pár Harryho nočných výletov, pri ktorých ho naháňal takmer po celej škole. Veľmi dobre vedel, že je to on a Harry vedel, že ho Severus hľadá. Dokonca bol taký drzý, že ho provokoval prostredníctvom ich spoločného prívesku.

Harry nakoniec len pokrčil ramenami a zamyslel sa nad niečím, čo sa chcel už dlho spýtať.

„Vrátíme sa na Vianoce domov?“

„Prepáč Harry, ale nemyslím že je to dobrý nápad. Zrejme budeme musieť zostať tu.“ odpovedal Severus popravde a sledoval, ako sa Harry mračí.

„Naozaj musíme? Vieš, rád by som zase videl Calwen a Connie.“ pokúsil sa Harry vyjednávať, ale Snape ľahko prekukol, že to nie je všetko, čo leží Harrymu na srdci.

„Zase ich uvidíš, neboj.“ povedal a sám seba presviedčal o tom, že je

to pravda. Snažil sa na ňu nemyslieť, ale ani pri najlepšej vôli na ňu nemohol zabudnúť. Myslel na ňu každý deň a predstavoval si, ako ju drží v náručí a...Severus zahnal tie myšlienky do úzadia a pozrel na Harryho prenikavým pohľadom.

„Nejde ale len o Calwen a Connie. Tak čo sa deje?“

„Vieš, celé toto skrývanie sa mi nepáči.“ priznal Harry a keď to vravel, uprene zísal na špičky svojich topánok. „Ja viem, že to inak nejde, ale chcel by som aspoň Vianoce stráviť normálne s tebou. Tak ako sme ich trávili doma. Nechcem sedieť celý deň sám v Nebelvírskej spoločenskej miestnosti a rozprávať sa s tebou len na diaľku.“

„Mám ti dať trest na štedrý deň?“ snažil sa odľahčiť situáciu, ale vedel čo má Harry na mysli. „Harry, budeme mať Vianoce ako každé iné. Zariadim to tak, aby si mohol byť tu so mnou a strávime spolu pekných pár dní.“ dohovárať mu Snape.

„Sľubuješ?“ naliehal Harry a hoci sa to Snapeovi zdalo detinské, sľúbil mu to. Ved' predsa Harry stále je dieťaťom.

Severus mal všetko dopredu premyslené a dohodnuté s riaditeľom. Tešil sa na zdesené pohľady svojich kolegov, ktoré nepochybne budú vrhať jeho smerom, len čo sa to dozvedia. A presne to sa stalo na najbližšej porade.

„Mám ešte jeden posledný oznam, než sa s vami rozlúčim.“ začal Albus a Snape nasadil znudený výraz.

„Keďže všetci študenti z Nebelvíru, okrem pána Pottera idú na prázdniny domov, nie je podľa mňa najvhodnejšie aby zostal sám, či už z hľadiska spoločenského alebo bezpečnostného.“

„Súhlasím. Mohli by sme ho spojiť s mojimi študentmi, ktorí tu zostávajú.“ navrhla profesorka Prýtová.

„Ak by bolo treba, v mojom byte je dosť miesta a rada dohliadnem na pána Pottera.“ navrhla Minerva McGonagallová.

„Vlastne som myslel, žeby som Harryho vzal na Vianoce k sebe.“ ozval sa hlas Siriusa Blacka, ktorý na vlastnú žiadosť riaditeľa zostal bývať na hrade a pomáhal s výukou Obrany proti čiernej mágii. Severus Snape nedokázal potlačiť znechutené odfrknutie a vyslúžil si za to Brumbálov káravý pohľad.

„O tom kde stráni Harry prázdniny som rozhodol sám. Podľa mňa bude z hľadiska jeho bezpečnosti najideálnejšie, ak bude načas bývať u Severusa.“ povedal rozhodne a v zborovni sa ozvalo nesúhlasné mrmlanie.

„To predsa nejde, to mu nemôžete urobiť.“ namietala Minerva.

„Albus, viete dobre, že som Harryho krstný otec a myslím, že spoločne strávený čas by nám prospel obom, aby sme sa vzájomne zbližili.

Nemôžete ho predsa strčiť k Snapeovi, ktorý nevynechá jedinu príležitosť, aby mu nestrpčoval život. Vianoce majú byť časom pohody a nie utrpenia.“ rozohnil sa Sirius a prepaľoval pohľadom nielen Albusa, ale i Snapea.

„Dost!“ zastavil príval ďalších slov riaditeľ. „Je rozhodnuté. Severus

súhlasil a zajtra to oznámim Harrymu. A vy dvaja..." pozrel na Severusa a potom na Siriusa. „Vy dvaja by ste sa mali naučiť konečne medzi sebou vychádzať. Všetci tu máme jediný spoločný cieľ a ten dosiahneme, len keď budeme držať pohromade.“ nechal svoje slová doznieť a keď si nik netrúfol protestovať, zaželel im dobrú noc a rozpustil poradu.

Harry sa nepokojne zavrtil v kresle v riaditeľovej pracovni. Nevedel, čo od neho môže riaditeľ chcieť a tak napäto čakal.

„Harry, chcel som s tebou hovoriť o tom, kde stráviš Vianoce.“ začal riaditeľ a tajomne sa usmieval.

„Ja zostávam v Bradaviciach.“ povedal chlapec a nechápavo naňho pozrel.

„To samozrejme viem, Harry. Ale asi by si nechcel zostať sám vo veži, alebo áno?“

„No, vlastne..." ošival sa Harry a uzavrel svoju myseľ, aby mu náhodou neunikli jeho skutočné myšlienky.

„Tvoj krstný otec prejavil záujem s tebou stráviť prázdniny. Viem, že ste sa behom posledných týždňov celkom spriatelili, ale predsa len čas strávený na vyučovaní nie je to pravé. Sirius bol veľkým priateľom tvojich rodičov a rád by sa o teba postaral.“ vysvetľoval mu Albus vlúdne a Harryho obľial studený pot. Hádam ho len Brumbál nenechá tráviť Vianoce so Siriusom? Samozrejme, vychádzali spolu celkom dobre, ale Harry netúžil po inom, než stráviť sviatky so svojim otcom. Horúčkovo premýšľal, ako sa z toho vyhovoriť.

„Viete pane, Sirius je fajn a máte pravdu, rozumieme si, ale ... akoby som to povedal. Nie som si istý, či by som s ním dokázal teraz stráviť niekoľko dní osamote.“ vyhováral sa dúfal, že v lepšom prípade mu bude dovolené zostať vo veži.

„Samozrejme tomu rozumiem, chce to čas, aby ste si na seba zvykli. Ale aj keby si súhlasil, žiaľ vzhľadom k tvojej bezpečnosti som musel prijať isté opatrenia..." povedal a na chvíľu sa akoby zamyslel, ako mu to povedať. „Harry. Ja viem, že s profesorom Snapeom nevychádzate práve najlepšie..."

Harry naprázdno prehltoľ a čakal, čo príde.

„Ale budeš sa musieť nejako premôcť. On je totiž ten najpovolanejší a môže ti poskytnúť najväčšiu ochranu. Sľúbil mi, že sa pokúsi byť trochu menej prísny a moc ťa nestresovať.“ vysvetľoval a snažil sa použiť súcitný tón.

Harryho vnútornosti však po tomto vyhlásení robili od radosti saltá. Chvíľu sa zdalo, že nezadrží radostný výkrik, ale upevnil obranu svojej mysle a podarilo sa mu tváriť aspoň naoko sklamane.

„Hm, keď myslíte... nejako to vydržím... mám sa k nemu presťahovať hneď ako ostatní odídu?“

„Myslím, že to bude najlepšie. Keby sa niečo dialo, môžeš za mnou samozrejme prísť, alebo za kýmkoľvek iným a myslím, že Sirius by bol veľmi rád, keby si za ním aspoň zašiel.“ Albus naňho uprel svoje modré

oči a musel obdivovať Harryho sebaovládanie. Severus ho toho naučil asi viac než dosť a raz sa mu to isto zídne.

V tých dňoch sa všetci v hrade podriadili dobrej nálade, ktorá tu zavládla pár dní pred odchodom študentov na prázdniny. Učitelia i žiaci sa k sebe správali zhovievavejšie a vzájomne si želali pekné sviatky. Keď konečne skončilo vyučovanie, všetci si vydýchli a odsunuli starosti bežných dní na vedľajšiu koľaj.

Aj Severus Snape s radosťou prijal pár voľných dní, počas ktorých nebude musieť pozerieť na tváre svojich neschopných študentov a opravovať ich príšerné domáce úlohy, pri ktorých ho zakaždým rozbolela hlava. Zajtra ráno ich takmer všetkých odvezie vlak ďaleko odtiaľto a on stráví Vianoce so svojim synom. Budú spolu celé dni a bez akejkoľvek pretvárinky. Tešil sa na to a aby Harrymu tých pár dní spríjemnil ako mohol, poprosil Hagrida, aby mu obstaral nejaký menší stromček. Ten teraz stál osamelo v kúte jeho obývačky a vyzýval ho k tomu, aby ho ozdobil. No bude času dosť zajtra, keď príde Harry.

Potrebovali však nejaké ozdoby a tie zostali v ich dome.

Severus si odložil svoj učiteľský habit a dvoma krokmi prešiel k stolu. Otvoril zásuvku a vytiahol z nej malú krabičku zabalenú v jednoduchom striebornom papieri. Chvíľu ju prevracal v ruke a premýšľal, či je to dobrý nápad. Avšak jeho kroky teraz viedla iná sila, než tá riadená mozgom. Jeho srdce bolo vytrvalé a dnes odmietalo ustúpiť do ústrania. A Severus, hoci sa veľmi snažil mu odporovať, zlyhal vo svojej snahe a s tichým zašušťaním cestovného pláštá vykročil v ústrety noci, v ústrety potrebám svojho srdca.

Calwen práve zatvárala dvere za svojou túlavou mačkou, ktorá pred chvíľou škriabala na dvere.

„Kdeže si sa zase túlala? Nabudúce ťa nechám v tom snehu, ak neprídeš domov skôr.“ karhala ju mierne a vzala ju na ruky. Chcela ju vziať do kúpeľne a vysušiť ju uterákom, aby neprechladla, no v tom začula zvláštny zvuk prichádzajúci zvonka. Potichu otvorila dvere a vykukla von. Sprvu nevidela nič, ale keď si privykla tme, zazrela pohyb v kúte terasy.

„Kto je tam?“ spýtala sa a hoci sa bála, nedala to na sebe poznať. Jej hlas znel pevne ani skala, ktorá vyčnievala uprostred jej záhrady v lete obrastená mäkkým machom, teraz však pokrytá vrstvou žiarivo bieleho snehu. Tmavá postava na chvíľu stuhla, akoby premýšľala, čo urobiť. Srdce jej bilo tak divoko až sa bála, že jej vyskočí z hrude. Keď sa postava v tmavom plášti priblížila, od strachu znehybnela.

Kapitola č.19: Darček

Severus znehybnel len čo začul jej ľubozvučný hlas. Viac než čokoľvek iné túžil pozrieť do jej zelených očí a pobožkať jej plné pery, avšak keby to urobil, už by sa od nej nemohol odtrhnúť. Nemal som sem chodiť, pomyslel si a pri pohľade na jej nežnú tvár sa mu krv nahrnula do tváre. Cítil sa ako študent prichytený pri nejakom lajdáctve. A vlastne to bola pravda. Prichytila ho pri čine. Prišiel sem, len aby jej na podobločnici nechal vianočný darček. Keď ho odhalila, premýšľal, či má ujsť, alebo zostať a odhaliť jej svoju tvár. Zvedavosť a túžba ho premohli a on sa k nej opatrne priblížil. Predstúpil pred ňu a tlmené svetlo z predsieni dopadlo na jeho tvár.

„Severus?“ zašepkala a rukami si prikryla ústa, aby nevykríkla. Mačka, ktorá si až doteraz spokojne hovelá v jej náručí zoskočila na zem a nahnevane zamraučala. Im to však bolo jedno. Stáli tu oproti sebe a svet pre nich prestal existovať. Čas akoby sa zastavil a na malú chvíľu, ktorá sa im zdala byť večnosťou pozerali jeden na druhého. „Si to naozaj ty?“ osmelila sa a natiahla ruku k jeho tvári. Zovrel ju vo svojich teplých dlaniach a priložil ju k perám, aby vtisol letmý bozk na jej roztvorenú dlaň.

„Chýbala si mi.“ pošepol jej do ucha, keď si ju k sebe privinul a hlbokými nádychmi sa vpíjal do vône jej pokožky. Prstami prehrabol jej husté vlasy a hoci vedel, že by tu vôbec nemal byť, čosi ho nútilo ostať. Chcel navždy zovrieť jej telo vo svojom náručí, láskať jej pery a hrať sa s pramienkami jej vlasov. Chcel jej do ucha šepkať vyznanie lásky. Tej nehynúcej lásky ktorú k nej cítil a nič, ani len smrť samotná by nedokázala z jeho srdca vymazať spomienku na ňu.

„Nemôžem uveriť, že si naozaj tu.“ odpovedala a nechala ho, aby ju objímal svojimi mocnými pažami, ktoré jej dodávali pocit bezpečia. Chvíľu tam len tak stáli a objímali sa, vychutnávajúc si vzájomnú blízkosť.

„Podme dnu, je tu chladno.“ povedala a vymanila sa z jeho objatia. Nepúšťajúc jeho ruku vykročila ku dverám, no zastavil ju.

„Nemal by som. Vlastne som chcel len...“ jachtal a vedel, že ho má omotaného okolo prstu.

„Hádam si nemyslíš, že ťa tak ľahko pustím, keď si konečne prišiel?“ spýtala sa naoko nahnevane a ignorovala jeho protesty. Postavila v kuchyni vodu na čaj a o chvíľu, behom ktorej ju neprestajne sledoval a snažil sa vryť si do pamäte každú jej črtu tváre, každú krivku jej tela, pred neho položila hrnček, z ktorého sa vznášala lákavá vôňa jablka a škorice. Obišla stôl a sadla si mu na kolená. Rukami ho objala okolo krku a dlho a vášnivo ho pobožkala. Nebránil sa, skôr naopak. Nemohol sa jej dostatočne nabažiť a tak keď ho viedla po schodoch do svojej spálne, podvolil sa jej prianiu.

Vo svetle dohárajúcej sviečky sledovala jeho profil. Jeho rovný nos, tenké pery inokedy zovreté do tenkej linky, dnes však uvoľnené a tvarované do spokojného úsmevu. Husté čierne obočie sa klenulo nad jeho havraními očami a jemné čierne vlasy rámovali jeho bledú tvár. Keď sa mračil, vyzeral ako boh pomsty, no vo chvíli, ktorá patrila len im dvom v ňom videla toho, kým skutočne bol. Tak veľmi sa bála, že už za ňou nepríde, že ho nikdy viac neuvidí, alebo nebodaj že ju zavrhne pri ich najbližšom stretnutí. Milovala ho nadovšetko a hoci bol ďaleko, vedomie že jej lásku opätuje živilo aj jej lásku k nemu. Vedela, že s východom slnka sa rozplynú aj jej sny o ich spoločnej budúcnosti, ale jeho blízkosť ju utešovala aspoň na túto prchavú chvíľku.

„Kedy ťa zase uvidím?“ spýtala sa pošepky a v očiach sa jej zaleskli potláčané slzy.

„Tak veľmi by som chcel povedať, že skoro.“ odpovedal a prstom jemne zotrel osamelú slzu, ktorá sa skotúlala po jej hladkom líci.

„Budem čakať.“ šepla prv, než jej pery zovrel v ďalšom náruživom bozku.

„Milujem ťa.“ povedal a sám žasol nad tým, s akou ľahkosťou tie slová skĺzli z jeho pier, keď šli od srdca. Bola prvá a želal si, aby bola poslednou, ktorej to kedy povedal nahlas. Aj Lilly miloval a hoci zostáva v jeho srdci aj vďaka Harrymu, ich synovi, Calwen spútala jeho srdce mocnými okovami a on sa z nich nechcel vymaniť.

„Aj ja teba, Severus.“ usmiala sa a so spokojným úsmevom na perách zaspala s hlavou položenou na jeho hrudi. Ich srdcia bili v jednom rytme spojené naveky tým najmocnejším kúzlom, láskou.

Prebudili ho dotieravé lúče slnka, ktoré dnu prenikli cez odhrnuté závesy. So smútkom v očiach pozrel na Calwen, ktorú hoci nechtiac, musel opäť opustiť. Najtichšie ako mohol sa vytratil z izby a jedinou pripomienkou jeho prítomnosti bola malá krabička na nočnom stolíku, ktorú jej tam zanechal. Bez meškania zbehol kopec vedúci k jeho domu a netrvalo ani desať minút, kým našiel všetko potrebné. Ešte raz pozrel do diaľky smerom k domu kde spala a premiestnil sa späť do školy. V to ráno v škole vládol chaos. Študenti sa lúčili alebo na poslednú chvíľu zháňali svoje veci.

„Vážne musíš byť na Vianoce so Snapeom?“ spýtal sa v to ráno už asi tretíkrát Ron a vystrúhal na tvári bolestnú grimasu. „Mohol by som povedať našim, určite by im nevadilo, keby si bol u nás.“

„Nie Ron, nerob si starosti. Nejakto to už prežijem.“ zahováral Harry a v duchu si želal, aby už boli všetci preč a on mohol bežať do podzemného bytu svojho otca. No dobre, tak nie bežať, lebo nik nepredpokladá, že by sa na pobyt u Snapea tešil, ale rozhodne nebude otáľať a pôjde tam hneď. Odprevadil svojich priateľov až k hranici pozemkov školy a svižným krokom sa vracal do hradu.

„Čauko, Harry. Jak je?“ ozval sa hromový hlas jeho priateľa Hagrida.

„Ujde to. Idem si zbaliť veci a asi by som sa mal poponáhľať, aby ma Snape nehládal.“ povedal naoko znudene.

„Neboj, šak on to Snape neni zas taký zly chlap. Je trochu mrzut, to hej, ale neni zly. Dokonca chcel odo mňa stromek, a to nikda nechcel.“ snažil sa ho utešiť Hagrid, no nevšimol si nadšené ohníčky planúce v Harryho očiach.

„Keď myslíš...tak ja už pôjdem, aby ma náhodou nenechal drhnúť kotlíky.“ rozlúčil sa a odbehol. Zadýchaný dobehol až k veži, kde ho už čakal Severus so známym úškrnom na tvári.

„Ale, ale. Zase porušujeme pravidlá, Potter? Som si istý, že si naše spoločné Vianoce veľmi užijeme.“ zatiahol sarkasticky a žmurkol na Harryho.

„O tom nepochybujem. Ak dovoľíte, vezmem si len nejaké svoje veci.“ zadychčane odpovedal Harry a zmizol za portrétom bucl'atej dámy. O pár minút neskôr už kráčal vedľa svojho profesora s tajomným úsmevom na tvári.

Len čo sa za nimi zatvorili dvere Severusovho bytu, Harry to už viac nevydržal a od radosti skríkol:

„Hurá, prázdniny!!!“ a poskakoval pri tom akoby mu pod nohami vybuchovali hnojové bomby.

„Ak si sa už dosť vybláznil, čo takto ozdobiť stromček?“ navrhol Severus a otvoril krabicu s ozdobami, ktoré priniesol z domu. Harry sa na ne s nadšením vrhol a asi po dvoch hodinách sedeli pred krbom, v ktorom plamienky tancovali svoj ohnivý tanec a kochajúc sa pohľadom na ozdobený stromček popíjali vianočný punč.

Kapitola č.20: Šťastné a Veselé

Harry nespokojne zamrmľal, keď mu Severus zobral prikrývku a so škodoradostným úsmevom sledoval, ako sa mračí.

„Čo je? Veď sú prázdniny.“ pošťožoval si chlapec a natiahol sa pre svoju perinu, ale márne.

„Prázdniny možno, ale všetci vo Veľkej sieni na nás čakajú s raňajkami. Alebo chceš, aby si mysleli, že som ťa zabil už v prvú noc?“ podpichoval ho aj naďalej Snape.

„Nie, to nie.“ podvolil sa a malátne vstal z postele. „Daj mi 5 minút a môžeme ísť.“ zamumlal a zmizol za dverami kúpeľne.

Severus mal pravdu. Všetci už boli vo Veľkej sieni a nadšene o niečom diskutovali. Uprostred miestnosti stál stôl prestretý asi pre 15 ľudí a všetci, učitelia i študenti sedeli spoločne.

„Severus, Harry, rád vás vidím. Tak ako ste sa vyspali?“ spýtal sa ich so žiarivým úsmevom na perách Brumbál. Snape po ňom hodil zamračený pohľad a Harry len čosi neurčito zamrmľal. Musí to predsa vyzerieť dôveryhodne, hovoril si. A zrejme to tak vyzeralo, lebo Sirius Black pri pohľade na Harryho zlostne odložil svoju vidličku a odsunul tanier s nedojedenými raňajkami. Pohľadom prepaľoval Snapea a zdalo sa, že sa musí veľmi premáhať, aby nevyvolal hádku pred zrakmi všetkých ostatných. Harry sa snažil ignorovať napätie pri stole a nabral si plný tanier miešaných vajíčok a pridal k tomu pár plátkov do chrumkava opečenej slaniny.

„Harry, nešiel by si sa trochu prejsť?“ spýtal sa Sirius, keď to už viac nemohol vydržať.

„No...ja...“ jachtal Harry a opatrne pozrel na Severusa, ktorý sa tváril nezúčastnene a čítal denného veštca.

„To je skvelý nápad, Sirius. Harry určite uvíta malú prechádzku, než zase pôjde k profesorovi Snapeovi. Však Harry?“ vložil sa do hovoru Albus a tým odpovedal za Harryho.

„Jasné.“ usmial sa Harry a hoci by radšej strávil deň so svojim otcom, rozhovor s krstným otcom ho tiež lákal. Svoj zimný plášť nechal vo veži, tak si preň zabehol a spolu so Siriusom, ktorý ho čakal vo vstupnej hale vyšiel do zasneženej krajiny. Chvíľu kráčali mlčky, no Sirius to dlho nevydržal.

„Tak ako to zvládaš u Snapea?“ nadhodil a súcitne na Harryho pozrel.

„Ale hej. Mohlo by byť horšie.“ odpovedal vyhýbavo a dúfal, že sa celý ich rozhovor nebude točiť okolo Snapea. Už si síce zvykol, že ho ľudia nemajú príliš v láske, ale aj tak neznášal, keď sa ho nemohol zastať.

„Si skvelý chlapec, tých pár dní to určite zvládneš a nabudúce budem viac na Brumbála naliehať, aby mi dovolil sa o teba postarať, tak ako som to sľúbil tvojim rodičom.“

Harry videl príležitosť a chopil sa jej.

„Povieš mi o nich niečo viac?“ navrhol a Sirius prikývol.

„James bol ako môj brat. Spoznali sme sa tak ako ty s Ronom vo vlaku. Neskôr sa k nám pridali aj Remus Lupin, toho nepoznáš a Peter Pettigrew. Ako som počul, s ním už si mal tú česť. Ale o tom by som nerád hovoril. Boli sme na škole dosť známy a dalo by sa povedať, že od našich čias sú dvojčatá Weasleyové prvé, čo nám môžu konkurovať v našich lajdáctvach. Koľko krát sme si len s Jamesom odpykali trest u Filcha, ach kde sú tie časy.“ povzdychol si a na chvíľu sa úplne stratil vo svojich spomienkach.

„A čo mama?“ spýtal sa zvedavo Harry, keď sa mu zdalo ticho už príliš dlhé.

„Lilly bola skvelá. Krásna, milá, vtipná a James bol do nej zbláznený od prvej chvíle. Poviem ti, veľmi sa trápil po každom jej odmietnutí, ale nevzdával to a stále sa ju snažil zbaľiť. Už som si myslel, že je to márne a potom sa to stalo... James bol v siedmom nebi a keď som mu šiel za svedka na svadbe, vravel že je to jeho najšťastnejší deň v živote. To isté potom zopakoval keď sa dozvedel, že je Lilly tehotná.“ pozrel na Harryho a v očiach sa mu zračila neha. Harry to nevydržal a odvrátil zrak. Sirius mu neustále opakoval, ako veľmi ho James miloval, ale bolo by to tak keby vedel, že nie je jeho skutočný otec? Keby vedel, že jeho otcom je Severus? Trápilo ho aj to, ako veľmi sa medzi sebou neznášajú títo dvaja, pritom by tak moc chcel, aby sa to zmenilo a oni si rozumeli. Nemusel by potom voliť medzi Siriusom a vlastným otcom. „Prečo vlastne tak nenávidíš Snapea?“ spýtal sa na to, čo ho už hodnú chvíľu páliło na jazyku.

„To je ťažké.“ zamyslel sa Sirius a pozrel do diaľky, akoby tam našiel odpoveď na Harryho otázku.

„Je to niečo ako medzi tebou a Malfoyom. Proste sa to stalo a pretrvalo dodnes. Robili sme si hrozné naschvály, my jemu a on nám. Nakoniec to prerástlo do roviny, z ktorej nebolo cesty späť a nech by sa teraz stalo čokoľvek, ťažko by sa na to dalo zabudnúť. Ale neboj, dohliadnem na to, aby sa ti Snape nemstil za to, čo bolo medzi ním a Jamesom.“ sľúbil a potľapkal ho po chrbte.

Sirius mu ešte dlho potom rozprával o spoločných dobrodružstvách s Jamesom a obaja sa pri tom celkom dobre zabávali. Okolo obeda zašli za Hagridom, no zdvorilo odmietli jeho vianočné koláčky tvrdé ako skala.

„No, ja by som sa asi už mal vrátiť. Bolo to s vami super.“ zdvihol sa a poďakoval im za krásny spoločne strávený deň.

„Pôjdem s tebou.“ rozhodol Sirius a vyšiel s Harrym z drevenej chalupy na kraji lesa. Už sa stmievalo a na cestu im svietil bledý mesiac.

„Niečo pre teba mám, Harry.“ zastavil ho Sirius na polceste k hradu a spod pláštťa vytiahol akýsi balíček.

„Čo to je?“ zvedavo sa spýtal chlapec a pri pohľade na niečo, čo vyzeralo ako darček mu oči zasvietili od radosti.

„Tvoj vianočný darček. Je to plášť, ktorý patril Jamesovi. Užili sme si

vd'aka nemu veľa zábavy a viem, že by si prial, aby si ho mal ty, Harry.“ vysvetlil a podal mu ho.

„Chceš povedať, že je to ten neviditeľný plášť, o ktorom si mi rozprával?“ žasol chlapec a priam s úctou prevzal jednoducho zabalený balíček.

„Presne ten. James mi ho raz požičal, keď som mal istú prácičku pre Brumbála a odvtedy som nemal príležitosť mu ho vrátiť.“ posmutnel a Harry si poľahky domyslel, že to bolo tesne pred ich smrťou.

„Ďakujem.“ zašepkal Harry a objal svojho krstného otca.

„Šťastné a Veselé Vianoce, Harry.“ zaželel mu Sirius a pozeral za ním, ako mizne v chodbe do podzemia.

Dvere bytu profesora lektvarov sa otvorili a na Harrym spočinul pohľad samotného profesora.

„Bavil si sa?“ spýtal sa mrzuto.

„Celkom hej, ale som rád, že som tu.“ nevšímal si Harry jeho zlú náladu.

„Skutočne? Mal som iný pocit.“

„Čože? To nemyslíš vážne? Vieš ako som sa vtedy bál, keď mi riaditeľ oznamoval, kde budem na Vianoce? Chvíľu to vyzeralo, že ma chcel nechať u Siriusa.“ priznal Harry a sadol si do kresla pred kozubom.

„To je nepravdepodobné. Albus veľmi dobre vedel, že budeme tráviť Vianoce spolu.“ odpovedal a podal mu teplé kakao a sám si sadol do druhého kresla.

„Musel si ho dlho presviedčať?“

„Ani nie, bolo mu jasné že budeš chcieť stráviť Vianoce so mnou, keďže vie o tom, že si môj syn.“ povedal nezaujato a zo stola si vzal rozčítanú knihu.

„On to vie? Tak prečo som to mal pred ním tajiť?“ nechápavo naňho pozeral Harry.

„Povedal som mu to v ten večer, keď si sa stratil v lese. Možno ťa len skúšal ako dobre sa vieš ovládať.“ pokrčil Snape ramenami.

„To akože si zo mňa robil srandu?“

„Tak nejako. Nie že by som hodloval jeho zmyslu pre humor, ale mohlo byť zaujímavé sledovať, ako si sa z toho chcel vykrútiť.“ uškrnul sa Severus a nadobro odložil snahu začítať sa do knihy.

„To teda vôbec nebolo vtipné.“ pošťazoval si Harry a bojoval s pokušením spýtať sa, čo by robil keby súhlasil so Siriusovým návrhom.

„Dost' o tom. Zahráme si šachy? Bol som totiž zhrozený tvojou neschopnosťou poraziť pána Weasleyoho.“ zmenil tému Severus a vyťahoval z poličky šachovnicu a figúrky.

„To sa ti povie. Chcel by som vidieť teba, či by sa ti to podarilo. Ron je v tom vážne dobrý.“ oboril sa Harry, no proti hre s otcom nenamietal. Spoločnou hrou strávili čas až do večere. Veľká sieň bola nádherne vyzdobená a na spoločnom stole bolo slávnostne prestreté. Harry očami preletel celú miestnosť a užíval si tú sviatočnú atmosféru.

„Drahí priatelia. Som rád, že môžem zase sedieť tu medzi vami, mojimi kolegami, študentmi, priateľmi.“ prehovoril Brumbál a nik sa neodvážil ho prerušiť.

„Prajem vám krásne a ničím nerušené sviatky. Nech sú také aké majú byť, a to sviatkami radosti, pokoja a mieru.“ povedal a zdvihol čašu s vínom na prípitok.

„Šťastné a veselé.“ zaznievalo z každej časti stola a navzájom si priťukli. Večera prebehla v porovnaní s raňajkami v pohodovej atmosfére a Harry bol rád, že aj jeho otec podľahol čaru Vianoc a mračil sa menej než zvyčajne.

Do ich bytu sa vrátili tesne pred polnocou a Harry sa už tešil do postele. Nie že by bol unavený, ale čím skôr pôjde spať, tým skôr bude ráno a on tak ako jeho spolužiaci vo svojich domovoch objaví pod stromčekom darčeky.

„Ako sa ti páčila večera?“ spýtal sa so záujmom Severus, keď už Harry ležal v posteli.

„Bolo to super. Som rád, že som tu. Ale čosi tomu chýbalo.“ zamyslel sa.

„Čo také?“ Severus naklonil hlavu a zvedavo čakal, čo z neho vypadne.

„No predsa tvoj vianočný puding.“ povedal pohoršene, akoby vysvetľoval nejakú primitívnu vec malému dieťaťu.

„Ach, skoro som zabudol.“ plesol si dlaňou na čelo a vytiahol hŕľku. Zamumlal kúzelnú formulku, no Harry nerozumel akú a v tom momente sa pred ním a Severusom vznášali dva poháre. A v ňom? Zmes ovocia zaliata čokoládovým pudingom a to všetko ozdobené šľahačkou a piškótou.

„Páni, ocko, ty si úžasný.“ vykrikol od radosti Harry a vrhol sa Snapeovi okolo krku. Hneď potom chňapol po svojom pohári a s chuťou sa doňho pustil. Severus na neho chvíľu prekvapene pozeral, šokovaný tým ako ho Harry oslovil. Dúfal v to odkedy sa Harry dozvedel, že je jeho otcom. Keď však Harry stále zostal pri oslovovaní krstným menom, nechal to tak a v duchu si nadával, že bol taký neoblomný, keď Harrymu v štyroch rokoch vysvetľoval, aby ho tak nevolal. Teraz mu však jeho syn dal ten najkrajší dar, aký si len mohol priať. Spokojne sa usmial a bol rád, že i taká maličkosť akou je obyčajný puding môže u dieťaťa vyvolať toľké nadšenie. Ešte že ho urobil, kým bol Harry so Siriusom.

„A teraz už spi.“ prikázal mierne, keď vyprázdnil poháre.

„Dobrá noc, oci.“ zaželel Harry, skúšajúc ako to znie a ako na to oslovenie bude Severus reagovať. Ten mu nežne postrapatil vlasy a usmial sa naňho.

„Aj tebe, Harry.“ zaželel a odišiel z jeho izby s pocitom radosti, ktorý ho naplnil po tom jedinom slovu z úst jeho syna.

Len čo sa slnko vyhuplo nad obzor, stál Harry pred vianočným stromčekom a rozžiarenými očami prechádzal z jedného darčeka na druhý.

„Wow.“ vykĺzlo mu z úst a bol natoľko zaujatý, že si nevšimol Severusa

sediaceho na gauči.

„Šťastné a Veselé, Harry.“ ozvalo sa mu za chrbtom.

„Šťastné a Veselé, oci.“ odpovedal rovnako a nervózne postával pred stromčekom.

„Tak si nejaký vyber.“ navrhol Snape a Harry sa s nadšením vrhol na darčeky. Bolo medzi nimi aj niekoľko balíčkov od jeho priateľov a známych, no väčšina samozrejme od Severusa. Keď objavil novú sadu šachov aj s knihou *Ako sa stať šachovým veľmajstrom*, tváril sa naoko pohoršene, ale radosť v jeho očiach nešlo zamaskovať. Okrem toho dostal súpravu na metly, ktorú v lete obdivoval v Priečnej ulici.

„Ďakujem.“ povedal nadšene a Severus spokojne prikývol.

„Tento je pre teba.“ podával Harry Severusovi balíček, ktorý sám balil. Jeho otec sa tváril prekvapene. Zväčša od Harryho dostával drobnosti, ktoré sám vyrobil, no o to väčšiu radosť z nich mal. Nemohol poprieť, že bol veľmi zvedavý, čo je to tentokrát. Keď roztrhol ozdobný papier, objavil krabicu ukrývajúcu najnovšiu sadu na prípravu lektvarov, ktorú pred časom objavil v jednom zo svojich predplatených časopisoch. Sprvu uvažoval, žeby si ju objednal, ale rozhodol sa s tým ešte počkať, kým mu slúži jeho stará ešte zo školy.

„Harry, kde si k tomu prišiel? Je to novinka a určite to muselo stať kopu peňazí.“ oslovil syna, no s úžasom a priam s úctou si obzeral nože, stierky a sklenené tyčinky, ktoré boli v sade.

„Ušetril som si niečo z vreckového a raz som videl, ako si si to založil v tom časopise. Myslel som, žeby sa ti mohla páčiť...“ vysvetlil chlapec a nervózne si hrýzol spodnú peru.

„To si nemusel, Harry ale ďakujem. Je to skutočne krásny darček.“ povedal s úsmevom a ukázal na miesto vedľa seba, aby sa Harry posadil. Objal ho okolo ramien a spoločne so záujmom si prezerali svoje darčeky.

Obaja boli v tej chvíli dokonale šťastní, avšak nie každý im to prial. Severusova tvár sa skrivila od bolesti, keď sa jeho znamenie zla rozpálilo. Harry vycítil zmenu jeho nálady a keď sa ich pohľady stretli, pochopil.

„Prečo dnes?“ povzdychol si Harry.

„Neboj, čoskoro som späť. Hlavne zostaň tu a nikam nechod.“ varoval ho otec, keď sa pripravoval na odchod.

„Mám ťa rád, ocko. Buď opatrný.“ šepol Harry a vrhol sa mu do náručia.

„Budem. Nezabúdaj, že nech by sa dialo čokoľvek, budem stále s tebou.“ odpovedal Severus a naposledy pozrel do smaragdových očí svojho syna. Hneď potom ho pohltili zelené plamene letaxu, keď šiel informovať Brumbála o svojom odchode.

Kapitola č.21: Spojenie myslí

Harry sa bezducho prechádzal po Severusovom byte a jeho myšlienky sa neustále zaoberali tým, čo Voldemort chystá tentoraz. Snažil sa chvíľu si čítať, ale písmenka sa mu pred očami mihali bez toho, aby čokoľvek z toho vnímal. S povzdychom knihu odložil a vytiahol svoju novú sadu šachov, lenže ani to nedokázalo jeho myseľ zaujať dostatočne. A tak si len sadol do kresla a ako zhyponotizovaný pozeral na žiarové svetielka na stromčeku, ktorý so Severusom pred dvomi dňami ozdobili.

Severus Snape v tom čase stál uprostred kruhu Smrtijedov, ktorí sa sem premiestnili po volaní ich pána.

„Moji milí, som tak rád, že vás vidím. Ani si neviete predstaviť, ako veľmi mi chýbala možnosť osláviť tieto krásne sviatky.“ ozval sa ľadový, dych vyrážajúci Voldemortov hlas.

„Milujem pohľad na šťastnú rodinku sediacu okolo stromčeka. A hádam ešte viac milujem ich zúfalé volania o milosť, keď sa zvíjajú na zemi. Ach áno, ja som pánom ich života a len ja rozhodujem o tom, či budú žiť. No povedzte, nie je to krása?“ tešil sa ten slizký had zo svojich morbidných predstáv. Severusova myseľ bola uzavretá a dobre chránená, inak by sa asi nedokázal ovládnuť pri tej hroznej predstave. Až príliš dobre vedel, ako sa Voldemort počas Vianoc zabáva. Na začiatok pár mučiacich kliatob použitých na mudloch, ktorých potom vystrieda pár úbožiacov z čarodejníckych rodín a úplne nakoniec súkromná zábava za zatvorenými dverami. Voldemort si každé Vianoce zvolí jedného zo Smrtijedov, ktorý ho poctí svojou návštevou v súkromí jeho domu. Nikto nikdy neprezradil, čo sa tam behom tých večerov odohráva a Severus to radšej nechcel vedieť.

Bol to strašný pohľad na ľudí, ktorých mučili a ešte horší bol pocit, že im nijako nemôže pomôcť. Vedomie, že sa toho nemusí aktívne účastniť to robilo len o málo lepším. Voldemort sa totiž na túto zábavu podujal sám a oni len stáli, držali v zajatí ostatných členov rodiny a prizerali sa. Severus držal v zajatí chlapca asi v Harryho veku. Bol to útlý chlapec s hnedými vlasmi a hnedými očami a hoci s Harrym nemal okrem veku žiadne spoločné rysy, videl ho Severus pred sebou a premýšľal, aké by to pre jeho syna bolo traumatizujúce, keby sa musel pozerať na svojho otca zvíjajúceho sa pod Cruciatom. Chlapec, ktorého držal z toho bude mať do konca života príšerné trauma v prípade, že to celé vôbec prežije v zdraví.

O niečo viac sa Smrtijedi angažovali pri odstraňovaní ochranných kúzel čarodejníckych rodín. Severus s hrôzou zistil, že sú v dome jedného z jeho študentov, no napriek strašnému hnevu, ktorý ním lomcoval na sebe nedal nič poznať.

„To by stačilo.“ rozhodol Voldemort keď sa dosť nabažil utrpenia tých

úbohých rodín. Ako prejav svojho milosrdenstva v tento sviatočný deň nechal všetkých žiť a tak mohol Severus dúfať, že všetci budú v poriadku, ak sa im dostane včasnej pomoci.

„Môžete ísť. Stretneme sa, keď vás opäť zavolám.“ rozkázal a naznačil, aby odišli. Severus už si vydýchol, no nie nadiľho.

„Ty zostaň, Severus. My dvaja dnes máme ešte nejakú prácu.“ povedal a vrhol na Severusa pohľad, ktorému nešlo odporovať.

„Čím vám môžem byť nápomocný, môj pane?“ spýtal sa Severus, keď osameli.

„Odlož svoju masku. Chcem ti vidieť do tváre, keď s tebou hovorím.“ ozval sa tichý príkaz a on poslušne vykonal, čo mu Voldemort prikázal.

„Zdá sa, že máme malý problém.“ povedal Voldemort zamyslene a na chvíľu sa odmlčal, aby nechal svoje slová doznieť. „Brumbál je príliš dobre informovaný o väčšine mojich plánoch. Nevieš, čím by to mohlo byť?“ spýtal sa ľadovým hlasom a jeho červené oči sa vpíjali do Snapeových čiernych, keď sa snažil prelomiť jeho obranu.

„Netuším, pane.“ odpovedal Snape a silou vôle udržiaval svoje myšlienky pevne uzamknuté.

„Podľa môjho názoru máme vo svojich radoch zradcu. Neviem kto to je, ale ver mi, že keď ho odhalím, pripravím mu tú najstrašnejšiu pomstu, že bude prosiť o smrť.“ oči mu nebezpečne svietili, keď to vravel.

Snape sa striasol pri pomyslení, žeby mal byť odhalený, ale tváril sa vyrovnané.

„Od teba dnes chcem jedno, Severus. Dostaneš ma do hradu, aby som raz a navždy skoncoval s tým chlapcom.“

„Kedy to chcete urobiť, pane?“ spýtal sa Snape a pochytilo ho zlé tušenie.

„Hneď teraz, Severus. Sú Vianoce, takže Brumbál nebude na môj útok pripravený. Navyše pôjdeme len my dvaja, takže ma tam dostaneš pekne nepozorovane. Tých pár učiteľov, čo sa nám postaví do cesty hravo zvládneme.“

„Nie som si istý, či je to dobrý nápad, pane.“ odvážil sa namietajú, hoci tušil že to vyvolá vlnu nevôle.

„Odvažuješ sa mi odporovať?“ okríkol ho Voldemort a sotva sa Severus nadýchol, už sa zvíjal v prachu v ukrutných bolestiach. „Ja rozhodnem kedy a ako budem ďalej postupovať. Tvojou úlohou je pomôcť mi prekonať jeho ochranné kúzla.“ vrčal Voldemort a zoslal na Snapea ešte jeden Cruciatus.

Keď sa mu konečne podarilo pozviechať sa zo zeme, horúčkovo premýšľal, čo robiť. Vedel, že musí Voldemorta počúvať, no ako varovať Brumbála? V tom ho napadlo jediné možné riešenie. Harry a ich spoločný prívesok. Aby však mohol k Harrymu prehovoriť, bolo potrebné poľaviť v nitrobrane. Bolo to riziko, no Voldemort nevyzeral, žeby chcel slediť v Snapeovej mysli. Rozhodol sa teda jednáť. Len čo si v hlave sformuloval myšlienku, ktorou chcel vyslať varovanie, príval hnevu ničivejší než tornádo vstúpil do jeho mysle a svojou ničivou silou

rúcal aj zvyšky jeho obrany. Márne sa snažil svoju myseľ znovu uzavrieť. Voldemort videl príliš na to, aby pochopil, kým Snape v skutočnosti je.

„Ty podlý bastard! Zradca! Ja som vedel, že v tom lese si sa neobjavil len náhodou.“ šialený od zlosti metal Voldemort na Snapea jednu kliatbu za druhou. Severusova hŕľka bola odrazu nenávratne preč a on nemal šancu sa brániť.

„Za toto mi zaplatíš. Ty aj tvoj syn. Čo myslíš Severus, ako sa vyrovná s tým, že jeho otec i matka zomreli len a len kvôli nemu?“ vrieskal a neustával v mučení, pri ktorom Severus ledva lapal po dychu. Bolesť ochromovala jeho zmysly, otupovala jeho myseľ a on viac nedokázal mlčať a popierať tú bolesť. Myseľ, ktorej jediným oporným bodom a svetlom bol obraz jeho syna.

Po dlhom premáhaní sa Harry zaspal v kresle, no rozhodne to nebol pokojný spánok. Snívalo sa mu o noci, keď zomrela jeho matka. V ušiach mu zaznieval ten odporný šialený smiech, ktorý nie a nie prestať. V tom sa však pred ním vynoril iný obraz. Jazva na čele ho neskutočne páčila a on cítil obrovskú zlobu. Nenávisť sršala z každého slova, ktoré sa mu dostali do uší.

„Zradca. Za toto mi zaplatíš! Ty aj tvoj syn. Čo myslíš Severus, ako sa vyrovná s tým, že jeho otec i matka zomreli len a len kvôli nemu?“ Okrem toho hlasu sa odkiaľsi ozývali zúfalé výkriky bolesti a Harry vo svojom sne videl otca ležiaceho v kaluži krvi, zvíjajúceho sa od bolesti. „Niiiiiiiiiiiiiiii!!!“ vykrikoval zúfalo a otvoril oči. Sedel v kresle pred kozubom, v ktorom doháral oheň a okolo neho bola tma. Pred očami mal stále ešte obraz, ktorý videl vo svojom sne a triasol sa po celom tele. Premýšľal, čo by mal urobiť a vo chvíli, keď sa chystal hodiť do ohňa letaxový prášok, doniesli sa k nemu tiché slová jeho otca: „Vždy budem s tebou, Harry, vždy. Nezabudni...“ Harry inštinktívne siahol po svojom prívesku, ktorým sa tie slová k nemu doniesli.

„Ocko, nie... neopúšťaj ma! Vydrž, zoženiem pomoc. Prosím vydrž!“ plakal Harry a vbehol do krbu, aby zohnal riaditeľa.

Kapitola č.22: Neopúšťaj ma!

Zelené plamene sa rozžiarili a do riaditeľne vstúpil Harry s vystrašeným výrazom na tvári. Nevšimol si postavy sediace v kreslách pre hostov, ale rovno sa otočil na Brumbála sediaceho za stolom.

„Musíte mu pomôcť. Prosím, pomôžte mu. Zistil to! Vie všetko a teraz ho chce zabiť.“ chrľil zo seba Harry a po tvári mu stekali slzy. Albus Brumbál na neho chvíľu vážne pozeral, ale nič sa nepýtal. Vedel, koho má Harry na mysli a hoci netušil, ako zistil že Voldemort Severusa odhalil, veril mu. Na rozhovor bude času dosť, teraz musí pomôcť Severusovi.

„Kde je?“ spýtal sa a chytil Harryho za rameno. Pevný stisk jeho ruky prinútil Harryho na malú chvíľu sa spamätať.

„Ja...neviem. Bolo to ako nejaký hrad. Prosím, ponáhľajte sa, inak ho zabije.“ pozrel naň očami plnými zúfalstva.

„Sirius, ideme. Minerva, postaraj sa prosím o chlapca. Nech mu Poppy dá niečo na upokojenie.“ prikázal svojim hosťom, ktorí šokovane sledovali scénu odohrávajúcu sa priamo pred ich očami. Ani jeden sa neodvážil spýtať čo sa deje a bez protestov urobili, čo im povedal. Brumbál podišiel k bydielku, na ktorom sedel krásny zlatočervený vták a čosi mu potichu zašepkal. Pokynul Siriusovi, aby sa chytil jeho peria a sám tak tiež učinil. Harry s Minervou sa ani nenazdali a boli preč. Chlapec sa zosunul do kresla a objal si rukami kolená. Celý ten čas v ruke zvieral svoj príviesok a uistoval svojho otca, že pomoc už je na ceste.

Minerva pozorovala chlapca a premýšľala, čo sa asi stalo, kým prišiel sem do riaditeľne. Albus ju aj Siriusa zavolať, aby im oznámil, že Severus bol povolaný Voldemortom. Mali byť pripravený zasiahnuť a pomôcť, keď bude treba. Žeby azda Harry hovoril o Severusovi? Ak správne pochopila, že bol odhalený, potom je situácia naozaj vážna. Bol by zázrak, keby jej kolega prežil. Napriek tomu, že nemala Snapea príliš v láske, tolerovala ho ako svojho kolegu a dobrého učiteľa, hoci jeho učebné metódy neschvaľovala. Vedela tiež, že pre Rád je neoceniteľným prínosom nielen ako zdroj informácií ale i ako jeden z jeho najskúsenejších členov, pokiaľ šlo o boj proti čiernej mágii. Nepriala mu smrť.

Z jej zamyslenia ju vyrušili tiché vzlyky ozývajúce sa z kresla. Harry mal hlavu položenú na kolenách a ticho plakal.

„Podte, pán Potter. Odvediem vás na ošetrovňu. Madam Pomfreyová vám dá niečo na upokojenie.“ zavelila, no musela mu to zopakovať ešte aspoň trikrát a dôraznejšie, aby ju vôbec vnímal. Madam Pomfreyová ho uložila do prázdnej postele a prinútila ho vypiť nejaký lektvar. Mechanicky urobil, čo mu prikázali, no keď ležal na posteli

s očami doširoka otvorenými, nevnímal nič okolo seba. Snažil sa spojiť so Severusom, no odpoveď na jeho volanie neprichádzala.

„Čo sa mu stalo?“ dožadovala sa vysvetlenia madam Pomfreyová, keď sa Harry ani po pol hodine nepohol, len stále zíval do prázdna.

„Kiež by som to vedela, ale myslím, že to nejako súvisí so Severusom. Smrtijedi mali dnes nejakú schôdzku a ak som správne pochopila niektoré chlapcove slová, tak ho odhalili. Zúfalo kričal na Albusa, aby mu šiel pomôcť.“ odpovedala Minerva s tichým povzdychom.

„Pre Merlina. Nechcem ani len domyslieť, čoby mu urobili, keby to bola pravda. Ale čo s tým má ten chlapec? Myslela som, že sa so Snapeom neznášajú a teraz tu kvôli nemu leží v ťažkom šoku?“ neveriacky krútila hlavou ošetrovateľka.

„Sama to neviem pochopiť. Zrejme budeme musieť počkať, kým sa vráti Albus. Ten snáď bude vedieť viac.“

„Len dúfam, že je Severus v poriadku.“ vyslovila Poppy za obe.

Albus so Siriusom sa zatiaľ preniesli do akéhosi opusteného hradu.

Vzdych tam bol veľmi ťažký a zatuchnutý. Na stenách viseli v každom rohu pavučiny a kde tu sa držala pleseň.

„Kde to sme?“ spýtal sa Sirius a obozretne sa obzeral na všetky strany s hŕlkou v pozore.

„Tento hrad kedysi Voldemort využíval ako svoje sídlo. Je to jediný hrad, ktorý ma v spojení s ním napadá.“ odpovedal Albus a opatrne nahliadal do všetkých izieb.

„Albus, to čo Harry hovoril...mal na mysli Snapea?“

„Áno. Zdá sa, že Severus má problémy. Len dúfam, že nejdeme neskoro.“ odpovedal vážnym hlasom a neustával v hľadaní.

„Nechápem, ako...“

„Neskôr. Teraz ho musíme nájsť.“ prerušil ho Brumbál a podišiel k dverám vedúcim do hlavnej sály. Bola prázdna, avšak stopy uprostred jasne svedčili o Harryho slovách.

„Pre Merlina.“ zhíkol Sirius, akoby až teraz pochopil vážnosť celej situácie.

Albus sa zohol ku kaluži krvi, v ktorej ležal akýsi prívesok. Ruky sa mu triasli, keď si ho vkladal do vrečka spolu s malou fľaštičkou, do ktorej zobral vzorku krvi. Pozorne hľadal akékoľvek ďalšie stopy. O kúsok ďalej našiel kôpku popola, ktorý bol ešte teplý.

„Myslíte, že ho Voldemort upálil?“ šepol Sirius a už pri tej predstave sa mu robilo zle. Snape bol parchant a neznášal ho, ale takúto smrť by neprial ani jemu.

„Toto nie je popol zo spáleného tela. Povedal by som, že je to len Severusov plášť a maska, čo boli spálené.“ vyvrátil jeho tvrdenie Albus avšak ani jeho samého to neupokojilo.

„Čo s ním teda urobil?“

„To neviem, ale určite nič dobrého. Musíme sa vrátiť. Potrebujem hovoriť s Harrym.“ rozhodol a nasledovaný Siriusom sa premiestnil k pozemkom školy.

„Harry bol dosť rozrušený. Myslíte, že je dobrý nápad ho teraz spovedať?“ namietol Sirius, ktorému sa ten nápad nepáčil.

„Je to nutné a verím, že Harry nám ochotne povie všetko čo vie.“ povedal presvedčene a zamieril rovno na ošetrovňu.

„Ako mu je?“ spýtal sa ošetrovateľky, len čo vstúpil dnu.

„Je v dosť veľkom šoku, na nič nereaguje.“ ozrejmila a sledovala riaditeľa, ako pristúpil k chlapcovej posteli. Len čo ho Harry zbadal, razom ožil.

„Našli ste ho?“ spýtal sa, no hlas sa mu lámal prežívanou bolesťou.

„Zatiaľ nie, Harry. Ale nájdeme ho, určite. Len mi teraz povedz, čo sa stalo, než si za mnou prišiel. Zvládneš to?“ oslovil ho Albus jemne a položil mu ruku na rameno, keď sa začal triasť.

„Ja...neviem čo presne sa stalo.“

„Skús si spomenúť. Čokoľvek ťa napadne. Chceš predsa, aby sme Severusa našli. Pomôž mu, Harry.“ presviedčal ho trpezlivo. Harry naňho pozrel smutnými očami a prikývol. Potom mu vyrozprával všetko, čo sa stalo odkedy jeho otec odišiel až kým on sám nešiel požiadať riaditeľa o pomoc.

„Dobre, Harry. Teraz sa upokoj a skús sa trochu vyspať. Ja zase pôjdem Severusa hľadať.“

„Myslíte, že ho naozaj zabil?“ rozplakal sa chlapec. „Neodpovedá ani na volanie cez príviesok a to by nikdy neurobil.“ vzlykal a ukázal Brumbálovi príviesok navlas rovnaký ako ten čo našiel.

„Neviem, chlapče, naozaj neviem. Dúfam, že nie. Musíme byť silní a dúfať, že sa mu podarilo nejako utiecť.“ snažil sa ho nejako povzbudiť, no márne. Chlapcove zúfalstvo zasiahlo aj jeho samotného. Navyše o to viac, že všetko svedčilo o tom, že Severus Snape je skutočne mŕtvy. Nechcel v chlapcovi vzbudzovať falošné nádeje, no nevedel ako dieťaťu povedať, že jeho otec, jediný príbuzný je mŕtvy a on zostal na svete sám.

„Nehýbal sa, keď tam ležal. On vedel, že zomiera... lúčil sa.“ pokračoval Harry.

Minerva, Sirius aj madam Pomfreyová sa prizerali jeho srdcervúcemu výlevu a súcitili s ním. Obe ženy mali v očiach slzy, hoci nerozumeli chlapcovmu smútku pre nenávideného profesora lektvarov.

Asi po pol hodine Harry vyčerpaný upadol do nepokojného spánku. Riaditeľ zavolať svojich kolegov k sebe do riaditeľne a oni očakávali vysvetlenie.

„Obávam sa, že musíme počítať s najhorším.“ začal vážnym hlasom.

„Chceš povedať, že je naozaj...“ Minerva to nedokázala ani vysloviť. Nechcela si pripustiť, žeby ten neohrozený profesor Snape, hrozivý Severus už nebol medzi nimi.

„V tom hrade sme našli dosť krvi, presne ako to opisoval Harry. Chcem urobiť nejaké rozborý, ale nepochybujem o tom, že je Severusova. Navyše ten príviesok, o ktorom Harry hovoril...“ odmlčal sa a siahol si do kapsy, odkiaľ vytiahol ten Severusov. „Našiel som ho tam ležať.“

Harry hovoril, žeby si ho Severus nikdy nedal z krku dole a nikdy neignoroval jeho volanie. Museli mu ho strhnúť násilím.“ ukázal na roztrhnutú retiazku.

„Mohol ho len stratiť.“ navrhla Minerva, snažiac sa oklamať samu seba. „Jedno ale nechápem. Prečo to toho chlapca tak vzalo? Muselo byť strašné sa na to pozerať, to áno, ale aj tak nerozumiem...“ nestihla povedať viac, pretože ju Albus zastavil.

„Minerva, veci niekedy nie sú vždy také, ako sa zdajú. Harryho a Severusova nenávisť bola len divadlom pre nás všetkých. V skutočnosti sú si veľmi blízky a to je tiež dôvod, prečo spolu trávili Vianoce. Inak by som samozrejme nemal nič proti tomu, aby bol Harry u teba, Sirius.“

„Čože? Harry nechcel byť u mňa, lebo chcel byť so Snapeom? Tak toto mi vysvetli.“ rozčuľoval sa Sirius nedbajúc na vážnosť situácie.

„Aj tak už nemá zmysel to tajiť. Severus Harryho vychovával celý ten čas, kým nenastúpil do školy. Dozvedel som sa to v tú noc, keď Harry zmizol v lese. On je totiž Severusov syn.“ vysvetlil Albus a čakal najmä na Siriusovu reakciu.

„Pre Merlina. A on sa na to všetko pozeral. Videl ako ho mučili a zrejme zabili.“ šepkala zhrozená Minerva viac menej sama pre seba.

„Neviem, čo je toto za hlúpy žart, ale Harry je synom Jamesa Pottera a nie Severusa Snapea. Ak k nemu Harry chová istú náklonnosť, musí to byť z iného dôvodu. Toto je proste neprípustné.“ ozval sa Sirius prudko.

„Skutočne? Tak potom si vezmi toto a počúvaj.“ povedal a podal mu do ruky Severusov privesok. Nemusel sa ani veľmi namáhať, aby počul Harryho zúfale volanie:

„Ocko, prosím vráť sa! Neopúšťaj ma! Mám len teba, prosím zostaň so mnou!“

Na malú chvíľu zavládlo v riaditeľni ťaživé ticho. Minerva sa spamätávala zo šoku, Albus premýšľal, kde by ešte mohol hľadať a Sirius sa zamýšľal nad tým, ako toto všetko ovplyvní jeho spoločný vzťah s Harrym.

„Ak ho zabil, kde je jeho telo? Nenechal by ho na dobre viditeľnom mieste, aby sme ho našli?“ spýtala sa Minerva roztrasene.

„Nie. Voldemort zistil, že Harry je Severusov syn a podľa môjho odhadu mu bude chcieť ublížiť tým, že jeho telo nikdy nenájde. Neistota je niekedy horšia než krutá pravda.“ povedal smutne a hoci to pripúšťal len nerád, bol si svojimi slovami temer istý. Okrem neho ešte niekto iný s istotou vedel, že Severus sa nevráti. Harryho radosť z toho dňa bola v nenávratne a miesto toho ho naplnila neutíchajúca bolesť zo straty najbližšieho človeka.

Kapitola č.23: Posledný odkaz

Posledné dni prázdnin trávil Harry u Siriusa. Jeho krstný otec trval na tom, že sa oňho postará, ale čoskoro zistil, že to bude ťažké. Chlapec odmietal jesť a celé dni presedel pri okne hľadiac na zasneženú krajinu. Pred sebou mal položený obrázok, ktorý kedysi Severusovi nakreslil a ktorý našiel na jeho stole, keď si tam bol pre svoje veci. Pohľad na rozbalené darčeky a spomienka na to, ako tu ešte pred pár hodinami sedeli a spoločne sa z nich tešili, mu opäť vohnala do očí slzy. Nenápadne si ich rukávom zotrel a vzal si čo potreboval.

„Harry, poď si vziať niečo jesť. Musíš byť úplne vyhladovaný.“ pokúšal sa ho presvedčiť Sirius, no odpoveďou mu bolo len nesúhlasné pokrútenie hlavou.

„Harry, ja viem že je ti teraz mizerne. Lenže tým, že budeš hladovať nič nevyriešiš. Ani Snape by nechcel, aby si sa takto týral. Alebo chceš, aby som ťa k tomu donútil?“ prehováral ho neustále, no Harry len mlčal.

„Je to márne. Vôbec so mnou nehovorí, odmieta jesť a skoro nespí. Už vážne neviem, čo s ním.“ sťažoval sa Brumbálovi.

„Potrebuje čas. Možno pomôže, keď sa zajtra vráti k svojim priateľom.“

„Možno. Len dúfam, že Ron bude mať aspoň toľko slušnosti, že sa zdrží pripomienok na Snapeovu adresu.“ povzdychol si Sirius, ktorý sám mal trochu problém udržať svoje kusavé komentáre na uzde, ale snažil sa kvôli Harrymu.

Príchod Rona a Hermiony Harryho priviedol na trochu iné myšlienky. Hermiona mu s nadšením jej vlastným skontrolovala úlohy, ktoré si poctivo napísal, pretože vedel, že Severus by nechcel, aby zanedbal školu. Potom si zahral šachy s Ronom, ktorý nešetril chválami na jeho novú sadu.

„No to ma podrž, od koho ju máš? Tú ti dal Sirius?“ vyzvedal kamarát a prezeral si podrobne každú figúrku.

„Nie. Tú mám od otca.“ povedal potichu a Hermiona si nemohla nevšimnúť jeho smutný tón.

„Harry, si v poriadku? Ako to myslíš, že ju máš od otca? Ved' tvoj otec zomrel keď si bol malý, alebo nie?“ spýtala sa opatrne.

„Presne tak, kamoško. Tak odkiaľ ju máš?“

„Vravím ti, že od otca. Od toho skutočného. James Potter v skutočnosti nebol môj otec.“

„Fakt? A kto teda? Ozaj Harry, fakt si akýsi čudný.“ pozrel naňho zamračene Ron.

„Počuli ste o Snapeovi?“ spýtal sa Harry potichu.

„No hej, tatko vravel, že ho vraj zabili Smrtijedi. Je to pravda? Bol si uňho cez prázdniny, takže vieš niečo viac?“

„Dozvedela som sa to vo vlaku. Je to strašné.“ zapojila sa Hermiona.

„Bol to Voldemort. Brumbál a ostatní ho stále ešte hľadajú, ale viem, že ho zabil.“ povedal a každú chvíľu hrozilo, že ho jeho emócie opäť premôžu.

„Ako to môžeš vedieť? Aj keby, bol to hnusný kretén, priznávam, že chýbať mi nebude.“ povedal Ron, ktorý si nevšimol že už len zmienka o Snapeovi zhoršuje Harryho náladu stále viac a jeho posledná poznámka Harryho úplne dorazila. Bez varovania vybehol zo spoločenskej miestnosti a bežal chodbou nevedno kam. Hermiona zlostne pozrela na Rona a vybehla za Harrym. Našla ho sedieť pred dverami Severusovho kabinetu. Sadla si k nemu a položila mu ruku na rameno.

„Nechceš mi povedať, čo sa stalo?“ oslovila ho opatrne.

„Aj ty si myslíš, že si zaslužil zomrieť? Viem, že bol na študentov hnusný, ale vy ho nepoznáte. Neviete, aký je v skutočnosti. Teda bol...“ povedal Harry bezvýrazne. Oči mal červené, ale neplakal. Najhoršiu jeho bolesť odplavili slzy v posledných dňoch a teraz ho naplnila prázdnota. Cítil sa taký sám. Nik nemohol rozumieť jeho bolesti, pretože pre všetkých bol Severus len bývalý Smrtijed, ktorý si zaslužil smrť.

„Nie, Harry. Nikto si nezaslúži zomrieť, ani on nie.“ odpovedala mu Hermiona a nechala kamaráta, aby sa jej zveril ak bude chcieť.

„Chýba mi. Sľúbil mi, že ma neopustí, ale urobil to. Prečo, Hermiona? Prečo mi zabil aj ocka?“ pozrel na ňu a ona videla tú bolesť, ktorá ho zožierala. Slzy sa jej nahrnuli do očí, keď pochopila.

„Je mi to tak ľúto, Harry. Naozaj. A ver mi, ani Ron nemyslel vážne to čo povedal. Keď mi to vravel vo vlaku, tiež bol z toho ostrasený.“

„To som videl.“ poznamenal sarkasticky.

„Harry, Snape bol naozaj tvojim otcom?“ spýtala sa.

„Áno, vychovával ma keď zomrela mama a odkedy som tu, tajili sme, že sa vôbec poznáme. všetka tá nenávisť medzi nami, to bola len pretváрка kvôli Voldemortovi. Vlastne to Severus tajil aj mne, kým som neušiel do toho lesa. Vraj myslel, že to tak bude lepšie.“ vysvetľoval jej.

„Aha. No, je to ťažko predstaviteľné, ale verím ti. Nechceš mi povedať, aký naozaj bol?“ navrhla a Harry prekvapený jej záujmom jej začal rozprávať o svojom detstve a o jeho výmysloch, ktorými Snapea dokázal vytočiť.

„To muselo byť naozaj pekné. Vďaka, že si mi o tom povedal.“

„Vďaka, že si ma vypočula. Nikto mi neverí, že bol Severus skvelý otec.“

„Som si istá, že ešte budeš počuť veľa takých hlúpych poznámok, ako vypustil Ron, ale povznes sa nad ne. Ty vieš, že to čo vravia nie je pravda a hlavné je to, čo cítiš ty.“ povzbudzovala ho.

„Máš pravdu ako vždy, Hermiona.“ povedal po chvíľke a konečne sa trochu usmial. „Severus by nechcel, aby som sa zaberá hlúpych rečami. A asi by sa mi smial, keď by ma tu videl sedieť takto na zemi.“

On bol vždy ten silný a nedal sa zlomiť. Mal by som nasledovať jeho príklad.“ povedal o niečo rozhodnejšie a s týmto novým rozhodnutím vstal a rozhodol sa ísť ďalej, čerpajúc silu zo svojich spomienok.

„Tak sa mi to páči. A teraz pod' a povedz Ronovi pravdu. Je to tvoj priateľ. Uvidíš, že ťa podporí.“ presviedčala ho a on privolil.

Mal pravdu. Len čo Ron zistil, že Snape je Harryho otec, ospravedlnil sa za svoju nevhodnú poznámku s dodatkom, že to nemyslel vážne. V ďalších dňoch sa zdržiaval akejkol'vek kritiky na Snapeovu adresu, za čo mu bol Harry skutočne vďačný.

Ubehol asi mesiac od Snapeovho zmiznutia a Harry zamestnaný školou a rozptyľovaný svojimi priateľmi prekonal to najhoršie. Využil Siriusovu snahu zbližiť sa, aj keď sa bál príliš naňho viazať a tak napredovali len pomaly. V jedno sobotné popoludnie si ho dal zavolať Brumbál a Harry tušil, že to nebude len priateľské rozprávanie sa pri čaji.

„Dobrý deň.“ pozdravil a posadil sa do kresla, ktoré mu riaditeľ ponúkol.

„Dobrý deň, Harry. Asi tušíš, prečo som si ťa dnes zavolať.“

„Chcete mi konečne povedať to, čo som vedel už dávno.“ prikývol Harry.

„Žiaľ, musíme si priznať skutočnosť, že Severus sa už zrejme nevráti.“ odobril jeho názor Brumbál.

„Vedel som to už v ten deň, keď ste za mnou prišiel na ošetrovňu. Ďakujem, že ste sa ma snažil utešiť.“

„Utešoval som nielen teba, ale i sám seba, Harry. Tiež mi na Severusovi záleží a nechcel som si to pripustiť. Ale lepšie je čeliť pravde, hoc krutej, než opíjať sa milosrdnou lžou. Nemyslíš?“ Harry prikývol a upieral zrak na svoje ruky zložené v lone.

„Naozaj ste nenašli vôbec nič?“ spýtal sa a nebol si istý, či chce počuť kladnú a či zápornú odpoveď.

„Niečo predsa.“ povedal a podal Harrymu malú vyrezávanú krabičku. Chlapec prekvapene vzhliadol a vzal si ju.

„Čo to je?“

„Našiel som to v Severusovom byte a dal som tam niečo, čo som našiel v tom hrade, kam si ma poslal. Myslím, že ťa teraz nechám chvíľku osamote, aby si sa na to mohol v pokoji pozrieť. Keď skončíš, stačí za sebou zavrieť.“ rozlúčil sa s ním starec a povzbudivo ho potľapkal po pleci.

Harry v riaditeľni osamel s tajomnou krabičkou, ktorá bola posledným odkazom jeho otca. Roztrasenými rukami odklopil veko zdobené symbolom zmijozelskej fakulty. Vnútri boli akési papiere, no než sa odhodlal k ich prečítaniu, zovrel v ruke malý privesok zavesený na roztrhnutej retiazke. Zhlboka sa nadýchol, aby si dodal odvahu odhaliť ďalšie tajomstvá tejto drevenej kazety. Tichým *Reparo* retiazku opravil a zavesil si ju na krk. Až doteraz sa utešoval myšlienkou na to, že sa raz v jeho hlave ozve: *Tu som, Harry. Potrebuješ niečo?* a on mu na to odpovedá: *Len som ťa chcel vidieť, ocko. Chýbaš mi.*

Nič také sa však už nestane. Nie keď oba prívesky spočívali na jeho krku. Siahol rukou do krabičky a vytiahol odtiaľ dva listy. Jeden vyzeral ako nejaký úradný dokument a ten druhý, písaný Severusovou rukou adresovaný jemu. Srdce sa mu divoko rozbúšilo, keď pozrel na obálku, na ktorej stálo : *Harrymu, môjmu synovi*
Hrča v jeho hrdle rástla a on cítil, že má slzy na krajíčku. Položil list na stôl a pozrel najprv na ten, čo vyzeral ako nejaká úradná listina. S hrôzou zistil, že je to Severusov závet.

V prípade svojej smrti odkazujem ja, Severus Snape, všetok svoj majetok svojmu jedinému synovi, Harrymu Potterovi. K majetku náleží dom v Pradiarskej ulici č.325, ďalej dom v Marylandskej úžine a obsah trezoru č.1313 v Gringotovej banke.

Čo sa týka mojich otcovských práv, týmto dokumentom sa priznávam k svojmu otcovstvu a dávam tak Harrymu právo užívať moje meno-Snape v prípade, že to bude jeho prianím. V prípade, že Harry nedosiahne plnoletosti do dňa môjho skonu, ustanovujem Siriusa Blacka jeho poručníkom a želám si, aby sa o neho postaral.

Svojim podpisom potvrdzujem, že som tento závet napísal pri plnom vedomí a z vlastného rozhodnutia dňa 5.9. 1992.

Severus Snape

Harry tomu nemohol uveriť. Jeho otec ten závet napísal pár dní po návrate Voldemorta. Zrejme sa bál, že nastane situácia ktorá práve nastala a chcel, aby bolo o Harryho postarané. Už viac nedokázal zadržať slzy a nechal ich voľne stekať po svojej tvári. Čakal ho ešte jeden list a on nevedel, či ho vôbec chce čítať. Avšak nemohol odmietnuť to posledné, čo mu po sebe Severus zanechal a tak rozvinul pergamen a čítal. Dátum v rohu hovoril, že to Severus písal deň pred svojou smrťou. V ten deň, keď spolu hrali šachy, smiali sa, večerali vo Veľkej sieni a večer sa napchávali vianočným pudingom. To už bolo naňho príliš a slová pred sebou videl rozmazane.

Drahý Harry,
keď toto čítaš, zrejme už niet cesty späť. Porušil som svoj slub, ktorý som ti dal a to, že ťa nikdy neopustím a budem ťa chrániť. Nevieť, za ako dlho od dnešného dňa sa k tebe toto dostane, no ja dúfam, že už moju ochranu nebudeš potrebovať, pretože teraz sedíš spokojne vo svojom vlastnom dome kde žiješ so ženou, ktorú miluješ a ktorá miluje teba a ja som si stihol užžiť aspoň trochu svojim povinností starého otca. V prípade, že to tak nie je tak dúfam, že sa tak čoskoro stane a toto všetko dosiahneš a budeš šťastný.

Nechcem, aby si za mnou smútil, Harry. Nechcem, aby si sa trápil, chlapče. Chcem, aby si vedel, že len za posledných desať rokov s tebou som nazbieral toľko krásnych spomienok, že môj predošlý život

ich neobsahoval ani päťinu z toho. Dnes je Štedrý deň a pred chvíľkou si mi dal ten najkrajší darček, aký som si mohol želať. Nazval si ma svojim otcom, napriek tomu, že som ťa v minulosti žiadal, aby si to nerobil. Ďakujem, že si ma nepočúvol a učinil si ma šťastného, ako len otec šťastný byť môže. Dúfam, že nám život dopraje ešte aspoň trochu spoločného času.

Som rád, že som sa vtedy pred rokmi rozhodol ťa vziať k sebe a vychovať ťa. Nemohol som urobiť lepšie rozhodnutie a nikdy to neolútujem. Som na teba nesmierne pyšný, Harry. Buď v živote šťastný, synak a spomeň si niekedy na svojho otca, ktorý ťa má veľmi rád.

S láskou Severus

Slzy z Harryho tváre dopadali jedna za druhou na popísaný pergamen a chlapec tíško plakal. Bolo mu jedno, ako teraz vyzerá, on to v sebe nedokázal potlačiť. Bol predsa ešte len dieťa, ktoré nedávno stratilo svojho otca, najdôležitejšiu osobu v živote. Strata matky nebola taká bolestná, keďže si len útržkovito spomínal na okamihy, keď mal jeden rok. Lenže Severus s ním strávil zvyšok jeho doterajšieho života a spomienky sa tlačili do popredia jedna za druhou. Že chlapci neplačú? Čo na tom. Potreboval to zo seba dostať, potreboval si ulaviť. Bol už večer a on sa zobudil na zemi uprostred riaditeľne. Pohľad na otvorenú skrinku po jeho otcovi mu pripomenul, prečo tu je. Hoci sa to zdalo nepravdepodobné, cítil sa lepšie. Poskladal si všetky veci do krabičky a tak ako mu Brumbál prikázal, zavrel za sebou dvere, keď odchádzal. Pridal sa k svojim priateľom a s ich pomocou prišiel na iné myšlienky. Keď potom zaspával vo svojej posteli, zašepkal do tmy: „Nikdy nezabudnem, ocko. Mám ťa rád.“ a zaspal.

Kapitola č.24: Domov, sladký domov

Čas plynul ďalej ako vždy a nezastavil sa pred ničím, ba ani pred smrťou. A tak ľudia v hrade i mimo neho žili naďalej svoje životy a spomínali na tých, ktorí už s nimi neboli.

Voldemort neustále skúšal nové a nové taktiky, ako sa zmocniť chlapca, no vždy zlyhal, keď narazil na Brumbálove prekážky. A tak sa Harrymu Potterovi podarilo úspešne dokončiť prvý ročník na Bradavickej škole čar a kúzel.

„Vidíš Ron, keby si sa viac učil, mohol si mať aspoň také dobré výsledky ako Harry.“ karhala svojho kamaráta Hermiona, ktorá absolvovala ročník ako najlepšia zo všetkých prvákov. Ani Harry sa nedal zahanbiť a keby žili jeho rodičia, boli by naňho určite pyšní.

„Nezačínaj s tým zas, Hermiona. Som rád, že je to za nami a budú prázdniny. Čo ty, Harry? Už sa tešíš na to, že budeš so Siriusom?“ zmenil rýchlo tému Ron a Harry ho v tom nenechal.

„Jasné. Má vraj nejaké veľké plány na leto, ale myslím, že mi dovolí vás navštíviť, ak to teda bude považovať za bezpečné. A keby nie, vraj ste obaja srdečne vítaní u nás.“ odpovedal Harry s úsmevom.

„Páni, dúfam, že ma mamka s tatkom pustia. Inak budem asi celé prázdniny zbavovať záhradu škriatkov.“ pošťazoval si a Harry s Hermionou sa srdečne zasmiali jeho zamračenému výrazu.

„Čafte decká, tak jak je? Šecko dobré?“ ozval sa za nimi veselý hlas Bradavického hájnika.

„Jasné, Hagrid. zajtra predsa začínajú prázdniny. Ozaj, Sirius vravel, že tu cez prázdniny nejaký čas pobudneme, tak by som ti mohol s dačím pomôcť, ak budeš chcieť.“ navrhol Harry.

„Jasnačka, cez leto je tu roboty vždy dosť. No ništ, idem ja pozrieť Tesrally, až sú zajtra fit.“ rozlúčil sa a ešte im aj zamával.

„Čo sú to tie Tesrally?“ spýtal sa Ron a vyzeral pritom pekne natvrdlo.

„To sú kúzelné tvory, čo ťahajú školské koče.“ vysvetľovala Hermiona.

„Čože? Ono ich niečo ťahá? Myslel som, že sú nejako začarované či tak niečo.“ čudoval sa.

„Ron, vážne by si si mal prečítať tú knihu, inak ti s tým Hermiona nikdy nedá pokoj.“ navrhol mu Harry a dokonca sa ponúkol, že mu požičia vlastný výtlačok. Ryšavý chlapec len mávol rukou a pretočil sa na bok, aby mohol lepšie sledovať dianie pri jazere.

Harry bol zvedavý na Tesrally. Bol si istý, že ich zajtra uvidí, pretože sú to tvory neviditeľné tým, ktorí sa ešte nestretli so smrťou. Osteň bolesti ho trochu bodol pri srdci pri spomienke na otca. Bolo to pol roka, čo zomrel a on sa s tým stále ešte zmieroval. Vďaka Siriusovi, Ronovi a Hermione to našťastie celkom zvládal. Avšak nevedel, čo bude keď príde domov. Áno, domov. Do domu, kde býval so Severusom. Chcel sa tam ešte vrátiť, než sa presťahuje k Siriusovi a rozlúčiť sa s Calwen.

Ako jej to len povie?

Deň odchodu nastal a Harry s ostatnými nastúpil do Bradavického Expressu. Sirius mu dovolil absolvovať tu cestu s priateľmi a sľúbil, že ho počká v Londýne. Ubehlo to prekvapivo rýchlo, najmä keď väčšinu cesty strávili Ron s Harrym hraním šachov.

„Cez prázdniny si poriadne naštudujem tú knihu od Severusa a potom ti to natriem.“ vyhrážal sa Harry Ronovi a ten sa posmešne uškrnul.

„To určite.“

Vlak zastavil v stanici Kings Cross a priatelia sa museli rozlúčiť.

„Tak pekné prázdniny a určite mi napíšte.“ mával im Harry na rozlúčku a s úsmevom na tvári sa rozbehol k svojmu krstnému otcovi.

„Pripravený?“ spýtal sa ho a jednoduchým kúzlom zmenšil Harryho kufor tak, aby ho mohol strčiť do vrečka.

„Jasné, tak už poďme.“ chytil sa ho a spoločne sa preniesli pred ich dom.

Prvé čo Harrymu pripomenulo domov bola vôňa ihličia a lesa, ktorá sa ovíjala po okolí. Vdychoval ju plnými dúškami a keď zavrel oči, videl seba a Severusa na čistinke pri lese, kde ho učil lietať a kde líhali v tráve a rozprávali sa.

„Naozaj chceš ísť dnu?“ spýtal sa ho opatrne Sirius a obzeral si okolie.

„Chcem. Pôjdeš aj ty, alebo počkáš tu?“

„Rád sa pozriem, ako to tu vyzerá. Len dúfam, že na mňa z každého rohu nevybafne nejaký tvor naložený v liehu.“ poznamenal na adresu učiteľa lektvarov. Harry prevrátil oči a pokrútil hlavou.

„Severus tu mal všeličo, ale vedel, že ma tie príšery v nálevoch desili a tak ich doma nemal. Väčšinu uchovával v kabinete v škole.“ vysvetlil Harry a po drevených schodoch vystúpil na terasu a k dverám.

„Prekvapuje ma, že bol taký ohľaduplný.“

„Počuj, Sirius. Bol to môj otec a vychovával ma najlepšie, ako vedel. Tak konečne prijmi ten fakt a zapamätaj si to. Nech bolo medzi vami čokoľvek, nehovor o ňom pred mnou takýmto tónom.“ nezdržal sa Harry.

„Len klúd, chlapče. Nemyslel som to zle. Ja len, že si nedokážem Severusa predstaviť, ako berie na niekoho ohľady a už vôbec nie na malé dieťa. Viem, že ťa mal rád a že ty máš rád jeho. Neberiem ti to.“ ospravedlnil sa, pretože chlapec ho zle pochopil.

„Aha, no... tak prepáč. To ja len, že som tu dlho nebol a ...“ habkal.

„V poriadku. tak sa poďme pozrieť dnu.“ položil mu ruku na rameno a otvoril dvere. Závan vzduchu spôsobil, že sa prach usadený na nábytku a podlahe rozvíril. Jediné mávnutie prútika stačilo, aby sa otvorili i okná a dnu preniklo trochu svetla i vzduchu.

„Celkom útulné. Žiaden luxus, ale je tu všetko čo človek potrebuje.“ uznanlivo zhodnotil zariadenie domu Sirius a poobzeral sa po všetkých izbách.

Harry mieril do tej jedinej, ktorá ho teraz zaujímala. Otcova spálňa vyzerala tak ako vždy. Ešte stále tu bolo cítiť škoricu, klinček a mäta.

To boli hlavné vône, ktoré si so Severusom spájal, pretože z neho boli často cítiť potom, ako dovaril nejaký lektvar. Videl sám seba pred pár rokmi, ako sa šplhá do vysokej postele a Severus sa s úsmevom prizera jeho snahe dostať sa k nemu. Nepomáhal mu, no o to radostnejší výraz sa na Harryho tvári objavil, keď sa mu to podarilo a jeho otec mu urobil vedľa seba miesto, prikryl ho dekou a tak napokon zaspali. Spomínal si, ako Severus klial keď Harry ako väčšina detí odmietala jesť, alebo keď trucoval pre nejakú malichernosť. Stál tam bez pohnutia azda dvadsať minút, keď zvonka začul nejaké hlasy. Calwen práve vešala na záhrade prádlo, keď si všimla dve čiernovlasé postavy vchádzajúce do Severusovho domu. Srdce jej od radosti poskočilo. Všetko nechala tak ako bolo a bez meškania sa rozbehla dole kopcom.

„Haló, je niekto doma? Severus? Harry? Kde ste?“ volala a obišla dom zozadu. Zbadala tvorené okná i dvere a na terase niekto stál.

Čiernovlasý muž, ktorý na ňu so záujmom pozrel však nebol Severus.

„Kto ste? A čo tu robíte? Toto nie je váš dom.“ oborila sa naňho a zostala stáť na mieste.

„Prepáčte, ja tu len čakám na Harryho. Prišiel si sem vziať nejaké veci.“ odpovedal popravde a zvedavo si ju obzeral. Cítila sa trochu neisto, keď zachytila jeho pohľad. Vstúpila na prvý schodík terasy rozhodnutá pozrieť sa dnu. Než tak ale stihla urobiť, objavil sa vo dverách čiernovlasý chlapec, ktorého by bezpečne spoznala medzi tisícami.

„Harry, môj ty bože, ty si vyrástol.“ usmiala sa naňho a tuho ho objala. Harry bol veľmi rád, že ju opäť vidí, ale ešte stále nevedel, ako jej to povedať.

„A kde máš Severusa? Zastaví sa neskôr?“ hádala a pozrela do Harryho smaragdovo zelených očí. On však len mlčal a pozeral na ňu.

„Čo sa deje? Spokoj si jazyk? Nikdy si nebyval taký tichý. Pod', sadnime si a rozprávaj, čo máte nové?“ vyzývala ho a posadila sa na jednu z drevených stoličiek. Chlapec ju nasledoval, no Sirius zostal stáť. Zdalo sa, že tí dvaja sa potrebujú porozprávať a tak sa nebadane vytratil, no nie ďaleko. Neustále mal Harryho na očiach.

„Calwen ty... ty budeš mať dieťaťko?“ spýtal sa po chvíľke nespoko, no ona sa zoširoka usmiala.

„Áno, Harry. Budem mať syna.“

„Ty si sa vydala?“ neprestával so zvedavými otázkami.

„Nie, to... vlastne neviem akoby som ti to povedala, ale ...“ zarazila sa a spomenula si, čo jej raz vravel Severus. Harry je vraj dosť vzťahovačný a príliš sa na Severusa upína a nedovolí nikomu sa k nemu viac priblížiť. Lenže za posledné roky vôbec nemala pocit, žeby sa Harry voči nej správal nepriateľsky, hoci si boli so Severusom bližší než predtým. Má mu to teda povedať, alebo to nechať na Severusa?

„Takže jeho otcom je Severus?“ spýtal sa Harry zastretým hlasom, no ona si jeho tón vysvetlila po svojom.

„Áno, Harry. Ale nemusíš sa báť, žeby ťa mal Severus preto menej rád.“

Nemáš dôvod na to malé žiarliť.“ vysvetľovala, no Harry len pokrútil hlavou.

„To by ma ani nenapadlo. Som hrozne rád, že budem mať brata... vieš, on bol Severus môj ocko, aj keď to tajil.“ vysvetľoval a v očiach mal opäť slzy. Calwen na neho nechápavo pozerala. Takže Severus je skutočne Harryho otec? Netušila, prečo to tajil, ale na to sa ho spýta neskôr.

„Keď si rád, tak prečo plačeš, zlatko?“ chytila ho jemne za ruku a chcela, aby jej pozrel do očí, no nedokázal to.

„Ja... neviem ako ti to povedať.“ zašepkal. „On zomrel.“ vzlykol a hodil sa jej okolo krku. Ona Severusa milovala, tak ako ho miloval on. Ona chápe, ako sa cíti. Ona vie, ako to bolí.

Calwen ho objímala a chvíľu jej trvalo kým pochopila, čo jej práve povedal.

„Harry, čo si to... zopakuj mi to prosím.“ šepla a premkla ju zlá predtucha. Harry sa od nej odtiahol a pozrúc jej do vystrašených očí povedal to, čoho sa tak bála.

„Severus zomrel. Zabili ho.“ povedal smutne a krutá pravda ju zasiahla ako otrávený šíp.

„To nie... to nemôže byť pravda.“ jachtala a pozerala na Harryho ako na zjavenie. „Kedy?“ spýtala sa prosto.

„Behom Vianoc.“ odpovedal Harry a sadol si jej nohám.

Calwen bola v šoku. Nevšimla si, že jej po tvári stekajú horúce slzy, tak ako nevnímala svoje okolie. Pozrela na svoju ruku, na ktorej mala jeho prsteň. Prsteň v tvare hada s osadeným zeleným smaragdcom. Našla ho v krabíčke na nočnom stolíku, kde ho pre ňu Severus nechal pri svojej poslednej návšteve na Vianoce.

„Tak ti ho konečne dal?“ ozvalo sa z miesta, kde stál Harry.

„Bol to vianočný darček.“ šepla zlomeným hlasom.

„Patril jeho mame. Raz mi povedal, že už prestal dúfať v to, že ho raz nejaká žena bude nosiť. Chcel ho dať jedine tej, ktorú bude najväčšmi milovať, tak to vravel.“ spomenul si na Severusove slová. Calwen len mlčky prikývla. Snažila sa zostať silná, aspoň pre túto chvíľu. Srdce jej krvácalo a trýznila ju nekonečná bolesť, ktorú nemožno utíšiť.

„Čo bude s tebou?“ pozrela na chlapca. „Ak chceš, môžeš zostať s nami.“ navrhla a on sa na ňu vďačne usmial.

„Pôjdem so Siriusom. Je to môj krstný a Severus chcel, aby sa o mňa postaral. Rád by som bol s vami, lebo ste mi chýbali a teraz keď budem mať brata... ale Severus zomrel kvôli mne a ja nechcem, aby sa ešte niekomu niečo stalo.“

„Ale no tak, ty za to nemôžeš, Harry. Nesmieš sa obviňovať.“ utešovala ho a privinula ho k sebe.

„Prídem sa na vás pozrieť, keď budem môcť.“ sľúbil a ona mlčky prikývla. Hrča v jej hrdle rástla a len ťažko potláčala slzy. Nechcela, aby ju videl plakať a chcela byť už čo najskôr doma, sama so svojou bolesťou.

„Dávaj na seba pozor, Harry.“ pošepala mu a on prikývol. Hľadel za ňou až kým mu nezmizla z dohľadu.

„Zdá sa, že ju to dosť vzalo.“ poznamenal ticho Sirius, ktorý sa objavil vedľa Harryho.

„Mali sa so Severusom veľmi radi.“ vysvetlil Harry a potom sa vrátil do domu, aby v rýchllosti zbalil posledných pár vecí, ktoré si chcel odtiaľto odniesť. O chvíľu nato sa už premiestnili do veľkého domu na Grimmauldovom námestí č.12, ktorý slúžil ako sídlo Fénixovho Rádu a na najbližších niekoľko rokov sa mal stať Harryho domovom.

Len čo sa Calwen vrátila domov, zavrela sa vo svojej izbe a s plačom padla na posteľ. Zúfalstvo a bolesť z tej straty ju premohli a nebol tu nikto, kto by ju utíšil. Bola sama a sama zostane. On sa k nej už nikdy nevráti. Nikdy viac ju nepohladí po tvári, nikdy už nevezme jej ruku do svojich dlaní tak ako to urobil v tú noc, keď sa videli naposledy, nikdy už jej nepovie ako veľmi ju miluje. Zostali jej po ňom spomienky a dieťa, ktoré nosí pod svojim srdcom. Dieťa, ktoré sa zrodilo z čistej a neutíchajúcej lásky, ktorú načas rozdelila smrť. Len na určitý čas, pretože raz musí prísť deň, keď sa opäť stretnú a už spolu budú naveky, bez prekážok ktoré by im stáli v ceste.

Kapitola č.25: Smrť

Harry chodil do školy v Bradaviciach už siedmy rok a za ten čas snád neprešiel rok, kedy by sa ho Voldemort nesnažil zabiť. Niekoľkokrát sa mu podarilo zachrániť na poslednú chvíľu a i to vďaka priateľom a známym, ktorí za ním stáli a chránili ho. Nepáčilo sa mu, keď videl v ich činoch odhodlanie a ochotu položiť zaňho život. Nechcel stratiť viac než už stratil, no nech sa snažil akokoľvek, nedalo sa tomu zabrániť. Straty na životoch boli počas vojny obrovské a Harry sa v duchu modlil, aby medzi obeťami neboli jeho najbližší.

V piatom ročníku sa dozvedel o veštbe, ktorá ho predurčila k tomu, že len on dokáže Voldemorta poraziť a tak na sebe pracoval, aby to mohol ukončiť čo najskôr. Sirius ho zoznámil s Remusom Lupinom, ďalším z priateľov jeho rodičov a s ich pomocou sa každú voľnú chvíľu zdokonaľoval v obranných kúzlach proti čiernej mágii. Vytýčil si cieľ a za tým pevne šiel. Bol rozhodnutý stať sa bystrozorom a chcel pomôcť očistiť svet od zla, ktoré ho ovládlo. Nechcel sa pozeráť do tvári detí, ktorí prišli o svojich rodičov, ani do očí rodičom, ktorí stratili svoje deti. Vedel, že okrem Obrany proti čiernej mágii bude ako bystrozor potrebovať aj značné znalosti v oblasti Lektvarov. Žiaľ od Severusovej smrti škola nezískala nikoho dostatočne kvalifikovaného a schopného na toto miesto a tak sa Harry učil sám. Vo svojom dome našiel niekoľko Severusových zápisníkov a denníkov, v ktorých podrobne popisoval výrobu najrôznejších lektvarov aj s vlastnými radami na vylepšenie. Nepovedal nikomu, čo robí vo svojom voľnom čase zavretý v provizórnom laboratóriu, ktoré si zriadil v Siriusovom dome, ale jeho výsledky v škole hovorili samy za seba. Len tesne zaostával za Hermionou v niektorých predmetoch ako boli Dejiny mágie či Premeňovanie, zato ju predbehol v Obrane i Lektvaroch. Bol koniec mája a onedlho ho čakali záverečné skúšky. Nemal veľa času na učenie, pretože viac než knihám sa venoval svojmu poslaniu. Našťastie preňho Albus Brumbál i ostatní učitelia boli zhovievaví pokiaľ šlo o jeho absencie v škole či úlohy. Všetkých ich presvedčil, že keď si niečo zaumieni, dokáže to zrealizovať a tak ho nechali, aby sa na skúšky pripravoval po svojom.

Sedel teraz v riaditeľni a spoza riaditeľského stola na neho pozerali starcove modré oči.

„Ste si istý, že je to tak ako vravíte?“ spýtal sa ho pevným hlasom, hoci bol trochu otrasený tým, čo sa práve dozvedel.

„Žiaľ Harry, nie je šanca, že sa mýlim. Ver mi, keby to šlo inak tak to spravím.“ prikývol smutne riaditeľ a nedokázal chlapcovi, teraz už mladému mužovi pozrieť do očí. „Odpusť mi to, Harry.“

„To nič, pane. Za to vy nemôžete. Musím urobiť, čo je nutné. Ale potrebujem pomoc.“ vavel Harry a svoje skutočné pocity, svoj strach,

skrýval pevne uzavreté vo svojej mysli.

„Čokoľvek žiadaš, chlapče.“

„Ešte je tu Jeho had. Ja sa postarám o Voldemorta a vy pane, prosím, zničte posledný viteál.“

„Chlapče, to je to najmenšie... Tvoj otec by na teba bol hrdý, Harry.“ povedal Brumbál.

„Dúfam, že áno. Už čoskoro sa s ním aj s mamou zase stretnem.“ zašepkal Harry so sklonenou hlavou.

„Daj si ešte chvíľu čas. Nemusíš to urobiť hneď.“

„Zomrelo kvôli mne už veľa ľudí. Je načase to skončiť. Nebojím sa smrti, len som myslel, že mám ešte aspoň chvíľu...“ zamumlal. „Keď bude po všetkom, vysvetlite to Siriusovi. Povedzte mu, že som to musel urobiť.“ prosil riaditeľa.

„Poviem mu to. Kedy chceš...?“ spýtal sa a pripravoval sa na odpoveď, akoby čakal na vlastný ortieľ smrti. A pritom si chlapec sám určoval hodinu svojej smrti. On bol posledný viteál, posledná schránka, v ktorej prebývala časť Voldemortovej duše a aby svet zbavil zla, musel sa obetovať. Obeta pre vyššie dobro, tak to nazval Brumbál a Harry s ním súhlasil. Veľa ľudí sa obetovalo preňho, v prvom rade jeho mama a otec, teraz je rada na ňom.

„Zajtra. Potrebujete čas, aby ste dostali študentov do bezpečia a zohnali si posily. Voldemort nepríde sám a bude chcieť obsadiť hrad, len čo so mnou skončí.“ hovoril pokojne, akoby diskutovali o zápase vo famfrpále.

„Hneď podniknem všetky potrebné kroky.“ prikývol Albus a ešte raz pozrel na chlapca so smútkom v očiach.

„Ak dovoľíte, ja už pôjdem. Uvidíme sa zajtra po zotmení pred školou.“ povedal a odišiel.

Sledovaný pohľadmi svojich priateľov, spolužiakov i učiteľov vyšiel Harry z hradu a len čo prekročil hranicu, premiestnil sa.

Spoza kríkov, ktoré mu poskytovali bezpečný úkryt, mal skvelý výhľad na dom v Marylandskej úžine. Calwen a Connie sedeli na záhradnej hojdačke a šesťročný Brian pobehoval okolo nich. Harry ich z diaľky pozoroval už neraz. Nenašiel odvahu ísť za nimi, najmä preto, aby ich neohrozil. Chcel konečne poraziť Voldemorta a žiť vlastný život, no ani to mu zrejme nie je súdené. Myslel na Siriusa, ktorý sa všemožne snažil brániť tomu, aby sa Harry s Brumbálom vydal hľadať viteály. Báľ sa oňho rovnako ako jeho otec. Pochopí, že urobil čo musel? A čo Ginny? Chodili spolu už dva roky a odkedy sa dali dohromady, bol skutočne šťastný. Chcel sa s ňou oženiť a založiť rodinu, ale nie... nedosiahne to, čo si preňho Severus želal. Nebude šťastne žiť s ženou, ktorú miluje a nebude môcť vidieť vyrastať svoje deti. Zato umrie s vedomím, že pri Jeho skaze a zachránil pár životov. Dúfal len, že sa Brumbál nemýlil a jeho smrť bude znamenať Voldemortovu večnú skazu.

Ten večer strávil s Ginny a opíjal sa pocitom šťastia, ktorý ho v jej prítomnosti zaplavoval. Nechcela na druhý deň odísť s ostatnými, keď

vedela, že on zostáva.

„Budem tu s tebou, Harry. Nikam nepôjdem, nemôžu ma donútiť.“ protestovala.

„Ginny, musíš. Prosím počúvni ma a odíď s ostatnými. Nesmieš tu zostať.“ prosil ju zúfalo, neuvedomujúc si, že kričí. Až keď zbadal jej slzy, trochu skrotol.

„Prosím, urob čo hovorím. Nezniesol by som pomyslenie, že sa ti niečo stalo.“ šepkal a prstom jej zotrel slzy z tváre.

„Ja ťa neopustím. Vždy budem s tebou.“ privinula sa k nemu, rozhodnutá zostať s ním. Tie slová, čo povedala... tie slová vyriekol Severus tesne pred svojou smrťou s rovnakou rozhodnosťou.

Harry vedel, ako funguje jeho spojenie s Voldemortom a dokázal ho úspešne blokať. Ale teraz nie. Bol čas vyzvať svojho súpera na boj, v ktorom sa rozhodne.

„Čakám ťa dnes večer pred školou. Len ty a ja, Tom. Len my dvaja konečne zmeriame svoje sily a naplníme veštbu. Ani jeden z nás nemôže žiť, pokiaľ žije druhý spomínaš? Príď si vybojovať život, alebo konečne tiahni tam kam patíš...“

Harry mohol cítiť Voldemortove prekvapenie a hneď na to šialený smiech. Smiech, ktorý ho v snoch prenasledoval už ako malé dieťa.

„Tak teda dobre, Harry. Rozlúč sa so svojimi najbližšími, pretože východ slnka už neuzrieš.“ odpovedal mu Voldemort a Harry so vztýčenou hlavou očakával príchod smrti.

Nastal večer a všetci, čo sa rozhodli bojovať sa zhromaždili vo Veľkej sieni. Medzi členmi Rádu tu bolo i pár študentov vyšších ročníkov, medzi nimi aj Ron, Hermiona a Ginny, ktorá sa nedala presvedčiť. Harry sa vytratil von, aby tam počkal na toho, kto príde. Pár ľudí ho chcelo nasledovať, no zastavil ich riaditeľ. Sám vyšiel z hradu a pripojil sa k Harrymu.

„Veľa šťastia, pane. A ďakujem za všetko.“ prehovoril Harry a Brumbál po tých niekoľkých slovách cítil pálenie v očiach.

„Bolo mi cťou, Harry.“ jeho ruka spočinula na chlapcovom ramene.

„Mal by ste ísť za ostatnými. Voldemort tu bude každú chvíľu, tak buďte pripravení.“ povedal Harry a vykročil ďalej do tmy. Hŕtku mal zastrčenú v kapse hábitu a neozbrojený kráčal v ústrety tomu, čo muselo prísť.

„Tu som, Harry.“ ozval sa ľadový hlas, ktorý nenávidel zo všetkých hlasov na svete najviac.

„Tak prosím. Tu ma máš, posluš si a vyslov tú svoju obľúbenú čarovnú formulu.“ provokoval Harry.

„Myslel som, že budeme bojovať, ale keď tak veľmi prosíš...“ zatiahol Voldemort a obzeral sa, odkiaľ by naňho mohol niekto zaútočiť. Harry nebol taký naivný, aby si myslel, že Voldemort skutočne príde sám. Jeho Smrtijedi boli rozostavaní všade naokolo, pripravený bojovať za svojho pána.

„Už ma prestalo baviť hrať sa s tebou na skrývačku. Tak ukáž čo dokážeš a zabi ma. Nebudem sa brániť.“ pokračoval Harry a sledoval, ako Voldemort mieri naňho prútikom a z jeho úst vychádzajú dve slová. „AVADA KEDAVRA!“

Tmu preťalo zelené svetlo a lúč vystrelený Voldemortovým prútikom zasiahol svoj cieľ. Chlapec- ktorý- doteraz- prežil padol na zem a svetlo v jeho očiach vyhaslo.

Nevedel, ako dlho tam ležal v bezvedomí, no zrejme dosť na to, aby Voldemort predviedol jeho bezvládne telo všetkým ochrancom hradu v čele s Brumbálom. Počul okolo seba zvuky zúriacej bitky, ale to čo ho prinútilo prebrať sa, sa ozývalo kdesi bližšie a zreteľnejšie.

„Som tu, Harry. No tak vstávaj, synak. Vstaň a bojuj za nás všetkých. Zbav nás konečne toho prekliatia.“ ozývalo sa v jeho hlave a on pocítil obrovský príval energie, ktorá ho naplnila. Ten hlas... to bol predsa Severus. Chce, aby bojoval. Verí, že to dokáže. Nesmie ho sklamať. Harry pootvoril najprv jedno a potom i druhé oko, keď zistil, že leží uprostred nádvorja a okolo neho bojujú dvojice, občas i trojice. Bez meškania, avšak najnenápadnejšie ako sa len dalo vstal a vrhol sa do boja. Radosťou mu poskočilo srdce keď prekračoval telo obrovského hada s odseknutou hlavou. Zostávalo teda už jediné a to, zabiť Voldemorta. Prechádzal pomedzi bojujúce dvojice a takmer nik si ho nevšimol. Cestou vyčaroval niekoľko ochranných štítov a pomohol tak svojim známym. Vedel, kam má ísť a tak sa bez meškania rozbehol do Veľkej siene, ktorá bola doslova zdemolovaná.

„Vzdaj to, Brumbál. Ten tvoj Zlatý chlapec už ti nepomôže a ty ma nemôžeš poraziť.“ vrieskal Voldemort zamestnaný bojom s Albusom Brumbálom.

„Nikdy si nechápal a nikdy nepochopíš pravú hodnotu Obety, Tom. To ty si ten, kto by sa mal báť. Už nemáš žiadne vitéály, žiadne poistky, ktoré by ťa mohli vrátiť späť, keď zomrieš.“ odpovedal mu Brumbál pokojne, hoci na ňom bolo badať známky únavy.

„A kto by ma asi tak zabil? Hádám len nie ty, Brumbál.“ zasmial sa Voldemort a vrhol po riaditeľovi ďalšiu nebezpečnú kliatbu, ktorú Harry bez problémov odrazil Merlinovým štítom.

„On nie. To je totiž moje poslanie, poslať ťa konečne na druhý svet.“ vykrikol Harry a úsmev na perách Voldemortovi zmrzol.

„Ty si bol mŕtvu!“ skríkol šialený hnevom.

„Myslíš? Ani ma len zabiť nedokážeš. Dvakrát som sa nebránil a oba pokusy si premrhal. Teraz je rad na tebe, aby si zaplatil za všetko zlo, ktoré si napáchal, za bolesť, ktorú si spôsobil a za životy, ktoré si zmárnil.“ hovoril Harry pokojným, vyrovnaným hlasom a pozeral do planúcich červených očí.

„Aj tak to nedokážeš.“ vysmieval sa mu jeho nepriateľ.

„Nepočúvaj ho! Dokážeš to. Jedine ty to môžeš urobiť, tak to urob. Za všetkých, ktorým zničil život.“ ozvalo sa opäť v jeho hlave a tentoraz ho nielen počul, ale aj videl. Stál v tmavom rohu Veľkej siene a keď sa

ich pohľady stretli, mierne prikývol.

„Za všetkých, ktorým si zničil život!“ zopakoval Harry a namieril svoju hŕľku priamo na Voldemorta. Jeho vôľa bola taká silná, že ani nepotreboval vysloviť zaklínadlo nahlas. Z jeho prútika vyletel lúč zeleného svetla a zasiahol Voldemorta priamo do hrude. Ten padol na zem, odkiaľ sa už nikdy viac nepostaví.

V miestnosti zavládlo hrobové ticho. Všetci udivene pozerali na chlapca a na telo obávaného čarodejníka ležiace na zemi. Keď sa spamätali z prvotného šoku, vybuchol vo Veľkej sieni nadšený potlesk a výkriky radosti. Smrtijedi, čo ešte zostali bojovať rýchlo ustupovali a utekali kade ľahšie.

Harry však toto všetko úplne ignoroval. Nevnímal ruky, ktoré ho uznanlivo potľapkávali po ramene a blahoželania, ktoré mu ľudia vyjadrovali. On stál na mieste ako prikovaný a jeho pohľad smeroval do rohu, kde ešte pred chvíľou stál ten, ktorého tak veľmi túžil vidieť. Viac však po ňom nebolo ani pamiatky a jeho nádeje vyprchali ako jarná rosa pod dotykom slnečného lúča.

Kapitola č.26: Dokonalé šťastie

Ginny podišla k Harrymu a vrhla sa mu do náručia.

„Žiješ. Ty naozaj žiješ.“ šepkala a on ju hladkal po vlasoch a snažil sa ju utíšiť.

„To nič, Ginny. Som v poriadku a odteraz už budeme spolu.“ sľuboval a na dôkaz svojich slov ju pobozkal. Avšak v tej chvíli nemohol zostať. Priviedol Ginny k jej rodičom, ktorí mu nadšene gratulovali a nechal ju tam s nimi, zatiaľ čo on vybehol z Veľkej siene, akoby mu za päťami horelo. Chodba bola prázdna a nikde ani stopy po tom, koho hľadal. Jeho kroky nevedno prečo viedli do podzemia k učebni lektvarov. Opatrne otvoril dvere a tam ho uvidel. Stál pri katedre, otočený chrbtom k nemu.

„Ocko?“ zašepkal Harry a odrazu sa cítil ako malý chlapec, ktorým ešte prednedávnom bol.

„Tu som, Harry.“ odpovedal potichu a čierne oči spočinuli na chlapcovej tvári. Po asi sekundovom zaváhaní sa Harry nezdržal a objal ho. Potreboval sa uistiť, že to nie je len prelud. Chcel vedieť, že jeho otec žije a už ho nikdy neopustí. Jeho pocity v ňom vírili ako mocné tornádo, ktoré nešlo utíšiť. Radosť, smútok, zúfalstvo, hnev... To všetko sa v ňom miesilo a chcelo von. Nakoniec si všetky tie zmiešané pocity našli cestičku a Harry začal päsťami biť Severusovi do hrude.

„Prečo si to urobil? Celý ten čas si ma nechal myslieť si, že si mŕtvy... Neveril som tomu, odmietal som to a stále som dúfal, že sa tu odrazu objavíš...“ kričal chlapec a zadúšal sa slzami. Znovu cítil všetku tú bolesť, ktorá ho ťažila keď si myslel, že ho navždy stratil. Severus len ticho stál a nechal svojho syna, aby to zo seba všetko dostal.

„Vieš ako mi bolo, keď som ťa tam videl ležať v krvi? Zúfalo som hľadal pomoc, ale bolo neskoro... myslel som... nechal si ma samého.“ vzlykal Harry a sila jeho úderov slabla.

„Odpusť, nechcel som ti tak ublížiť.“ zašepkal Severus a jeho hlas sa lámal pod náporom vlastných emócií. Harry pozrel svojmu otcovi do očí a prvýkrát v nich zazrel slzy. Pravé nefalšované slzy a obrovskú ľútosť, ktorú ten muž cítil.

„Tak veľmi si mi chýbal, ocko.“ zašepkal Harry a lavína, ktorá sa v ňom pred chvíľou utrhla, konečne utíchla. Ťažké bremeno, ktoré zvieralo Harryho srdce spadlo a on bol konečne skutočne šťastný. A nielen on, ale i Severus si konečne vydýchol.

„Povedz mi, ako sa ti podarilo...“ spýtal sa Harry, no jeho otec zamietavo pokrútil hlavou.

„Myslel si, že som mŕtvy a nechal jedného Smrtijeda, aby sa zbavil tela tak, aby ma nik nenašiel. Ani jeden nezistil, že ešte žijem. Ale zvyšok ti vysvetlím neskôr. Mal by si ísť za svojimi priateľmi a radovať sa zo

svojho víťazstva.“ poradil mu. Nechcel mu hovoriť, že ho skoro roztrhali vlci v lese, kam ho pohodili. Bol by sa vtedy vzdal bez boja, keby nie Harryho. Dal mu sľub, že ho neopustí a ten chcel dodržať. Len spomienky na Harryho ho držali pri živote.

„Bez teba nikam nejdem. Myslím, že pár ľuďom dlžíš vysvetlenie.“ uškrnul sa Harry a ťahal Severusa späť do siene.

Ako prvý sa spamätal Brumbál.

„Pre lásku Merlina, si to skutočne ty, Severus? Ani nevieš, ako rád ťa zase vidím. Aj teba, Harry. Nevieť ako...ale to je teraz jedno.“ usmial sa a oboch tuho objal. Snape sa pritom tváril, akoby mu do krku naliali nejaký jed, ale tiež bol rád, že je konečne späť a nemusí sa skrývať. Všetky pohľady sa upierali na nich a keď Sirius podišiel ku Snapeovi, zadržali dokonca dych.

„Vitaj späť. Som rád, že je Harry konečne šťastný. Lebo poviem ti, zaskakovať za teba...je fuška.“ uznal Sirius, ktorý po chvíľke strávenej s Harrym musel uznať, že Snape mu bol dobrým otcom a to bolo hlavné.

„Vďaka. Myslím, že si sa s tým celkom dobre popasoval.“ odpovedal mu Snape a natiahol ruku. Sirius chvíľu váhal, no prijal a jediným stiskom ruky spečatili svoje prímerie.

„A my dvaja si ešte pohovoríme o tom tvojom hrdinstve.“ pokarhal Harryho Sirius, no pohľad, ktorý mu venoval hovoril, že mu nesmierne odľahlo že ho vidí živého.

„Tak k tomu by som tiež rád niečo dodal.“ sprážil ho pohľadom aj Severus a Harry prevrátil očami.

Vo Veľkej sieni to zašumelo a všetci sa začali obzerať po škodách, ktoré boli napáchané. Kto mohol pomáhal zraneným, ktorých bolo síce dosť, ale akoby zázrakom nik nezomrel.

„Sila Obety lásky.“ žmurkol na Harryho Brumbál a stratil sa v dave. Harry so Snapeom tiež pomáhali, no okolo poludnia ďalšieho dňa náhle Snape prehovoril:

„Ak chceš, zostaň. Ja musím ešte niekam zájsť.“

Harry prikývol, že rozumie.

„Prídem za vami neskôr. Konečne sa budem môcť stretnúť so svojim bratom a nie ho len pozorovať z diaľky.“ povedal a pri tej predstave ho zaliala nová vlna nadšenia. Ani sa nepozastavoval nad tým, že Severusa správa o jeho synovi neprekvapila. Teraz keď vedel, že Severus žije, nepochyboval o tom, že bol celý ten čas niekde nablízku a neraz to bol on, kto mu pomohol z problémov.

Calwen práve prichádzala zo školy, keď pri bránke svojho domu uvidela stáť akúsi postavu v tmavom oblečení. Srdce jej divoko búšilo a ona pridala do kroku. Keď k nej otočil svoju tvár, tú ktorá sa jej zjavovala posledných šesť rokov len v snoch, kolená sa jej podlomili a hlava zatočila. Zachytil ju práve včas, aby nespadla na zem.

„Severus?“ zašepkala a opatrne k nemu natiahla ruku. Dotkla sa dlaňou jeho tváre, ktorú teraz zdobila dlhá tenká jazva. Bol to skutočne

Severus z mäsa a kostí a než stihla vysloviť jediné slovko, zovrel jej pery v náruživom bozku.

„Tak dlho som chcel toto urobiť.“ pošepol jej a zdvihol ju v náručí. Bola ľahká ako pierko a preniesol ju cez bránku až k domu.

„Povedz, však sa mi to len nesníva? Lebo ak je toto sen, tak sa z neho nechcem nikdy zobudiť.“ povedala a oprela si hlavu o jeho hrud’.

„Nie je to sen. Som tu s tebou a už nikdy ťa neopustím. Zostanem tu s vami, s tebou a s naším synom.“ uistil ju a očami prešiel po okolí, aby našiel koho hľadal. Brian pobehoval so psom po záhrade a keď zachytil jeho pohľad, nadšene mu zamával.

„Môžeš mi odpustiť?“ spýtal sa jej.

„Bolo ti odpustené dávno pred tým, než si sa spýtal.“

„Milujem ťa, Calwen. Chceš sa stať mojou ženou?“ požiadal ju a ona súhlasne prikývla.

„Som navždy len tvoja.“

Svoj sľub spečatili bozkom a potom ruku v ruke vykročili za Brianom a Connie. Malý chlapec bol rád, že konečne má svojho ocka a keď sa k nim pridal aj Harry, bolo ich šťastie dokonalé.

K o n i e c